421

MATHAR NEETHY

... THE ... OF
4 SEP 1931
OFFICE ... MADRAS

(Fifth Edition.)

BY

ARNI

C. MURUGESA MUDALIAR,

PUBLISHER

A. KANAGASABAI MUDALIAR,

NO. 24, PILLIAR COVIL STREET,

ARNI, (N. A. DT.)

Copy Right. Price Re. 1.

R415
N30.
120365.

ஸ்ரீராமஜெயம்.

4 SEP 1931

ப[illegible]தர் நீதி.

இஃது

இந்துதேசத்துப் பெண்களின் உபயோகத்திற்காக

சேலம் ஜில்லா லோகல்பண்டு மராமத்து இலாகா

லேட் சூபர்வைசர்

ஆரணி C. முருகேச முதலியாரால்

இயற்றப்பட்டு,

மேல்படியார் ஜேஷ்ட குமாரர்

ஆரணி கனகசபை முதலியாரால்

பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டது.

ஆரணி & வேலூர்:

அமேரிக்கன் ஆற்காட் மிஷன் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

Registered Copy Right.

திருத்தமான ஐந்தாம் பதிப்பு.

1930

2456

இதன் விலை ரூபாய் 1.] [தபாற்கூலி வேறு.

சென்னை-600 008.
17365
206
170

ரிஜிஸ்டர் அரிவிப்பு.

இதனால் சகல கனவான்களுக்கும் அச்சுக்கூடத்ததி பருக்கும் அறிவிப்பது யாதெனில்:— இந்நூலை அமைத்த நூலாசிரியராகிய சேலம் ஜில்லா லோகல்பண்டு மராமத்து இலாகா, லேட் சூபர்வைசரும் எனது தகப்பனருமாகிய ஆரணி சி. முருகேச முதலியார் காலமாய் விட்டதால் இப்போது இந்நூலை யான் கடவுள் கிருபையாலும், பெரியோர்கள் ஆசீர்வாதத்தாலும் அச்சிடத் துணிந்தேன். இதை எவராகிலும் என் உத்திரவின்றி அச்சிடுவாராயின், 1867-வது வருஷத்திய 25-வது ஆக்டு 20-வது பிரிவு, 6-வது உட்பிரிவின்படி நான் கோரும் நஷ்டத்திற்கும், இன்டியன் பினல் கோடு என்னும் ஆக்டுபடி குற்றத்திற்கும் உத்திரவாதிகளாக வேண்டுமென்பதை கவனிக்கக் கோருகிறேன்.

இப்படிக்கு,

ஆரணி கனகசபை முதலியார்,
24-நெ. பிள்ளையார் கோவில் வீதி,
ஆரணி, (வட ஆற்காடு ஜில்லா.)

206
170 [1]
RL15
N30

PREFACE.

(2ND EDITION.)

Though our benevolent Government has created many facilities for the education of Native Women, the Hindu Zenana habits prevent our sisters and daughters from receiving perfect education for want of long Scholastic Career. The scheme of education for females must necessarily differ much from that for males as all who are interested in ths female education should know. It has been found in most cases that the same text books prescribed for boys are placed in the hands of girls in our public schools and in these books, lessons on practical morality for females have not generally found a place. To supply this want, the following pages have been written with the hope that they may be of use to girls in our schools and to women who have already becomes mothers and mothers-in-law. For the inculcation of morals, choice stanzas from standard and popular works, such as Kasikandam, Kural, Muthurai, Naladiar, Nitinerivilakkam, Nitivenba, Vivegasinthamani &c., have been here quoted and explained with a view that this book may also serve as a little anthology for women.

The Author is fully aware that the present work is not the first of its kind, but if it should in any way be helpful to those for whose benefit it is intended he will feel himself amply recompensed for the labour he has bestowed on it. The book being intended to be used as a reader, is divided into 3 parts, the first dealing with the Scholastic Career of young women, the second, their duties in their afterlife to their husbands; and the third, their duties to their

children and others &c. The lessons on morals are illustrated by familiar stories which it is hoped will be found interesting and instructive to the readers both young and old. My thanks are due to Messrs. G. S. Abboy Naidu, Dy. Inspector of Schools, and Sundarisana Mudaliar of Ananthapoor for their kind suggestions.

SALEM,
1—8—'86. A. C. M.

(TO 3RD EDITION)

The favourable reception of the "Mathar Neethy" testified in the sale of the 2nd Edition, within the last two years, increases the author's obligations to render it to the utmost of his ability, more worthy of such public approbation.

With the object, the Harischandra Puranam was prosed and appended with this Edition, to illustrate the life of Chandramati Devi, who was one of the most virtuous and chaste women of ancient India, and the beloved Queen of King Harischandra, an incarnation of Truth.

VELLORE,
20th November, 1894. A. C. M.

(TO 4TH EDITION.)

Considering the value and suitability of the use of this book now a days, and hoping that the morals may be green in the minds of the sisters of this generation, I, as the son of the deceased author, wish to continue the publishing of this book to the General

public. If any thing noticed wrong I shall feel highly thankful to them who point them out to me with their justification.

ARNI, 25th October, 1921. | I beg &c., A. M. Vedachala Mudaliar.

(TO 5TH EDITION).

I, as the eldest son of the deceased author of this valuable book "Mathar Neethi" wish to continue the publication for the mere benefit of our Indian sisters. The chief idea of my publication is mainly to open to the young minds of our sisters once again the daily habits and manners that an Indian woman ought to observe in her daily walk of life. So, I implore to the public that each and every sister of our country should go through this book and act as per the morals detailed in it.

ARNI, N. A. *31st May, 1930.* | A. KANAGASABAI MUDALIAR.

CONTENTS.

Lesson	Subject.	Page
	MATHAR NEETHY.	
	1st. Scholastic career.	
1	Conduct in School	2
2	Idling	3
3	Do. (*Cont.*) The fable of a Grasshopper ...	5
4	Evil habits. The Story of Gungamony ...	7
5	Truth. The Story of Sathiavathi ...	9
6	Obedience. Do. of Marakadam ...	12
7	Pilfering.	14
8	Do. (*Cont.*) The Story of Nayagam ...	15
9	Loitering on the way	18
10	Do. (*Cont.*) The Story of Ambujam ...	19
11	Cleanliness	21
	2nd. Married Life.	
12	Marriage	22
13	Do. ((*Cont.*)	23
14	Duties to husband	25
15	Domestic life	28
16	Co-operation	30
17	Do. (*Cont.*) The Story of Nethramani ...	33
18	Do. Do. Do. Do. ...	37
19	Chastity	41
20	Do. (*Cont.*) The Story of Kamalavathi...	46
21	Do. Do. Do. ...	49
22	Do. Do. The Story of Gunanidhi ...	53
23	Do. Do. Do. ...	56
24	Do. Do. Do. ...	62

Lesson	Subject.	Page
25	Sathimuthappulavar and his chaste wife ...	66
26	Charity.	79
27	Do. (*Cont.*) The Story of Amirthavathi.	83
28	Do. Do. Do. ...	85
29	Extravagance.	90
30	Do. (*Cont.*) The Story of Chandramani...	93
31	Training Children	97
32	Welcoming guests	99
33	Benevolence	102
34	Kind offices find their reward. The Story of King Anibushanan ...	105
35	Kind offices find their reward. The Story of King Anibushanan ...	108
36	Patience elevates	112
37	Back biting contemptuous	116
38	Quarrelling is unwisdom	120
39	Infidelity is a great vice	123
40	Fate of the unchaste. The Story of Vachirangi ...	127
41	Do. Do. Do. ...	129
42	Indolence begets evil	134
43	Modesty	137
44	Envy begets poverty	140
45	Do. (*Cont.*) The Story of Bageeradi ...	142
46	Kindness to relatives	148
47	Evils of covetousness	151
48	Do. (*Cont.*) The Story of Ponni the Shepherdess. ...	152
49	Reclaiming erring husbands	155
50	Do. (*Cont.*) The Story of Shunbagavelli.	156

Lesson	Subject.	Page
51	Prudence of a wife in averting the misfortune of the husband. ...	165
52	Education of girls	171
	3rd Old Age.	
53	Vices of old age	176
54	The cruel treatment of daughters-in-law and its result ...	178
55	How to treat daughters-in-law	180
56	Advice to the old	183
57	Subordination to their sons necessary in old age. ...	188
58	Aryan Morals in Tamil (Kommi Pattu.) ...	190

பாடங்களின் விவரம்.

பாடம்	விஷயம்.	பக்கம்
	மாதர் நீதி.	
	முதலாவது கல்வி கற்கும் பருவம்.	
1	பள்ளிக்கூட முறைமை	2
2	வீண்காலப்போக்கு	3
3	,, (தொடர்ச்சி) வெட்டுக்கிளியின் கதை ...	5
4	துர் அப்பியாசங்கள் ; கங்காமணியின் கதை ...	7
5	உண்மை ; சத்தியவதியின் கதை	9
6	கீழ்ப்படிதல் ; மரகதமென்னும் பெண்ணின் கதை	12
7	திருட்டுத்தனம்	14
8	,, (தொடர்ச்சி) நாயகமென்பவள் கதை ...	15
9	வேடிக்கைப்பார்த்தல்	18
10	,, (தொடர்ச்சி) அம்புஜமென்பவள் கதை ...	19
11	பரிசுத்தம்	21
	இரண்டாவது	
	கணவனோடு கூடிவாழும் பருவம்.	
12	விவாகம்	22
13	,, (தொடர்ச்சி)	23
14	நித்தியக்கடன்கள்	25
15	இல்வாழ்க்கை	28
16	ஒற்றுமை	30
17	,, (தொடர்ச்சி) நேத்திரமணி யென்பவள் கதை	33
18	,, (தொடர்ச்சி)	37
19	கற்பு	41
20	,, (தொடர்ச்சி) கமலாவதி யென்பவள் கதை ...	46
21	(தொடர்ச்சி)	49
22	(தொடர்ச்சி) குணநிதி யென்பவள் கதை ...	53

பாடம்	விஷயம்	பக்கம்
23	கற்பு (தொடர்ச்சி) குணநிதி யென்பவள் கதை ...	56
24	,, ,, ,, ,, ...	62
25	சத்தியமுத்தப்புலவரும் கற்புள்ள அவர் மனைவியும்	66
26	தரும குணம்	79
27	,, (தொடர்ச்சி) அமிர்தவதியின் கதை ...	83
28	,, (தொடர்ச்சி) ,, ,, ...	85
29	வீண் செலவு	90
30	,, சந்திரமணி யென்பவள் கதை ...	93
31	பிள்ளைகளை பயிற்றுதல்	97
32	விருந்தினரை யுபசரித்தல்	99
33	உபகாரம்	102
34	,, வீண்போகாதென்பது அணிபூஷண ராஜன் ..	105
35	(தொடர்ச்சி)	108
36	பொருமை மேன்மைப்படுத்துமென்பது ...	112
37	புறங்கூறல் இகழ்ச்சி யென்பது	116
38	சண்டை பிடித்தல் புத்தியீனமென்பது ...	120
39	பரபுருஷரை யிச்சித்தல் மகா கொடிதென்பது ...	123
40	விபசாரியின் முடிவு; வச்சிராங்கியின் கதை ...	127
41	,, ,, ,, (தொடர்ச்சி) ...	129
42	சோம்பல் கேட்டைத் தருமென்பது	134
43	அடக்கம்	137
44	பொறாமை தரித்திரத்தையுண்டாக்குமென்பது ...	140
45	,, (தொடர்ச்சி) பாகீரதியின் கதை ...	142
46	சுற்றத்தாருக்கிணங்க நடத்தல்	148
47	பேராசை பெருநஷ்டமென்பது	151
48	,, (தொடர்ச்சி) இடைச்சி பொன்னியின் கதை	152
49	துர்மார்க்கப் புருஷரை சன்மார்க்கத்தில் திருப்புதல்	155
50	,, (தொடர்ச்சி) சண்பகவல்லியின் கதை ...	156

அதிகாரம்	விஷயம்.	பக்கம்
51	மனைவியின் யுக்தியினால் கணவனுக்கு நேரிட்ட ஆபத்து நீங்கியது ...	165
52	பெண்பிள்ளைக் கல்வி	171
	மூன்றாவது முதுமைப் பருவம்.	
53	முதுமையில் ஸ்திரீகளுக்குண்டாகும் துர்க்குணம்.	176
54	ஸ்திரீகள் தம் மருமக்கள்மாருக்குச் செய்யுங் கொடுமைகளும் அவற்றின் விளைவும் ...	178
55	ஸ்திரீகள் தங்கள் மருமக்கள்மாரை நடத்த வேண்டிய நல்வழிகள் ...	180
56	ஸ்திரீகள் முதுமையில் கவனித்து நடக்கவேண்டிய முறைமைகள் ...	183
57	முதுமையில் ஸ்திரீகள் தம் புத்திரருக்கடங்கி யிருக்க வேண்டுமென்பது ...	188
58	நீதிமார்க்க கொம்மி	190

உதாரணச் செய்யுள்களின் முதற்குறிப்பு அகராதியும், மேற்கோள் நூற்களின் பெயரும்.

செய்யுள்	பக்கம்.	நூற்பெயர்
அடிசிற் கினியாளே ...	45	திருவள்ளுவ நாயனர்.
அத்தி மலரும் அருங் ...	128	நீதிவெண்பா.
அவ்வித் தழுக்கா றுடை ...	141	குறள்.
அழகின் விக்கஞ்சிறிதில ...	47	காசிகாண்டம்.
அறம்பொரு ளின்பம் ...	172	நீதிநெறி விளக்கம்.
அறம்புகழ் கேண்மை ...	60	நாலடியார்.
அறனிழுக்கா தல்லவை ...	61	குறள்.
அன்பும் அறனும் ...	39	குறள்.
அன்னை தயையும் அடி ...	26	நீதிவெண்பா.
ஆலகால விஷத்தையும் ...	128	விவேக சிந்தாமணி.
ஆழவமுக்கி முகக்கினும் ...	151	மூதுரை.
ஆனமுதலில் அதிகம் ...	92	நல்வழி.
இழுக்குடைய பாட்டிற் ...	115	நல்வழி.
இனிய கேள்வர் முனி ...	115	காசிகாண்டம்
இன்சொல் விளைநிலனு ..	80	அறநெறிச்சாரம்.
ஒன்றபொழுதிற் பெரிது ...	99	குறள்.
உடன்பாடில்லாத மனைவி ...	31	இன்னு நாற்பது.
உப்பொடு நெய்பால் ...	182	நாலடியார்.
எய்தும் இற்றுறந்தேக ...	44	காசிகாண்டம்.
எறியென் றெதிர்நிற் ...	115	நாலடியார்.
ஏசியிடலின் இடாமை ...	82	ஔவையார்.
ஏதிலான்தன் எழில்கண் ...	63	காசிகாண்டம்.
ஐயிரண்டு திங்களாய் ...	181	பட்டணத்துப்பிள்ளை.
ஒப்பொடு முகமலர்ந்தே ...	80	விவேகசிந்தாமணி.
கடமுண்டு வாழாமை ...	124	இனியவை நாற்பது.
கடிமணஞ் செய்யும் ...	118	காசிகாண்டம்.
கண்ணிற்சிறந்த உறுப்பு ...	24	நான்மணிக்கடிகை.

செய்யுள்	பக்கம்	நூற்பெயர்
கண்ணுக் கணிகலம் ...	139	திரிகடுகம்.
கல்லாத மாந்தர்க்கு ...	31	மூதுரை.
கற்புமேய கனங்குழை ...	46	காசிகாண்டம்.
காக்கபொருளா வடக்கத் ...	139	குறள்.
காதன் மனையாளும் காத ...	82	நன்னெறி.
காமமே குலத்தினையும் ...	60	விவேக சிந்தாமணி.
காலத்தினாற்செய்தநன்றி ...	111	குறள்.
கொடிது கொடிது ...	119	ஔவையார்.
கொண்டான் குறிப்பறி ...	27	திரிகடுகம்.
கொலையஞ்சார் பொய் ...	58	நீதிநெறி விளக்கம்.
கொழுநன் உண்டபின் ...	44	காசிகாண்டம்.
கொழுநன் சொற்கடவா ...	42	காசிகாண்டம்.
கொழுநர் சிறிற் குறுகி ...	113	காசிகாண்டம்.
சிறியோர் செய்த ...	186	நறுந்தொகை.
சிறைகாக்குங் காப் ...	161	குறள்.
செல்விருந்தோம்பி வரு ...	101	குறள்.
தம்மின் மெலியாரை ...	141	நீதிநெறி விளக்கம்.
தலைவனோ டெதிர்த்து ...	124	நீதிசாரம்.
தற்காத்துத் தற்கொண் ...	42	குறள்.
தாதை தன்னினும் தன் ...	41	காசிகாண்டம்.
தாயோ டறுசுவைபோம் ...	43	நீதிசாரம்.
தூற்றும் பெண்டிர் ...	118	ஔவையார்
தெய்வந் தொழாஅள் ...	43	குறள்.
நண்ணு கற்புடை ...	52	காசிகாண்டம்.
நற்குணமுடைய ...	89	விவேக சிந்தாமணி.
நாராய் நாராய் ...	69	சத்திமுத்தப் புலவர்.
நாலாறு மாறுப் ...	39	நாலடியார்.
நாவினுனியில் நய ...	80	நீதிவெண்பா.

செய்யுள்		பக்கம்.	நூற்பெயர்
நோவஞ்சாரோடு	...	101	திரிகடுகம்.
பகைபாவ மச்சம்	...	60	குறள்.
பத்தாவுக்கேற்ற பதிவிர	...	3	ஔவையார்.
பாத்திரா பாத்திரங்கள்	...	104	நீதிசாரம்
பேதமை யென்பது	...	139	ஔவையார்
பொருவில் கற்பின் வழி	...	126	காசி காண்டம்.
பொன்னுங் கரும்பும்	...	59	நீதிவெண்பா.
மங்கையை வாழுநாளில்	...	189	நீதிசாரம்.
மண்டலத்தோர் செய்	...	138	விவேகசிந்தாமணி.
மயிர் வனப்பும் கண்	...	171	சிறுபஞ்சமூலம்.
மருவிய காதல் மனை	...	29	அறநெறிச்சாரம்.
மனைத்தக்கமாண்புடைய	...	96	குறள்.
மின்னன்மை விபசாரத்	...	133	நீதிசாரம்.
முறையுங் குடிமையும்	...	63	நீதிநெறி விளக்கம்.
வண்டுக ளிருந்திடில்	...	122	விவேக சிந்தாமணி.
வளவனாயினும்	...	90	ஔவையார்
வெறும்புற்கையுமரிதாம்	...	75	சத்திமுத்தப் புலவர்.
வேதமோதிய வேதியர்	...	45	விவேக சிந்தாமணி.
வையத்துள் வாழ்வாங்கு	...	29	குறள்.

உ

கடவுள் துணை.

மாதர் நீதி.

இந்நூல் மாதர்களென்று சொல்லப்பட்ட பெண்பிள்ளைகள், தம் வாழ் நாட்களில் தெரிந்து நடக்கவேண்டிய நீதிகளைப் போதிப்பதால், இதற்கு [மாதர் நீதி] யெனப் பெயரிடப்பட்டது. இது, கல்வியிலும் நாகரீகத்திலும் தேர்ச்சியடைந்திருக்கும் ஐரோப்பா முதலிய தேசத்து ஸ்திரீகளுக்காக எழுதப்படாமல், பெரும்பாலும் இந்துதேசத்துப் பெண்களின் உபயோகத்திற்கென்றே எழுதப்பட்டது.

இந்நூலானது, இளமைப்பருவம், கணவனோடு கூடி வாழும் பருவம், முதுமைப்பருவம் என மூன்று பாகங்களாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவற்றுள், இளமைப்பருவத்தில் பெண்கள் கல்வி, நன்னடக்கை முதலியவற்றிற் பயிற்சி செய்யவேண்டிய முறைமைகளும், கணவனோடு கூடிவாழும் பருவத்தில், இல்வாழ்க்கையில் அவர்கள் அநுசரித்து வரவேண்டிய விதிகளும், முதுமைப்பருவத்தில் தங்கள் புத்திரருடைய சவரக்ஷணையின்கீழ் வந்தபிற்பாடு கடைசியாய் கவனித்தறியவேண்டிய விஷயங்களும், பல பாடங்களாய்ப் பிரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றிற்குத் திருஷ்டாந்தமாக அங்கங்கே வேடிக்கையான சிறு கதைகளும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

முதலாவது

கல்வி கற்கும் பருவம்

1-ம் பாடம்.

பள்ளிக்கூட முறைமை.

பெண்பிள்ளைகளுக்குக் கல்விகற்கும் பருவமானது சாதாரணமாய் ஆண்பிள்ளைகளைப்போலவே ஐந்து வயதுமுதல் தொடங்குகின்றது. பெண்கள் இப்பருவத்தில் வித்தியாப்பியாசம் செய்யத்தொடங் குங் காலையில் கவனிக்கவேண்டிய முறைமைகள் அநேகமாயிருப்பினும் அவற்றுள் சிலவற்றை இங்கே விளக்கிச் சொல்லுவோம்.

பெண்கள் கல்விகற்பதற்காகத் தினந்தோறும் தங்கள் கல்விச்சாலைக்குப் போகும்போது, விளையாட்டுத்தனமும் அடக்கமில்லாமையுமுள்ள பெண்களோடு சேராமலும், அங்கங்கே வழிகளில் நடக்கும் வேடிக்கை முதலானவைகளைப் பார்க்காமலும், தங்களுக்குத் தினந்தோறும் உபாத்தியாயரால் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் பாடங்களைச் சிந்தித்துக்கொண்டே கிரமமாய் போகவேண்டும். பாடசாலையில் நுழைந்த பிறகு, பெண்ணானவள், பாடந் துவக்குமுன் தன்னுடைய வகுப்புப் பெண்களோடு சேர்ந்து வாசித்துத், தனக்குத் தெரியாமலிருப்பவைகளைத் தன்னிலும் வாசிப்பில் தேர்ந்த பிள்ளைகளைக்கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு, உபாத்தியாயர் அவற்றைக் கேட்கும்போது மயங்காமல் பதிலுத்தரம் சொல்வதற்கு ஆயத்தமாயிருக்க

வேண்டும். சில சோம்பேறிப்பெண்கள் அப்படிச் செய்யாமல் தங்களை புத்தகங்களைத் திறக்காமலே வைத்திருந்து வீண் வார்த்தைகளைப் பேசிக் காலத்தைப்போக்கி விட்டுப், பாடம் ஆரம்பித்த பிறகு உபாத்தியாயர் கேட்குங் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லச் சக்தியில்லாமல் விழிப்பார்கள். இவ்வித கெட்ட வழக்கங்களிற் பயிலும் சிறுவர் ஒருக்காலும் வாசிப்பில் தேற மாட்டார்கள்; புத்திசாலிப்பெண்களென்று நல்லபெயருமெடுக்க மாட்டார்கள். பெண்கள் தினந்தோறும் இரவில் தாம் மறுநாள் ஒப்புவிக்கவேண்டிய பாடங்களைத் தீபத்தின் முன்பாகப் பலமுறை வாசித்துக் கவனத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால், மறுநாள் பள்ளிக்கூடத்தில் பாடம் ஒப்புவிக்கத் திராணியில்லாமல் மற்றப்பெண்களுக்கு முன்பாக மிகுந்த அவமானமடைவார்கள்.

2-ம் பாடம்.

வீண்காலப்போக்கு

பாடசாலைக்குப்போய்ப் படிப்பதில் செல்லுங்காலம் போக மற்றக் காலங்களிலும், தங்கள் கல்விச்சாலைக்கு அப்போதைக்கப்போது நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் விடுமுறை நாட்களிலும், பெண்பிள்ளைகள் வீட்டில் காலத்தை வீணாய்க்கழிக்கக்கூடாது. பழைய பாடங்களை வாசிப்பதிலும், தையல் வேலைகள், சித்திரமெழுதுதல் முதலானவைகளை அப்பியாசிப்பதிலும் பொழுதைப்போக்கி, அவற்றை நன்றாய்க் கற்கும்படி முயல வேண்டும். அவர்கள் இவற்றையே விளையாட்டாகவும் வேடிக்கையாகவும் பாவிக்கவேண்டும்.

சில புத்தியீனமுள்ள பெண்கள் காலத்தை அப்படிச் சரியான வழியில் செலுத்தாமலும், பள்ளிக்கூடத்துக்குப்போக மனமில்லாமலும், எந்நேரமும் விளையாட்டிலேயே நாள் கழித்துவிட்டு, வாசிப்பை அசட்டை செய்கிறார்கள். இது மிகவும் பெரிய தவறு; ஏனென்றால் இந்த இளமைப்பருவந்தான் கல்விகற்பதற்குரியது இப்பருவத்தில் காலத்தை விருதாவாய்ப் போக்கிவிட்டால் பிற்காலத்தில் வயது முதிர்ந்த பிற்பாடு வாசிப்பில் புத்தி செல்லமாட்டாது. இதனால் கல்வியால் அடைய வேண்டிய பலவித நன்மைகளையும், பலன்களையும், அக்காலத்தில் அநுபவிக்கும்படியான பாக்கியத்தைப் பெண்கள் பெற மாட்டார்கள். "இளமையிற் கல்" என்னும் நீதிவாக்கியத்தை இதற்காகவே ஒளவையார் சொன்னது; ஆகையால் கல்வியாலுண்டாகும் பலனையடைய விரும்பும் பெண்கள் இந்த இளமைப்பருவத்தில் காலத்தை வீணாய்ப்போக்காமல் சரியாய் கற்க முயன்றால் மாத்திரம் தக்க அநுகூலங்களைப் பெறலாமேயொழிய, தங்களுக்கு வாய்க்கும் தகுதியான பருவத்தை வீணில் செலுத்திவிட்டு, அப்பருவம் நீங்கியபின்பு முயற்சி செய்தால் மிக்க பலனை அடையமாட்டார்கள்; மேலும் இளமையில் பிரயாசைப்பட்டு கல்வி கற்றுத்தேறிய பெண்களைப் பார்த்து இவர்கள் பிற்காலத்தில் அதிகதுக்கப்படும்படியாகவும் நேரிடும். இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாகப் பின் பாடத்தில் சொல்லியிருக்கும் வெட்டுக்கிளியின் கதையைக் கவனிக்க வேண்டும்.

3-ம் பாடம்.

வீண்காலப் போக்கு (தொடர்ச்சி.)

[வெட்டுக்கிளியின் கதை]

பசியினாலும், குளிரினாலும் மிகவும் வருந்தியிளைத்த ஓர் வெட்டுக்கிளியானது, பூரணமாய் மது நிறைந்திருக்குமோர் அழகான தேன் கூட்டைப்பார்த்து, அதை நெருங்கிவந்து, அதில் ரீங்காரம் செய்து மொய்த்துக்கொண்டிருக்கும் தேனீக் களைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றது. ஓ! இஷ்டர்களே! என்னால் சகிக்க முடியாத இப்பசி நோயால் நான் படுந்துயரம் நீங்கிச் சற்றே தேறுதலடையும்படிக்கு என்மேல் தயைகூர்ந்து எனக்குச்சில தேன் துளிகளைத் தரமாட்டீர்களா? என்று மிகவும் தாழ்மையுடன் பணிந்து விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டது. இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் தேனீக்கள் நகைத்து, அடடா! இதென்ன ஆச்சரியம்! இவனென்ன பயித்தியக்காரனோ! சோம்பேறியோ! என்று தங்களுக்குள் சந்தேகித்து, வெட்டுக்கிளியைப்பார்த்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்லுகின்றன.

ஓ மித்திரா! நீ ஏன் இப்போது பசியால் இவ்விதமாய் வருந்துகிறாய்? நீ கோடைகாலத்தை எவ்விதமாய்ப் போக்கினாய்? உனக்கு மாரிகாலம் வரப்போகிறதென்று சற்றாகிலும் தோன்றாமற்போய்விட்டதா? இதோபார்! நாங்கள் வெயிற் காலத்தில் பிரயாசைக் கஞ்சாமல் அங்கங்கே புஷ்பங்கள் தோறும்திரிந்து மழைக்காலத்துக்குப் போதுமான தேனை ஜாக்கிரதையுடன் சேகரித்து வைத்துக்கொண்டதினால், இப்போது துரைகளைப்போல் சவுக்கியமாய் இவ்வுணவைப் புசித்துக்கொண்டு, ஆனந்தமாகவும், வேடிக்கையாகவும் காலங்கழிக்

கின்றோம். நீ ஏனிப்படி செய்துகொள்ளத் தப்பிப்போனாய்? மூடா! என்று தேனீக்களெல்லாம் சேர்ந்து கைகொட்டி நகைத்து, வெட்டுக்கிளியைப்பார்த்துப் பரிகாசம் செய்தன! இவ்வார்த்தைகளைக்கேட்ட வெட்டுக்கிளியானது அவமானத்தால் தலை யிறங்கி, தேனீக்களைப்பார்த்துச் சொல்லுகின்றது. ஓ! தோழர்களே! நான் புத்தியீனத்தால் பிற்காலத்துக்கு வேண்டிய ஆகாரத்துக்காக உங்களைப்போல் கோடை காலத்திலேயே வழிதேடிக்கொள்ளாமல் சிரிப்பிலும், ஆட்டத்திலும் பாட்டிலும் காலம் போக்கிவிட்டேன்; அதனால் இப்போது உணவுக்கு வழியில்லாமல் வறுமையடைந்து, உங்களை வெட்கத்தைவிட்டு வருந்தி நமஸ்கரித்துப் பிச்சைக்கேட்கும்படியாயிற்று; இப்பொழுது உங்களைப்பார்த்து எனக்கும் புத்தி வந்தது. ஆகையால் நீங்கள் இவ்வேழையின் விண்ணப்பத்தை உதாசனிக்காமல் ஏற்றுக்கொண்டு இச்சமயத்தில் உதவுங்கள்! என்று உயிர்நீங்கத்தக்க இளைப்புடன் பரிதாபமாய்க் கூவிக் கேட்டது. அதைக்கேட்ட தேனீக்கள் மனமிரங்கி, வெட்டுக்கிளியின் நிர்ப்பாக்கிய திசையைப்பார்த்துச் சகிக்கமாட்டாமல், அதன் ஆகாரத்துக்காக கொஞ்சம் தேன் கொடுத்துக் காப்பாற்றின. இதைப்போலவே தக்க பருவத்தில் பெண்கள் பிரயாசைப்பட்டுக் கல்வியைக் கற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் பிற்காலத்தில் மற்றவர்கள் முன்பாக அவமானமும் வருத்தமுமடைவார்கள்.

4-ம் பாடம்.

துர் அப்பியாசங்கள்.

[கங்காமணியின் கதை,]

சிறுவர்களுக்குப் பாலியத்திலுண்டாகும் அப்பியாசங்கள் வயது முதிருந்தோறும் விர்த்தியாய்க்கொண்டுவருமாகையால், எவர்களும் இளமைப் பருவத்தில் நல்ல வழக்கங்களையே அநுசரித்து வரவேண்டும். கீழ்படிதல், உண்மை, அடக்கம் முதலிய நற்குணங்களுள்ள பெண்களோடு கூடி அவர்களுடைய நன்னடக்கைகளில் தாமும் பழகிக்கொண்டு வர வேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல், ஒழுக்கமற்ற துஷ்ட பெண்களுடன் கூடி, துர்வழக்கங்களில் தாமும் பயின்று வருவார்களானால், "தோட்டிற்பழக்கம் சுடுகாமேட்டும்" என்றபடி, பிற்காலத்தில் அவைகள் சகிக்கக்கூடாத கெடுதிகளை விளைவித்து, எவ்வளவு முயன்றாலும் நீங்காமல் உயிருள்ளமட்டும் ஒழியாத துன்பங்களையே அநுபவிக்கச் செய்யும்.

எப்படி யென்றால்,—சிங்காரபுர மென்னுமூரில் கங்காமணி என்னும் ஓர் பெண்ணிருந்தாள். இவளுடைய தகப்பன் அதிக செல்வவந்தனாயிருந்தபடியாலும், தனக்குவேறேபிள்ளைகள் இல்லாமையாலும், தானும் தன் மனைவியும் இக்கன்னிகையை அதிக பட்சத்துடன் வளர்த்துக்கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால் இக்கங்காமணியானவள் சிறுபோதில் எந்நேரமும் தன் வீதியிலிருக்கும் ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் ஓடிப்போய் அங்கே விளையாட்டுத்தனமுள்ள வேறு பெண்களுடன் கூடிக்கொண்டு காலம்போக்கி வருவாள். இவளுடைய தாய் தகப்பன் மாரோ,

இக்கங்காமணி தங்களுக்கு ஏகபுத்திரியாகையால், அவளைக் கண்டிப்பதினால் மனவருத்த மடைவாளென்னுங் கருத்துடையவர்களாய் அவளை வேறுமார்க்கத்தில் திருப்பாமல், அவள் போன போக்கிலேயே போகவிட்டிருந்தார்கள். அதனால் கங்காமணியினுடைய துரப்பியாசங்கள் சற்றுங் குறையாமல் நாளுக்குநாள் அதிகரித்துக்கொண்டேவந்தன. அவளைப்பள்ளிக் கூடத்திற் கனுப்பினாலும் போகாமல், ஊர் திரியப்பழகின தன் துர்வழக்கத்தையே உறுதியாய்ப் பிடித்து வந்தாள். இப்படியே இச்சிறுமிக்கு வயது பத்தானவுடன், இவளுடைய தாய் தந்தையர் ஒரு விவேகியான வாலிபனுக்கு இவளைப் பாணிக்கிரகணம் செய்துகொடுத்தார்கள்.

சிலகாலம் சென்றதின்மேல் கங்காமணியானவள் பருவமடைந்து, தன் கணவனோடு கூடி வாழ்ந்துவரும் நாளில், ஒரு நாள் அவன் தன் ஊருக்குச் சமீபமாய் இரண்டு நாழிகை வழி தூரமுள்ள ஓர் கிராமத்திற்குச் சில அவசரமான காரியமாய்ப் போனான். இதற்குள்ளாகக் கங்காமணி, தன் வீதிக்கடுத்த வேறொரு வீதிக்குப்போய் ஒரு வீட்டுத் தெருத் திண்ணையின் பேரில் உட்கார்ந்துகொண்டு, அயோக்கியமான வேறு சில பெண்பிள்ளைகளோடு கூடிச் சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்தாள். அப்போது கிராமத்திற்குப்போயிருந்த இவளுடைய புருஷன் வீட்டிற்குத் திரும்பி, தற்செயலாய் அதே வழியாய் வருகையில், தன் மனைவியானவள் இப்படியே வேறு வீதிக்கு வந்து, தகுதியற்ற பெண்களுடன் கூடிச்சொக்கட்டான் ஆடிக்கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து, அவன் மனதுக்கு நீங்காத் துயரமும் அவமானமு முண்டாய், அக்கங்காமணியை அழைப்பித்து, நான் இல்லாத காலத்தில் என் அநுமதியின்றி வீட்டை விட்டு இவ்வளவு தூரமான வேறு வீதிக்கு வந்து

அயலார் வீட்டில் இவ்விதமாய்க் காலம்போக்கும்படி உனக்கு கற்பித்ததாரென்று சொல்லி, அதிக கோபத்துடன் இனி உன் முகத்தைப் பார்க்கவேமாட்டேனென்று, அவளைத் தாய் வீட்டுக் கனுப்பிவிட்டுத் தான் வேறோர் மாதை மணம் புரிந்துகொண்டான். கங்காமணி அதிக செல்வவானுடைய புத்திரியாயிருந்தும், அவளுடைய தௌர்ப்பாக்கியம் அப்புறம் எப்படியிருக்குமென்று பெண்கள் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும். பெண்களே! இவ்வளவுக்கும் காரணம் அவள் இளமையில் நன்னடக்கையிற் பயிலாமை அல்லவா? ஆகையால், பெண்கள் சிறுவயதில் நல்லவர்களோடு சேர்ந்து, நற்செய்கைகளிற் பழகிக்கொண்டு வரவேண்டும்.

5-ம் பாடம்.

உண்மை.

[சத்தியவதியின் கதை.]

பெண்கள் இளமையில் அநுசரிக்கவேண்டிய விதிகளில் முக்கியமானது பொய் சொல்லாமையாம். இதையே உண்மையென்றும், சத்தியமென்றுஞ் சொல்வதுண்டு. எந்தச் சமயத்திலும் பொய் சொல்லாமலிருத்தலென்னும் விரதமானது பெண்களுக்குமாத்திரமல்ல, ஆடவர்களுக்கும் முக்கியமும் அவசியமுமானது. உண்மையில்லாதவர்களைப் பொய்யரென்றும், சூதரென்றும், கபடிகளென்றும் மற்றோர் இகழ்வார்கள். மேலும், பொய்சொல்வதினால் அநேக தீமைகள் உண்டாகின்றன. உண்மையினாலோவென்றால், நாம் நன்மையையும் பெருமையையும், பாக்கியத்தையும் பெறலாம்.

இதற்குத் திருஷ்டாந்தம்:—

நித்தியபுர மென்னுமோர் நகரத்தில் சித்திரதரனென்னுமோர் சீமானிருந்தான். அவனுக்குச் சத்தியவதி யென்னுமோர் குமார்த்தியுண்டு. இவளுக்குச் சுமார் ஏழெட்டு வயதாயிருக்கும்போது, ஒருநாள் சில பெண்களுடன் உப்பரிகையின்பேரில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கையில் தன்தகப்பன் ஆயிரம் வராகன் செலவு செய்து அந்த உப்பரிகையின் அந்தரங்கமான வோரறையின் சுவரில் மகா வேடிக்கையாகவும், விநோதமாகவும் தீட்டியிருந்த அற்புதமான சித்திரங்களை யவற்றின் கீழேயிருப்பதுசுவரோ, அல்லவோ பார்ப்போமென்று அறியும்படி, "குயவனுக்கு ஒருநாளையவேலை, தடிகாரனுக்கு ஒருவிநாடிவேலை" என்றபடி, சத்தியவதியானவள் விளையாட்டுத்தனமாய் ஒருநொடியில் கலைத்துவிட்டாள். மறுநாள் சித்திரதரன் உப்பரிகையின்பேரில் உல்லாசமாய் காலங்கழிக்கவெண்ணிப் போனபோது, அறையின் சுவரில் அதிக பொருட்செலவோடும் பிரயாசையோடும் நிர்மாணிக்கப் பட்டிருந்த சித்திரங்கள் அழிக்கப்பட்டிருக்கக் கண்டான். இதைக் கண்டவுடன் அவன் மகாகோபங் கொண்டவனாய்க் கத்தியை உருவிக்கொண்டு உப்பரிகையை விட்டு கீழே இறங்கிவந்து, மேல் மெத்தையறையிலெழுதியிருந்த சித்திரங்களை யழித்த தாரென்று வீட்டு ஜனங்களையும், வேலைக்காரர்கள் முதலான மற்றவர்களையும் அதிக கோபத்தோடும், விசனத்தோடும் விசாரணை செய்துகொண்டிருந்தான்.

இப்படியிருக்கையில், சத்தியவதிக்கு இதுசேதி தெரிந்து, அதிசீக்கிரமாய்த் தன்பிதாவினிடத்திற்குஓடிவந்து, தந்தையே! இப்பெருத்த குற்றம் செய்தது யான்தான்; அறிவின்மையால் அதைக் குற்ற மென்றெண்ணமல், விளையாட்டாகச் செய்து

விட்டேன்: அதற்காகத்தாம் செய்ய உத்தேசித்திருக்கும் தண்டனையை வேறொருவருமின்றி, யானே பெறவேண்டுவது நியாயமென்று வணங்கிச் சொன்னாள். சித்திரதரன் இதைக் கேட்டு மிகுந்த ஆச்சரியப்பட்டுச், சொல்லி முடியாத களிப்புடன் உருவின கத்தியை உறையிலிட்டுத், தன் மகளை வாரியெடுத்து முத்தமிட்டு, என் கண்மணியே! நான் ஆயிரம் வராகன் செலவுசெய்து வரைவித்த அந்த அலங்காரமான சித்திரங்களை யழித்தது குற்றமென்று சொல்லக்கூடியதா யிருந்தபோதிலும், அதைச்செய்தது நானேயென்று ஒருவராலும் கேட்கப்படாமலே, அக்குற்றத்தை நீ ஒப்புக்கொண்டு உண்மையுரைத்தது எனக்கு நூறாயிரம் வராகன் நீ வெகுமதி கொடுத்ததற்கொப்பாயிற்று என்று சொல்லி ஆனந்தமடைந்து, அதற்கறிகுறியாக விலையுயர்ந்த வோர் மோகன மாலையை உடனே தருவித்துச், சத்தியவதியின் கழுத்தில் போட்டான். இந்த வர்த்தமானம் அவ்வூர் அரசன் கேள்விப்பட்டு அவளுடைய உண்மைக்கு மெச்சி, அக்கன்னிகையைத் தன் குமாரனுக்கு மணம் புரிவித்தான். ஆகையால் சத்தியவதிக்குண்டான பெருமையும் சம்பத்தும் அவ்வுண்மையினாலென்று திருஷ்டாந்தப்பட்டது.

6-ம் பாடம்.

கீழ்ப்படிதல்.

[மரகதம் என்னும் பெண்ணின் கதை.]

கீழ்ப்படிதல் என்பது, தனக்கு மூத்தோராயிருக்கும் தாய் தந்தையர் முதலிய சுற்றத்தாருக்கும், கல்வி கற்றுக் கொடுக்கும் உபாத்தியாயர்களுக்கும், மற்றும் பெரியோர்களுக்கும் அடங்கி அவர்கள் சொற்கேட்டு நடத்தலாம். அவ்விதமாய் நடக்கவேண்டியதற்குக் காரணமென்னவென்றால், சிறுவர்கள் எந்த விஷயங்களைப்பற்றியாவது தங்கள் சொந்த அறிவினால் பகுத்தறியும் சக்தியற்றவர்களாயிருப்பது தான்; ஆகையால் தம் சுயபுத்தியினால் காரியங்களுடைய நன்மை தீமைகளைத் தெரிந்து கொள்ளும் பருவமடையும் வரையில் பிள்ளைகள் பெரியோர்களுக்கடங்கி நடக்கக் கடமைப்பட்டவர்களாயிருக்கிறார்கள். "மூத்தோர் சொல் வார்த்தையமிர்தம்" என்னும் நீதிவாக்கியப்படி பெரியோர்களுடைய சொல்லைத் தேவாமிர்தமாகப் பாவிக்கவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல் அவர்களுடைய வார்த்தையை அலட்சியம் செய்பவர்களுக்கு அதனால் பொல்லாங்குகளும், துன்பங்களும் நேரிடும்.

எப்படியென்றால், பருவதமென்னும் பட்டணத்தில் மரகதமென்னும் ஓர் பெண்ணிருந்தாள். இவள் எப்போதும் தன் தாய் தகப்பன்மார்சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கேட்காமலே நடக்கும் வழக்க முடையவளாயிருந்தாள். பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகச் சொன்னாலும் சரியாய்ப் போகாமல், எந்நேரமும் விளையாட்டின் பேரிலேயே சிரத்தையாயிருப்பாள். இப்படியிருக்க, ஓர் நாள்

இந்தப் பெண்ணானவள் வழக்கப்படி விளையாடுவதற்காகத் தெருவில் ஓடும்போது, அவளுடைய தாயானவள் பார்த்து, அடி அம்மா, மரகதம்! நீ வெளியில் போகவேண்டாம்; பக்கத்து வீதியில் அம்மை வியாதி வியாபித்திருக்கிறதாகவும், அதனால் அங்கே சில பிள்ளைகள் பத்து நாட்களாய் மெத்தவும் துயரப் பட்டுக் கொண்டிருப்பதாகவும் கேள்விப்படுகிறேன். நீ சில நாள் எங்கேயும் ஓடாமல் வீட்டிலேயே இரு; அல்லது பள்ளிக்கூடத்திற்காவது போவென்று கண்டித்துச்சொன்னாள். "என்னபுத்தி சொன்னாலும் என் சொந்தபுத்தி போகாது" என்றபடி, அவ்வார்த்தைகளுக்கு மரகதம் சற்றாவது செவி கொடாமல் பக்கத்து வீதிக்கு ஓடி விளையாடித்திரிந்து விட்டுத் திரும்பி வீட்டுக்கு வரும்போதே ஜுரத்துடன்வந்து, படுத்துக் கொண்டாள். மறுநாளே அம்மை கண்டு பகா வேதனைப்பட்டு, ஒரு மாதம் வரையில் படுத்தபடுக்கையில் கிடந்து, முடிவில் ஒரு கண் பார்வை கெட்டுவிட்டது. அப்போது அவளுக்கு வயது எட்டு; பின்பு அவளுக்கு விவாகம் செய்துகொள்ளும் பருவம் வந்தும் ஒற்றைக்கண் குருடியென்று அவளை யாரும் கலியாணம் செய்துகொள்ளவேயில்லை.

மரகதம் இருபது வயது வரையிலும் அப்படியேயிருந்து, பின்பு வேறுவழியில்லாமையால், "இதை விட்டாலும் கதி யில்லை அப்பால் போனாலும் வழியில்லை" யென்பதைப்போல், இரண்டு கண்களுமில்லாத ஓர் பிறவிக்குருடனுக்கு வாழ்க்கைப் படும்படி நேரிட்டது. புருஷனுக்கு இரண்டு கண்களுமில்லா மல் அவளுக்கொரு கண்ணிருந்தமையால், அவன் எங்கே போனாலும் அவளை கையைப்பிடித்து வழிகாட்டச்சொல்லி யிட்டுக்கொண்டு போகச் சொல்லுவான். பெண்களே! இப் படியிருந்தால் மரகதத்தினுடைய தௌர்ப்பாக்கியம் எப்படிப் பட்டதாக விருக்கும் பாருங்கள்! இவ்வளவு பொல்லாங்குக்குக்

காரணம் இளமையில் "தாய் சோற்றுறந்தால் வாசகமில்லே" என்னும் நீதி மொழிப்படிக்குத் தன் தாயானவள் போகவேண் டாமென்று சொன்ன இடத்துக்குப் போனதே தவிர வேறல்ல. ஆகையால் பெண்கள் எப்போதும் தம் தாய் தந்தையர் முதலிய பெரியோருக்கடங்கி அவர்கள் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டும்.

7-ம் பாடம்.

திருட்டுத்தனம்.

பிள்ளைகள் ஒருவருடைய பொருளை மற்றொருவர் கவரும்படி இச்சிக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், அது அவர்களுக்கு நஷ்டத்தையுண்டாக்கும். தன்னுடைய புத்தகத்தையாவது, ஆபரணத்தையாவது தனக்குத் தெரியாமல் வேறொருத்தி எடுத்துக்கொண்டால், அதற்காக அதை இழந்த தனக்கு எவ்வளவு வருத்தமும் துக்கமு முண்டாகின்றன. அதைப்போலவே அந்நியற்கும் உண்டாகுமென்று நினைத்துத் தான் ஒருவருடைய சொத்தை அபகரிக்க எண்ணங்கொள்ளவேகூடாது. ஒருவேளை ஒருத்தி தன்னுடைய புத்தகத்தையாவது, வேறு வஸ்துவை யாவது மறந்து பள்ளிக்கூடத்திலாவது, வேறு இடங்களிலாவது வைத்துவிட்டுப்போனால், அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த மற்றொருத்தியானவள் அப்பொருளை பத்திரப்படுத்தி சொத்துக்குடையவளிடத்திற்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்க வகை தேடவேண்டும். அல்லது அவள் சமீபத்திலிராவிட்டால், அப்பொருளைத்தன் உபாத்தியாயரிடம் ஒப்புவிக்கவேண்டும். இவ்விரண்டு விதங்களில் ஒன்றையும் செய்யாமல் தானே அதை எடுத்துக்கொண்டால் அது திருட்டுத்தனமாய்விடுகிறது. அதனால் திருடியென்றும், கள்ளி யென்றும் இழிவான பெயர்க

ளுண்டாகின்றன. திருட்டுத் தனமுள்ள பெண்களை யாரும் தங்கள் சமீபத்தில் சேர்க்கமாட்டார்கள்; அவர்களிடத்தில் பட்சம் வைத்துப் பேசவுமாட்டார்கள். அதனால் பிற்காலத்திலும் பெண்களுக்குஅடியில் வரும் பாடத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி அதிக துக்கமும் அவமானமு முண்டாகின்றன.

8-ம் பாடம்.

திருட்டுத்தனம் (தொடர்ச்சி.)

[நாயகமென்னும் பெண்ணின் கதை.]

வேயகமென்னும் கிராமத்திலிருந்த ஓர் வித்தியாசாலையில் நாயகம் என்னும் நாமமுள்ள ஒரு கன்னிகை வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் தன் வகுப்புப் பெண்களில் எவளாவது சற்று ஏமாந்திருந்தால், அவளுடைய உடைமைகளையும் புத்தக முதலான வஸ்துக்களையும் அவளுக்குத்தெரியாமல் திருடிக்கொண்டுபோவதும், அவளைக்கேட்டால் "நான் ஒன்றும் காணேன், அது யார் செய்த மாயமோ" என்று சொல்லி அழுவதுமாய்ப் பாசாங்கு பண்ணுவாள். இப்படியிருக்கையில், ஒரு நாள் அவ்வூர் திருவிழாவின் பொருட்டுப் பள்ளிக் கூடத்துக்கு விடுமுறை நாள் வந்தது; அன்றையதினம் பெண்கள் யெல்லாருமாய்ச்சேர்ந்து, ஆடையாபரணங்களை யணிந்து சிங்காரம் செய்துகொண்டு வழக்கப்படி தங்கள் உபாத்தியாயரைக்கண்டு, அவர்காலில் விழுந்து குருசேவை செய்துகொண்டு, திருவிழாவைப் பார்ப்பதற்காகப் போவதற்குப் பாடசாலை கட்டடத்தின் தாழ்வாரத்தில் சிறிது நேரம்

தங்கினார்கள். அங்கே தங்கியிருக்கும்போது பெண்களில் ஒவ்வொருவரும் அவரவர்களுக்குத் தெரிந்த பாட்டுகளைப் பாடிக்கொண்டு கொண்டானடித்து விளையாடிக்கொண்டிருந் தார்கள். அப்போது அவர்களில் மாணிக்கமென்னும் பெண் ணின் தங்கவளையானது திருகாணியின் தளர்ச்சியால் அவளுக் குத் தெரியாமல் கழன்று கீழே விழுந்துவிட்டது.

அதைப் பார்த்துக்கொண்டே அருகிலிருந்த நாயகம், மெள்ள எடுத்துத் தன் சரிகைச்சேலையில் சொருகி வைத்துக் கொண்டு, மற்றவர்களோடு விளையாடிக்கொண்டிருந்தாள். அதைத் தற்செயலாய்ப் பக்கத்தில் சூழ்ந்திருந்த பெண்களில் ஒருத்தி பார்த்துவிட்டு, அடி பெண்களே! நாயகத்தின்மடியைச் சோதியுங்கள், ஒரு வேடிக்கை யிருக்கிறதென்றாள். இதற்குள் ளாகத் தன் கைவளைகளிலொன்றில்லாததைக்கண்ட மாணிக்கம் என்பவள் திடுக்கிட்டு, அவள் மடியைச் சோதிக்க, "பலநாளைய திருடி ஒருநாளைக்ககப்படுவாள்" என்றபடி, அவள், அகப்பட் டுக்கொண்டாள். இதைப்பார்த்த மற்றப் பெண்களெல்லாரும் சிரித்துப் பரிகாசஞ்செய்து, நாயகம்! என்னகாரியம்செய்தாய்? நல்லவளாய் நடித்து வந்தாயே, என்று, அன்று முதல் அவ ளுக்குத் திருட்டு நாயகமென்று பெயரிட்டுவிட்டார்கள். இது சங்கதி ஊரெங்கும் பிரசித்தமாய்விட்டபடியால், அவளை எல் லாரும் அதே பெயரிட்டுக் கூப்பிடத் தலைப்பட்டார்கள்.

மேற்கூறியவாறு நாயகத்துக்குண்டான கெட்ட பெயர் அவ்வளவோடு நீங்கவில்லை. பிற்காலத்தில் "தன்னிழல் தன் னோடேவரும்" என்பதைப்போல் அவள் பெரியவளாய் விவாக மான பிற்பாடும் அந்தப் பெயர் அவள்கூடவே யிருந்தது. வேறு ஊரில் தன் மாமியார் வீட்டுக்குப்போனபிற்பாடும், இள மையில் தன் பழைய செய்கையாலுண்டான பெயர் தெரிந்த

வர்களைக் கண்டால் அந்தப் பெயரிட்டுத் தன் மாமி, கணவன் முதலானவர்கள் முன்பாக அழைக்கப்போகிறார்களென்று சீக்கிரமாய்ச் "சூடுண்ட பூனை" யைப்போல உள்ளே நுழைந்து கொள்வாள். இவ்வளவு பயத்தோடு அதிக ஜாக்கிரதையாய் நாயகமானவள் காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டு வந்தும், ஒரு நாள் பாலியத்தில் தன்னுடன் பள்ளிக்கூடத்தில் வாசித்துக் கொண்டிருந்த அமிர்தம் என்னும் பெண்ணானவள், கலியாணஞ் செய்து கொண்டு, இரண்டு பிள்ளைகளுக்குத் தாயாகித், தன் கணவனுடன் வேறே ஊருக்கு ஒரு வண்டியிலேறிக்கொண்டு நாயகமிருக்கும் வீதி வழியாய்ப் போகும்போது, இவள் வீதியில் நின்றுகொண்டிருந்ததைப் பார்த்து, என்னடி திருட்டு நாயகம்! பெரியவளாய் விட்டாயே, பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும் போது உன்னைப்பார்த்தது, அடையாளமே தெரியவில்லையே! இதுதானா உங்கள் மாமியார் வீடு? உனக்கு எத்தனை குழந்தைகளடி? என்று, சாதாரணமாய்ப் பெண்களி லொருவரை யொருவர் நாள்சென்று பார்க்கும்போது பேசிக்கொள்ளும் முறைமைப்படிக்கு நடுத்தெருவிலிருந்துகொண்டே உரத்த சத்தத்துடன் பேசினாள்.

இதைக்கேட்ட நாயகம், இரண்டு பக்கங்களிலும் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே மெதுவான குரலுடன், "ஆம்; ஆம், இது தான் என் மாமியார் வீடு; நீ போய் வாடியம்மா! உனக்கொரு கும்பிடு" என்று சொல்லிவிட்டு, இதை வீட்டிலுள்ளோர் யாராகிலும் கேட்டுவிட்டார்களோ என்னவோ வென்று கையை முறித்துக்கொண்டு, "திருடனைத் தேள் கொட்டினது" போல ஒருவரோடும் சொல்லாமல் வழக்கப்படி தலையை உள்ளே மறைத்துக்கொண்டாள். திருட்டு நாயகமென்று அவள் கூப்பிட்டபோது இவளுடைய நல்ல வேளைக்கு ஒருவரும் கிட்ட இல்லாமலிருந்தார்கள்.

அந்தச் சமயத்தில் தன் வீட்டிலுள்ளோர் யாராகிலும் அங்கேயிருந்து இந்தச் சம்பாஷணையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந் தால், இவளை எவ்வளவு அவமரியாதையாய் நடத்தி யிருப்பார் களோ தெரியாது. இப்படியே இவள் மரணபரியந்தம் தன் பழைய பெயரைத் தெரிந்தவர்கள் எங்கே தன்னை அந்தப் பெய ரிட்டுக் கூப்பிடுகிறார்களோவென்று அச்சப்பட்டுக்கொண்டே இருந்தாள். பெண்களே! இப்படிப்பட்டவளுடைய வாழ்நாட் களில் என்ன சந்துஷ்டியிருக்கும் பார்த்தீர்களா! ஆகையால், பெண்கள் இளமையில் இவ்வித துஷ்டசெய்கைகளைச் செய்வ தற்குக் கற்காமல், மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் சன்மார்க்கத்தில் நடந்து பழகவேண்டும். இல்லாவிட்டால் நாயகம் அடைந்த அவமானங்களையும், அவள் ஆயுள் உள்ள நாள்மட்டும் பட்ட பாடுகளையும் படவேண்டுவதாய் நேரிடும்.

9-ம் பாடம்.

வேடிக்கைப் பார்த்தல்.

சிறு பெண்களில் சிலர் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகும் போது, நேரே போகாமல் அங்கங்கே நடக்கும் வேடிக்கை, சந் தடி முதலானவற்றைக் கவனித்துக்கொண்டே போவது வழக் கம்; இது பெரிய தப்பிதம். ஏனென்றால், வேடிக்கை முதலான வற்றைப் பார்க்கிறதற்காக ஜனங்கள் கூட்டம் சேர்ந்திருக்கு மிடத்தை நெருங்குவதினால், சில பெண்கள், தாமணிந்திருக்கும் ஆபரணங்களை இழந்துவிடுவதுமன்றி, பாடசாலையில் ஒப்பு விக்கவேண்டிய பாடங்களைச் சிந்திக்கும் காலத்தையும் வீணாய் இழந்து விடுகிறார்கள்.

சில சமயங்களில் ஜனக்கூட்டம் சேர்ந்திருப்பதினால் அங்கே ஏதோ வேடிக்கை நடக்கும், பார்க்கலாமென்று சமீபத்தில் போனவுடனே, அது வேடிக்கையாயிராமல் துஷ்டத்தனமுள்ளவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் குடிவெறியினால் போடப்பட்ட சண்டையாயிருப்பது முண்டு. அங்கே போவதில் அவர்கள் ஒருவரையொருவர் அடிக்கப்பட்ட அடியானது, வேடிக்கைப்பார்க்கப்பட்டவர்கள்பேரில் விழுந்து, இரத்தம் உண்டாகும்படியானகாயங்கள் உண்டாய் துன்பத்தைத்தருவதுமுண்டு. அல்லது, இவ்விதமான கூட்டத்தில் சச்சரவுபட்டுக்கொண்டிருந்தவர்களை நகரவிசாரணைக்காரர்கள் குற்றவாளிகளென்று தண்டிப்பதற்காக நியாயஸ்தலங்களுக்குக் கொண்டுபோகும்போது, அருகிலிருந்து வேடிக்கைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தவர்களையும் சாட்சி சொல்வதற்காக அவர்களுடன் சேர்த்து இழுத்துக்கொண்டுபோய் அவஸ்தைப்படுத்துவது முண்டு. இப்படி வேடிக்கை பார்ப்பதில் பலவித நஷ்டங்களும் கஷ்டங்களும் உண்டாகின்றன.

10-ம் பாடம்.

வேடிக்கைப் பார்த்தல் (தொடர்ச்சி.)

அம்புஜமென்னும் பெண்ணின் கதை.

ஒருநாள் அம்புஜமென்னும் பெண்ணானவள் பாடசாலைக்குப் போகும்போது, மார்க்கத்தில் சில சிறுவர்கள் கூடிக் காற்றாடி விட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அதை வேடிக்கையாக சில சோம்பேறிப் பிள்ளைகள் திரண்டு, சூழ்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அம்புஜம் இதென்ன கூட்டமென்று கிட்டிப்பார்த்துக்

கொண்டிருக்கும்போது, அருகிலிருந்த துஷ்டனொருவன் அவள் கழுத்திலிருந்த ஓர் விலை யேறிய முத்துமாலையை அவளுக்குத் தெரியாமலே பக்குவமாய்க் கத்தரித்துக் கொண்டான். இவ்விதமாய் இப்பெண்ணானவள் அரை மணிநேரம் வரையில் வேடிக்கைப் பார்ப்பதில் வீண் காலம் போக்கிவிட்டு வந்தபடியால், தன் பாடசாலையில் அக்காலத்தில் கணித பாடம் சற்றேறக்குறைய முடிந்துவிட்டது. நேரம்பொறுத்து வந்ததற்காக உபாத்தியாயர் இவளை ஒரு மணிநேரம் நிற்கவைத்தார். பின்பு தன்னுடைய வகுப்பிற் பிரவேசித்தவுடன் மற்ற பெண்களெல்லாம் இவளைப்பார்த்து, அடி அம்புஜம்! உன் கழுத்திலிருந்த முத்துமாலை எங்கே காணோம்? ஏன் கழற்றி விட்டாய்? அது இல்லாமல் உன் கழுத்தினழகு குறைந்து விட்டது என்று கேட்டார்கள். இதைக்கேட்டு இவள் திடுக்கிட்டுக் கழுத்தைத் தடவிப் பார்க்க ஆபரணத்தைக் காணமையால் அழ ஆரம்பித்தாள். உடனே இது சங்கதி உபாத்தியாயர் கேட்டு, உடைமை போக்கடிந்துபோன முகாந்திரத்தை விசாரித்தறிந்து, அவளுடைய தாய்தந்தையருக்கு அறிக்கையிட, அவர்களும் அவளைத் தண்டித்து, அதுமுதல் அவள் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகும் போதெல்லாம் அவளுக்கு ஒரு நகையும் போடாமல் அனுப்பிக்கொண்டு வந்தார்கள். மேற்சொன்ன விதமாய் அம்புஜம் கொஞ்சநேரம் வேடிக்கைப் பார்த்ததினாலுண்டான நஷ்டங்களைப் பாருங்கள். முதலாவது, பாடத்தை யிழந்தது; இரண்டாவது, விலையுயர்ந்த அணியையிழந்தது; மூன்றாவது, தாய் தகப்பன்மாரால் தண்டனை யடைந்தது; நான்காவது, அன்று தொடங்கி நகைகளில்லாமல் பள்ளிக்கூடம் போக நேர்ந்தது. ஆகையால், பெண்கள் வேடிக்கைப்பார்ப்பதினால் உண்டாகும் நஷ்டங்களைக்கவனித்து அவ்வழக்கத்தை நீக்கவேண்டும்.

11-ம் பாடம்.

பரிசுத்தம்.

பிள்ளைகள் அசுத்தமாயிராமல் எப்போதும் பரிசுத்தமாயிருக்கவேண்டுவது மிகவும் அவசியம். அதாவது, தங்கள் வஸ்திரங்களை அழுக்குடன் தரிக்கக்கூடாது. அப்போதைக் கப்போது ஸ்நானம்செய்து தேகத்தைச் சுத்தமாய் வைத்திருக்க வேண்டும். பெண்கள், காலையில் அதிக நேரம் தூங்காமல் "வைகறைத்துயிலெழு" என்றபடி, அருணோதயத்திற்கு முன்னர் நித்திரையிலிருந்தெழுந்து, காலக்கடனை முடித்துத், தந்த சுத்தி செய்து, கை கால்களைக் கழுவி, தலைவாரி பின்னல் போட்டுக்கொண்டு, அவரவர் குலாசாரப்படிக்கு நெற்றியில் பொட்டு முதலானவற்றை வைக்கும்படியாயிருந்தால் அவற்றை வைத்துக்கொண்டு, காலை போஜனம் செய்து, பின்பு பள்ளிக்கூடத்திற்குப்போதல் முதலான மற்ற விஷயங்களைக் கவனிக்கவேண்டும். சுத்த மில்லாத பெண்களை யார்கண்ட போதிலும் அசங்கியப்படுவார்கள். அதுவுமன்றி இவளார் மூதேவியா யிருக்கிறுளென்று இகழ்வார்கள். சிறுபோதுமுதல் பரிசுத்தத்தோடிருக்கும் வழக்கமில்லாத பெண்கள், வயது முதிர்ந்த பிற்பாடும் அப்படியே யிருந்து, தங்களை விவாகம் செய்துகொள்ளும் புருஷருக்கும் அருவருப்பை யுண்டாக்குகிறுர்கள். இப்படி அசுத்தத்தோடிருக்கும் வழக்கம் இளமையிலேயே உண்டாவதால் பெண்கள் அதிக ஜாக்கிரதையுடன் அவ்வழக்கத்தை ஒழித்து எப்போதும் பரிசுத்தமாயிருக்கவேண்டும்.

இரண்டாவது

கணவனோடு கூடிவாழும் பருவம்.

12-ம் பாடம்.

விவாகம்.

கன்னியர்க்கு மேற்கூறியவாறு கல்வி கற்கும் பருவமானவுடன், இல்வாழ்க்கையில் பிரவேசிக்கச்செய்வதான வேறே பருவம்தொடங்குகின்றது. இதற்குக் கணவனோடுகூடிவாழும் பருவம் என்று இங்கே பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. இப்பருவத்தில் பெண்கள் கற்றுணரவேண்டிய பலவித முக்கியமான நீதிகள் பின்வரும் பாடங்களில் விவரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பருவம் தொடங்குவதற்கு விவாகம் முதற்காரணமாகின்றது.

ஐரோப்பா முதலிய அந்நிய தேசங்களில், பெண்ணும் பிள்ளையும் ஒருவருக்கொருவர் விவாகம் செய்துகொள்ளும்படியாய்ப் பிரியப்பட்டதின்பேரில் விவாகத்தை நிறைவேற்றிவைப்பது தாய் தந்தையர்களுடைய கடமையாயிருக்கின்றது. நம்முடைய இந்து தேசத்திலோ அவ்விதமான வழக்கம் பெரும்பாலுமில்லாமல், தாய் தகப்பன்மாரே தம் பெண்களுக்குத் தக்க நாயகரைத்தேடி மணம்புரிவிக்கிறார்கள். சிறுபான்மை சதிபதியாகப்போகிற இருவருடைய சம்மதத்தைக் கோருவதுமுண்டு. இவ்வித வழக்கங்களுக்குக் குறைவு ஏதிறுலென்றால், பெண்கள் தமக்குத்தகுந்த மணவாளரைப் பகுத்தறியும் பருவம்

வருவதற்குமுன் அதிக பால்யத்திலேயே அவர்களுக்கு விவாகத்தை நடத்தி விடுவதினாலும், சில பிள்ளைகள் தாயினிடத்தில் பால் உண்ணும் குழந்தைகளாயிருக்கும்போதே அவர்களைக் கலியாணம் செய்துகொடுத்து அவர்களுக்குப் பெண்ஜாதிமார் என்னும் பெயரை யுண்டாக்கிவிடுவதினாலுந்தான். மேலும், கலியாணமாகுங்காலத்தில் தகுந்த பருவம் வந்திருந்தபோதிலும், அந்நிய தேசத்து ஸ்திரீகளைப்போல இவர்களுக்குக் கல்வி யறிவில்லாமையால், தமக்குரிய நாயகன் இவனென்று ஒருவனைத் தெரிந்தெடுக்கச் சக்தியற்றவர்களாயு மிருக்கிறார்கள்.

13-ம் பாடம்.

விவாகம் (தொடர்ச்சி.)

மேலே சொல்லி யிருக்கிறபடி, இருவருடைய சம்மதியின் பேரிலாவது, அல்லது தாய் தந்தையரின் மனோபீஷ்டப்படிக்காவது, நியமிக்கப்பட்ட புருஷனுடன் அவரவர்கள் மதாசாரப்படிக்கு விவாகச்சடங்குகள் நிறைவேறியவுடன், பெண்ணுக்கு மனையாட்டி யென்றும், இல்லாள் என்றும் பலபெயர்கள் உண்டாகின்றன. விவாகம் நடந்துவருங் காலத்தில், இவள்: மணமகள் என்றும், கலியாணப் பெண் என்றும் அழைக்கப் படுகிறாள்.

இவ்விதமாய் விவாகம் நிறைவேறி முடிந்தவுடன், பெண்ணானவள் தனக்கு வாய்ந்த புருஷனுடைய சுக துக்கங்களுக்குப் பூரண பாத்தியதையுடையவளாய்விடுகிறாள். எப்படியென்றால்,

நேரிட்ட புருஷன் தனக்கு இரத்தக்கலப்பில்லாத தூரபந்து வாயிருந்தாலும், அல்லது, வெகுதூர தேசவாசியாக விருந் தாலும், அவன் இவளுக்குப் புருஷனுனவுடன்,—

நான்மணிக்கடிகை.

"கண்ணிற்சிறந்த உறுப்பில்லை கல்வியின்
நண்ணியவாய் பொருளில்லை—கொண்டானின்
துன்னியகேளிர் பிறரில்லை; மின்ருளின்
என்ன கடவுளு மில்."

என்று சொல்லி யிருக்கிறபடி, கண்ணனது அவயவங் களுக்கெல்லாம் எப்படி சிறந்ததாயிருக்கிறதோ, அப்படியே கணவனுனவன் தன் மனைவியின் சுற்றத்தார் யாவரினும் சிறந்த பந்துவாகிருன். அதைப்போலவே, மனைவியும் தன் நாயகனுக்கு அதிக நேசமுள்ள உயிர்த் தோழியாய்விடுகிருள். விவாகமான தும் சதி பதியென்று சொல்லப்பட்ட இருவருக்கும் இவ்வளவு நெருக்கமான சம்பந்தத்தை யுண்டாக்குவதனுல்தான் இதை யாவரும் இரகசியத்திற செய்துகொள்ளாமல் சகல சுற்றத்தார், மித்திரர் முதலான பல ஜனங்களுக்கும் முன்பாக மங்களகர மாய்க்கொண்டாடுகிருர்கள். மேலும், இவ்விவாகமானது ஸ்திரீ புருஷர் இருவருடைய வாழ்நாட்களில் மிக்க சிறப் புள்ளதும், அதிக விசேஷமுள்ளதாயுமிருப்பதால், இதை விவாக மஹோத் சவம் என்றுங் கூறுவதுண்டு.

இவ்விதமாய்ச் சிறப்புப்பெற்ற கலியாணக்கோலங்கள் முதலானவை நடந்தேறிய பின்னர், பெண் பிள்ளையானவள் தன் கணவனுக்கு மனையாள் என்னும் பெயரை வகித்து, அவ னேடு இல்வாழ்க்கையிற் கூடிவாழ்வதற்குரிய நடைகளிற் பயிற்சியடையக் கடமைப்பட்டவளா யிருக்கிருள். அவைகளின்

முறைமைகளேயும், விதிகளேயும் பின்வரும் பாடங்களினல் கற்றறியலாம்.

இத்தேசத்தில் சாதாரணமாய்க் கலியாணமான வுடனே பெண்பிள்ளேக்குக் கணவனேடு கூடிவாழும் பருவம் தொடங்குகிறதென்று சொல்லக்கூடவில்லே; ஏனென்றல், பெரும்பாலும் பெண்களுக்குத் தக்க வயது வருவதற்குமுன் விவாகமாய் விடுகிறது. ஆகையால் தன் கணவனுடன் சேர்ந்து வாழ்வதற்குரிய காலம் வந்த பிற்பாடு அவர்களுக்கு அப்பருவம் தொடங்குவதாய்ப் பாவித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

14-ம் பாடம்.

நித்தியக் கடன்கள்.

மேற்கூறிய விதமாய்க் கணவனேடு கூடிவாழும் பருவம் வந்தவுடன், பெண்பிள்ளேயானவள் தன் கணவனுக்குப் பிரியமாய் நடந்து கொள்ளவேண்டிய விதங்களேக் கற்றறிய வேண்டியவளா யிருக்கிருள். அவைகளில் முதலாவது, தன்னுடைய நித்தியக் கடன்களே யனுஷ்டிப்பதில் மிகுந்த ஜாக்கிரதையாயிருத்தலாம். அதாவது, பெண்ணனவள், இரவில் தன்கணவன் தூங்கினபின் தான் தூங்கி, அவன் நித்திரையிலிருந்து விழித்தெழுந்திருப்பதற்கு முன்னர் தான் எழுந்து, தந்தசுத்திசெய்தல் முதலான நித்தியக்கடன்களே முடித்துக்கொண்டு, பொழுது விடியுமுன் படுக்கையிலிருக்குந் தன் நாயகனே யெழுப்பவேண்டும். அவன் எழுந்தவுடன் அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களேச் சோம்பலின்றி அதிக ஜாக்கிரதை

யுடன் செய்யவேண்டும்; எவ்வாறெனில், புருஷனுக்குத் தந்த சுத்தி, ஸ்நானம் முதலானவைகளுக்கு ஜலம் தயார் செய்வித்துக் கொடுத்துப், பின்பு அவனுக்குத் தேவையான போஜன தாம்பூலம் முதலியவற்றை அப்போதைக்கப்போது சரியாய்த் தாமதமில்லாமல் கொடுக்கவேண்டும். இவைகளைக் காலமறிந்து ஜாக்கிரதையுடன் செய்வதினால் மனைவியின்பேரில் கணவனுக்கு அதிக பிரீதி யுண்டாகும்.

சிலர் இப்படிச்செய்வதில் அஜாக்கிரதையைக் காட்டுவதினால் புருஷருக்குச் சில சமயங்களில் கோபம் உண்டாக்கி, அவர்கள் திட்டுவதற்கும், அடிப்பதற்கும் இடந்தேடிக் கொள்ளுகிறார்கள். அதனால் இருவருக்குமுள்ள பிரியம் தப்பிப்போகிறது முண்டு. மேலும், பெண்ணானவள் தினந்தோறும் நித்திரையிலிருந்து எழுந்திருக்கும்போதே தன் கணவனுடைய ஆயுள்விருத்திக்காகவும், அவனுடைய ஆரோக்கியத்திற்காகவும் கடவுளைப்பிரார்த்தித்துக்கொண்டே யெழுந்திருக்க வேண்டுமென்று சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஏனென்றால், புருஷனுடைய சுகதுக்கங்களெல்லாம் மனைவியைச் சேர்ந்தனவா யிருக்கின்றன. இவற்றைப் பெண்கள் சரியாய்க் கவனித்து மேலே சொன்ன தங்களுடைய நித்தியக் கடன்களைச்செய்வதில் உற்சாக முடையவர்களாகி, அவற்றைச் சிறிதும் வெறுப்பின்றிச்செய்துகொண்டுவரவேண்டும். மேலும், பெண்ணென்று சொல்லப்பட்டவள், தன் கணவன் விஷயத்தில் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்றால்,—

(நீதிவெண்பா.)

“அன்னை தயையும், அடியாள் பணியுமலர்ப்
பொன்னி னழகும், புவிப் பொறையும்—வன்ன வுடல்
வேசி துயிலும், விறல் மந்திரி மதியும்
பேசி லிவை யுடையாள் பெண்.”

என்று சொல்லியிருக்கிறபிரகாரம், அவனிடத்தில் தாயைப் போன்ற தயை யுள்ளவளாயும், தாதியைப்போல் அவனுக்குப் பணிவிடைகள் செய்பவளாயும், அவன் கோபத்தில் என்ன சொன்னாலும் பூமியைப்போல் பொறுத்துக்கொள்ளும் பொறுமையுள்ளவளாயும், கணவனுடன் சயனித்துக்கொள் ளுங்காலத்தில் வேசியைப்போல் இன்பம் விளைவிப்பவளாயும், சமயத்தில் யுக்தி சொல்வதில் ஒரு விவேகியான மந்திரியைப் போன்றவளாயும் நடந்து கொள்ளவேண்டும்.

இதுவுமன்றித், தன் கணவனுக்கு மேற்சொன்ன விதமாய் ஒரு ஸ்திரீயானவள் செய்யும் உபசாரங்களைச் சமயத் துக்குத் தக்கபடி அவனுடைய குறிப்பை யறிந்து செய்வதே மகா சிரேஷ்டம். அப்படித் தன் கணவனுடைய குறிப்பை யறிந்து மனதார உபசரிக்கும் பெண்களை,—

(திரிகடுகம்.)

"கொண்டான் குறிப்பறிவாள் பெண்டாட்டி; கொண்டன
செய்வகை செய்வான் தவசி;—கொடி தொரீஇ
நல்லவை செய்வான் அரசன்; இம்மூவர்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை."

என்று, பலவாறுப் நூற்களும் புகழ்ந்து கூறுகின்றன. இதன் பொருள் யாதெனில், தன்னைக்கொண்ட கணவனு டைய குறிப்பையறிந்து, அவனை யுபசரித்து நடக்கிறவள் பெண்டாட்டி யாவாள்; தான் மேற்கொண்ட விரதங்களைச் செய்யவேண்டிய விதிப்படி செய்கிறவன் தவசி யாவான்; பொல்லாங்குகளுண்டாக்கும் காரியங்களைத் தள்ளித், தன் குடி களுக்கு நன்மைகளையுண்டாக்குங் காரியங்களைச் செய்பவன் அரசனாவான்; இவ்வித நற்செய்கை யமைந்த மூவரும் பெய் யென்று சொன்ன மாத்திரத்தில் மழை பெய்யுமென்பதாம்.

ஆகையால் பெண்கள் தம் கணவருக்குத் தினந்தோறும் செய்யும் உபசாரங்களை மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் செய்துவர வேண்டும்.

15-ம் பாடம்.

இல்வாழ்க்கை.

இல்வாழ்க்கை யென்பது நாயகனும் நாயகியும் கூடி வாழும் வாழ்க்கையாம். பெண்பிள்ளையானவள் இல்வாழ்க்கையில் அநுசரிக்கவேண்டிய அறநெறி யென்னுந் தருமஞ் செய்யும் விதிகளையும், தன்னுடைய பத்தாவின் மனங்கோணமல் அவன் சொற்படி நடந்து, அவனைச் சந்துஷ்டிசெய்து மேன்மைப்படுத்தும் வழிகளையும் அறிந்து நடக்கவேண்டியவளாயிருக்கிறாள். இவ்வில்வாழ்க்கையை மேற்கூறிய சதிபதிகளாகிய இருவரில் ஒருவர் மாத்திரம் நடத்துவது அசாத்தியம். அவன் முன்னிழுத்தால் இவள் பின்னிழுக்காமலும், அவன் பின்னிழுத்தால் இவள் முன்னிழுக்காமலும், இருவரும் மனமொத்து இவ்வில்வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். முன்னிழுத்தல் பின்னிழுத்தல் என்பது எப்படி யென்றால், கணவன் மனைவியை நோக்கி, பெண்ணே! இவனுக்கு அதிக தாகமாயிருக்கிறதாம்; கொஞ்சம் ஜலம்கொடு என்றால், அவள் ஜலம் குளத்திலிருக்கிறது அங்கேபோய்ச் சாப்பிடச்சொல்லுமென்று சொல்லுவதும், நான் விடியற்காலத்தில் ஸ்நானம்செய்துகொண்டு கோவிலுக்குப் போக வேண்டும்; கொஞ்சம் வெந்நீர் தயார் செய்துகொடு என்று சொன்னால், எனக்கு தலைவலியாயிருக்கிறது, வெந்நீர்காயவைக்க என்னாலாகாது, என்று தாறுமாறாகப் பதில் சொல்லுவதுமாம்.

இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீயினுடைய இல்வாழ்க்கை ஒரு போதும் செவ்வையாய் நடக்கமாட்டாது. ஸ்திரீ புருஷர் இருவரும் ஒருமித்து நடத்தினல் மாத்திரம், தருமம், தானம், பரோபகாரம் முதலியவைகளைச் செய்வதற்கு இடமுண்டாகும். இல்லாவிட்டால் அவைகளிலொன்றுஞ் சித்தியாக மாட்டாது. இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாய,—

(அறநெறிச்சாரம்.)

"மருவிய காதல் மனையாளுந் தானும்
இருவரும் பூண்டீர்ப்பி னல்லால்—ஒருவரால்
இல்வாழ்க்கை யென்னு மியல்புடைய வான்சகடம்
செல்லாது தெற்றிற்று நின்று."

என்பதாய் நீதி நூற்களிலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதன் பொருளென்னவெனில், "இல்வாழ்க்கையென்னும் தரும சுபாவத்தையுடைய பெருமைதங்கிய வண்டியானது, கணவனிடத்து நீங்காமற் பொருந்திய அன்பினையுடைய மனைவியும், கணவனுகிய தானும்சேர்ந்து மேற்கொண்டிழுத்தால் நடக்குமேயல்லாமல், இவ் விருவரில் ஒருவரால் மாத்திரம் இழுக்கப்பட்டால் நடவாமல், அது தடைபட்டு நின்றுவிடும்" என்பதாம்.

இவ்விதமான இல்வாழ்க்கையின் விதிகளைச் சரியாய் அறிந்துவாழும் ஸ்திரீ புருஷர்களை, ஐம்புலன்களையும்விட்டுக் காடுகளிற்சென்று முத்தி அடைவதற்காகத் தவஞ்செய்து வரும் துறவிகளைவிடச் சிரேஷ்டமானவர்களென்றும் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. மேலும்,—

(குறள்.)

"வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்."

என்று திருவள்ளுவ நாயனரும் அருளியிருக்கின்றார்.

இதன் கருத்தென்னவென்றால், "இப் பூமியின்கண் இல்லறத்தோடு கூடிவாழவேண்டிய முறைமைப்படி வாழ்பவன் உலகத்திற் பிறந்த மனிதனாயிருந்தபோதிலும், வானுலகம் என்று சொல்லப்பட்ட தேவலோகத்தில் வசிக்கும் தேவருள் ஒருவராகமதிக்கப்படுவான்" என்பதாம். பெண்களே! இல்லறத்தில் ஒருவனுக்கு இவ்வித் சிறந்த பேறு உண்டாவதற்குக் காரணம், நல்லொழுக்கமுள்ள தன் மனைவியல்லவா? ஆகையால், நீங்கள் இவ்வில்வாழ்க்கையின் விதிகளைச் சரியாய்க் கற்றறிந்து, அதன்படி கிரமமாய்ச் சன்மார்க்கத்தில் நடந்து, மேலே சொன்னபடி உங்கள் கணவரை மேன்மைப்படுத்தி, அதனால் நீங்களும் மேன்மையடையவேண்டும்.

16-ம் பாடம்.

ஒற்றுமை.

ஸ்திரீபுருஷர்களிருவரும் மனமொருமித்து ஒருவரையொருவர் நேசித்து நடப்பதே ஒற்றுமையெனப்படும். இவ்வித ஒற்றுமையுண்டாவதற்குக் காரணம் பெண்களின் நற்குண நற்செய்கைகளாம். இவை, இளமையில் தாம் கற்கும் கல்வி கேள்விகளாலும், தாம் அடையப்பெற்ற நற் சகவாசத்தினாலும் உண்டாகவேண்டும். பெண்ணானவள் உள்ளன்புடன் தன் கணவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்துகொண்டு வருவாளாகில் ஒருவருக்கொருவர் ஒற்றுமையுடன் வாழ்வதற்கு யாதொரு தடையுமிராது. புருஷன் ஒன்று சொன்னால் இவள் ஒன்றைச்

செய்கிறதும், அவன் ஒன்றைக்கேட்டால் இவள் ஒன்றைக் கொடுப்பதுமாயிருந்தால் அப்படிப்பட்ட மனைவியால் அவர்களுக்குள் ஒற்றுமையென்பது ஒருபோதும் உண்டாகமாட்டாது. அப்படிப்பட்டவர்களுடைய செய்கைகளெல்லாம்,—

(இன்னா நாற்பது.)

"உடன்பாடில்லாத மனைவி தொழிலின்னா."

என்றபடி, தன் கணவனுக்கு அதிக துன்பத்தைத் தருவதாகும்.

மேலும், பெண்சாதியினிடத்தில் இவ்வித ஒருமைப்பாடில்லாவிடில், எந்நேரமும் குடும்பக்கலகங்களும், கணவனுக்கு மீளாத் துயரங்களும், பலவித சஞ்சலங்களும் உண்டாவதற்கேதுவாகிறது. கடைசியாய் இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீயினுடைய செய்கைகளால் தன் கணவனுடைய உயிருக்கும் சேதமுண்டாய்விடும். ஆகையால் இவ்வித குணமுடையவள்,—

(மூதுரை)

"கல்லாத மாந்தர்க்குக் கற்றுணர்ந்தார் சொற்கூற்றம்
அல்லாத மாந்தர்க் கறங்கூற்றம்—மெல்லிய
வாழைக்குத் தானீன்ற காய்கூற்றங் கூற்றமே
இல்லிற் கிசைந்தொழுகாப் பெண்."

என்றபடி, தன் கணவனுக்கு எமனுவாளென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மனைவியானவள் தன் நாயகனிடத்தில் பிரீதிவைத்து அவனுடன் ஒருமித்து நடப்பாளாகில், அப்படிப்பட்டவர்களுடைய இல்வாழ்க்கையில் பலவித இன்பங்களுண்டாகும். அவைகளைப்பார்க்கிலும், ஒரு ஸ்திரீக்கு உலகத்தில் வேறு இன்பங்கள் கிடையாது. அவ்வொருமைப்பாடு இல்லாவிடிலோ, அவளுக்கு அதைவிட உலகத்தில் துக்கத்

தைத் தருவது வேறு கிடையாது. மேலும் ஒருவன் ஒருமித்து நடக்காத பெண்சாதியுடன் கூடி வாழ்வதைவிட,—

(ஔவையார்.)

"பத்தாவுக் கேற்ற பதிவிரதை யுண்டானல்
எத்தாலுங் கூடி யிருக்கலாம்—சற்றேனும்
ஏறுமா றாக விருப்பாளே யாமாயிற்
கூறாமற் சந்நியாசங் கொள்."

என்றபடிக்கு, ஒருவரோடு சொல்லாமல் சந்நியாசியாக ஓடிப்போவது நல்லதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பெண்கள் தம் கணவரோடு கூடிவாழும் பருவத்தில் அநுபவிக்கவேண்டிய எல்லாவிதமான சுகங்களுக்கும் மூலகாரணம், இவ்வொற்றுமையே யொழிய வேறொன்று மல்ல; ஆகையால் பெண்கள் தம்மில்வாழ்க்கையில் இவ்வொற்றுமையானது நாளுக்குநாள் விர்த்தியாய்க்கொண்டு வரும்படியாய்த் தக்க முயற்சி செய்து வரவேண்டும்; மேலும் இவ்வொற்றுமையை யநுசரிக்க இடம், பொருள், ஏவல் என்பவைகள் அமைந்த செல்வவான்களுக்கு மாத்திரம் கூடுமென்றும், அதிக ஏழைகளா யிருப்பவர்களுக்கு அசாத்திய மென்றும் சிலர் நினைக்கிறார்கள். இது மிகவும் தவறு; எப்படி யென்றால், தன் புருஷன் தினந்தோறும் பிச்சை யெடுத்து ஜீவனம் செய்கிறவனா யிருந்தாலும், அவனுடன் ஒருமித்து வாழ்ந்து அநேக பெண்கள் கீர்த்தியடைந்திருக்கிறார்கள். அதற்குத் திருஷ்டாந்தம் இதற்குப் பின்வரும் பாடத்தால் அறியலாம்.

17-ம் பாடம்.

ஒற்றுமை (தொடர்ச்சி.)

[நேத்திரமணி யென்பவள் கதை.]

க்ஷேத்திரபுர மென்னும் ஊரில் பாத்திரகர னென்னும் ஓர் வறிஞனிருந்தான். இவனுக்கு நேத்திரமணி யென்னும் பெண்ஜாதி யொருத்தி யிருந்தாள். இவள், தன் கணவன் தினந்தோறும் அவ்வூரிலுள்ள வீடுகளுக்குப்போய் பிச்சை யெடுத்துக்கொண்டுவரும் அரிசி முதலானவைகளைச் சமைத்து அவனுக்கிட்டுத் தானும் சாப்பிட்டு, மிகுந்ததைத் தம்மிலும் வறியராயிருப்போர்க்கும் போட்டுக்கொண்டுவருவது வழக்கம். நேத்திரமணியானவள் புருஷன் மிகவும் ஏழையாயிருந்தும், அவனைச் சற்றுவது அலட்சியஞ் செய்யாமல், அவனைச் சீமானாகப்பாவித்து, அவனுடைய வார்த்தைகளுக்கடங்கி, பூவும் மணமும் போலவும், மணியும் ஒளியும்போலவும், அவனுடன் அதிக அந்நியோந்நியமாய் வாழ்ந்து வந்தாள். இப்படியிருக்குங்காலத்தில், இவர்களுக்கு ஒரு ஆண்குழந்தை பிறந்தது. இவர்கள் அதிக தரித்திரராயிருந்தும், இது இவர்களுக்கு ஒரே குழந்தையாகையால் "காக்கைக்குத் தன்குஞ்சு பொன் குஞ்சு" என்பதைப்போல், அப்பிள்ளையை மிகுந்த பக்ஷத்துடன் வளர்த்து வந்தார்கள். அப்பிள்ளைக்கு வயது ஐந்தானவுடன், அதன் கல்வியபிவிர்த்திக்கும் வேண்டிய முயற்சிசெய்துவந்தார்கள்.

இவ்வாறு இவர்கள் நடந்துவருவதைப் பார்க்கும் க்ஷேத்திரபுரத்திலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் நேத்திரமணியின் கணவன்

தினந்தோறும் யாசகஞ்செய்து ஜீவிக்கும்படியான தரித்திரத் தோடிருப்பதையும், அப்படியிருந்தும் அதில் புருஷன், பெண் ஜாதி, பிள்ளை ஆகிய இம் மூவரும் இன்பமாய் நாள் கழித்து, "ஐயமிட்டுண்" என்பதை யுணர்ந்து இரப்போர்க்கும் ஈந்து, தாமும் ஜீவனம்செய்துகொண்டு வருகிறார்களல்லவா! என்று அதிசயிப்பார்கள். மேலும், புருஷனும் பெண்சாதியும் இவ்வித துர்த்தசையிலும் மிக ஒற்றுமையுடன் ஒருவருக்கொருவர் அதிக அன்புபாராட்டி நடந்துவருகிறார்களென்றும் வியந்து, நேத்திரமணியை மகாலட்சுமியென்றும், உத்தமியென்றும், உலகத்திற் பெண்பிறந்தால் இப்படியல்லவோ கீர்த்தி சம்பாதிக்க வேண்டுமென்றும், பலவாறுப் புகழ்ந்து கொண்டாடுவார்கள். இவ்விதமாய் இவர்களிருவரும் வாழ்ந்துவருநாளில், ஒருநாளிரவில் "வெறும் வாயை மெல்லுகிறவனை வெற்றிலை தா" என்றாற்போல், ஒரு சந்நியாசி மிகுந்த பசியால் வருந்தி இவர்கள் வீட்டுக்குள் வந்து பிச்சைக்கேட்டார். பாத்திரகரன் தன் கஷ்டதசையையும் பாராமல், இவர் மகா உத்தமராய்க் காணப்படுகிறாரென்று தனக்குள் யோசித்து, சுவாமி! வாரும்; எங்கள் வீட்டிலுள்ளதை அதிருப்தி யின்றிச் சாப்பிடும்; தங்களைப்பார்த்தால் மகா தபோபலம் பெற்றவராய்க்காண்கிறது; எங்கள் பாவந்தீரும்படி அநுக்கிரகம் செய்யவேண்டும், என்று நமஸ்கரித்துச்சொன்னான். இதை அருகில் கேட்டுக்கொண்டிருந்த நேத்திரமணியானவள், உடனே தானும் அந்தப் பெரியவரை நமஸ்காரஞ்செய்துகொண்டு, தாமதமில்லாமல் தங்கள் வீட்டிலுள்ளதைச் சமைத்து, அவருக்குப் போஜனம் சித்தப் படுத்தி, இலைவேண்டியதாயிருக்கிறதே, அது இல்லாமல் அத்துறவிக்கு அமுது படைக்கத் தவக்கமா யிருக்கிறதே யென்று புருஷனுடன் சொல்லிக்கொண்டாள்.

இவ்விதமாய்த் தன் கணவனுடன் சொல்லிக்கொண்டிருந் ததைச் சமீபத்திலிருந்து கேட்டுக்கொண்டு நின்ற குமாரனானவன், அம்மா! நம்முடைய வீட்டிற்குப் பின்பக்கத்தில் இருக்கும் வாதுமை மரத்தில் இலைகள் நன்றாய்த்தழைத்திருக்கின்றன; யான்போய் பறித்துக்கொண்டு வருகிறேன்; இப்போது இரவில் வேறுவிதத்தில் இலை கிடைப்பது பிரயாசை, என்று சொல்ல, நேத்திரமணியும் அதற்கிசைந்து, குழந்தாய்! அப்படியே செய்; இருண்ட இரவாதலால் மரத்தின்பேரில் ஏறவேண்டாம்; கீழேயிருந்தபடி கைக்கெட்டின சில இலைகளைமாத்திரம் பறித்துக்கொண்டு சீக்கிரமாய் வா, என்று சொல்லிவிட்டுத் தானும் தன் கணவனும் மற்ற வேலைகளைக் கவனித்துக்கொண்டிருந் தார்கள்.

அப்படியே இச்சிறுவன் போய் இலைபறிப்பதற்காக மரத் தடியில் கால் வைத்தவுடனே, அங்கிருந்த ஓர் கிருஷ்ண சர்ப்பந் தீண்டி அவன் மூர்ச்சையடைந்து கீழே விழுந்துவிட்டான். சிறுவன் வராமையைக் கண்ட தாயானவள், மைந்தன் இலை பறிக்கப் போய் வெகு நேரமாயிற்றே! இன்னம் வரவில்லையே என்று சமீபத்தி லிருந்தபடியால், அப்பா குழந்தாய்! என்று கூப்பிட்டாள். அதற்கு பதிலுத்தரம் கிடைக்காமையால், சந் தேகித்துப் புருஷனைப்போய் பார்க்கும்படி சொன்னாள். அப் படியே இவன் போய் பார்த்ததில், தன் குமாரன் கீழே விழுந்து ஸ்மரணையில்லாமல் கிடப்பதை யறிந்து, நெஞ்சங்கலங்கி, அவனைத் தோளின்பேரில் தூக்கிப்போட்டுக்கொண்டு, கொஞ் சம் இலைகளையும் எட்டிப்பறித்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந் தான். வந்தவுடன், வெளிச்சத்தில் மகனைப் பார்த்ததில், பாம்பு கடித்ததினால் இறந்து பிரேதமாய் விட்டானென்று நினைத்து, அதிக துக்கங்கொண்டு, "வருந்தியழைத்தாலும் வாராத வாரா," என்று மனதை ஒருவாறு தேற்றி, துக்கமிகுதியாற்

புலம்பும் தன் மனைவியாகிய நேத்திரமணிக்கும் வேண்டிய தேறுதல்களைச் சொல்லுகிறான்: பெண்ணே! சந்நியாசிக்கு இதுவரையில்பசிஅதிகரித்திருக்கும்; அவருக்குப்பசிவேளையில் தாமதமின்றி நாம் அன்னமிடவேண்டியதாகையால் நம்முடைய பிள்ளை யிறந்துபோன சங்கதியை அவரறிந்தால் நம்முடைய வீட்டில் புசிப்பெடுத்துக்கொள்ளமாட்டார்; அவரை வெகு நேரம் பசியாயிருக்க வைப்பதில் நமக்கு மிகுந்த பாவம் சம்பவிக்கும்; ஆகையால், இப்பிரேதத்தை வீட்டின் பின்பக்கத்தில் ஒரு வஸ்திரம் போட்டு மறைத்துவை; அவர் சாப்பிட்டானவுடன் இச்சங்கதியை வெளிப்படுத்தலாம் என்று சொன்னான்.

இதைக் கேட்ட நேத்திரமணியானவள் தன்னுடைய ஆசைப்புதல்வன் இறந்துபோன ஆறாத பெருந்துயரத்தையும் சகித்துக்கொண்டு, தன் பத்தாவினுடைய வார்த்தையைச் சிரசால் வகித்து, அப்படியே இறந்துபோன தன் குமாரனைத் தாமொரு பக்கமும் கணவனொரு பக்கமுமாய்ப் பிடித்துக் கொண்டுபோய், அப்பா மகனே! உனக்கு நாங்கள் இப்படிப் பட்டபணிவிடைகள் செய்யவேண்டுமென்று கடவுள் முன்னமே விதித்திருந்தாரோ? இந்த காட்சி காண்பதற்காகவா உன்னைப் பிள்ளையாய்ப் பெற்றோம்? என்று பலவிதமாய்ப் புலம்பிக் கொண்டு, அப்பிரேதத்தை வீட்டின் பின் புறத்தில் படுக்க வைத்து, ஒரு வஸ்திரத்தை அதின் பேரில்போர்த்து மறைத்து வைத்தாள். பின்பு தானும் தன் கணவனும் சந்நியாசியினிடம் வந்து, நமஸ்கரித்து, சுவாமி! போஜனத்துக் கெழுந்தருள வேண்டும் என்று அழைத்தார்கள். அதன் பிரகாரம் அவரும் கை கால்களை யலம்பிக்கொண்டு, இலையின் முன்பாக வந்து உட்கார்ந்தார். உடனே அவர் நேத்திரமணியைப் பார்த்து, அம்மா! உன் குமாரனும் என்னுடன் கூட சாப்பிட வேண்டு

மென்று விரும்புகிறேன்; அச்சிறுவனைக் கூப்பிட்டு அவனுக்கும் என்பக்கத்தில் ஒரு இலைபோடவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டார்.

18-ம் பாடம்.

ஒற்றுமை. (தொடர்ச்சி.)

[நேத்திரமணி யென்பவள் கதை.]

இவ்விதமாய் அச்சந்நியாசி சொன்னதைச் செவியுற்ற நேத்திரமணியானவள், உண்மையைச் சொன்னால் இவர் நம்முடைய வீட்டில் போஜனமெடுத்துக்கொள்ளமாட்டாரென்று தன் புருஷன் சொல்லியிருந்த வார்த்தைகளை நினைத்து, சுவாமி! பையன் தூங்கிவிட்டான், என்று சொன்னாள். அதற்கு அச்சந்நியாசி அவன் சில நிமிஷங்களுக்கு முன் நான் பார்த்தபோது இலை பறிப்பதற்காக வெளியில் ஓடினானே! இதற்குள்ளாகத் தூங்கியிருக்கமாட்டானம்மா! தூங்கிவிட்டிருந்த போதிலும் எழுப்பி என்னுடன் கூட உட்கார வைக்கவேண்டுமென்று மிகவும் வேண்டிக்கொண்டார். இதற்கு இவர்களிருவரும் மகா துக்கங்கொண்டவர்களாய், தெய்வமே! இவருக்கு என்ன மறுமொழி சொல்லுவோம்? என்று திப்பிரமையுடன் ஒருவர் முகத்தை யொருவர் பார்த்துக்கொண்டு மயங்கி நிற்க, அதைக் கண்ட துறவியானவர் சந்தேகித்து, உண்மையை யெனக்குச் சொல்லவேண்டுமென்றார்.

இதைக்கேட்ட நேத்திரமணியும், அவளுடைய கணவனும் இத்துறவியின் பசியை மாற்றுவதற்காக நம்முடைய பிள்ளை

யிறந்துபோனதையும் மறைத்து, மனதைப் பலவாறுய்த் தேற்றிக்கொண்டு, அந்த மகானுபாவர் நம்முடைய வீட்டில் எப்படியாவது அன்னம் புசிக்க வேண்டுமென்று பிரயாசைப்பட்டும் "ஐங்காதம் போனலும் தன் பாவம் தன்னேடே" என்றபடி, நம்முடைய பாவ விசேஷத்தினல் அப்பலன் சித்திக்கவில்லையே என்று மகா துயரப்பட்டார்கள். மேலும், உண்மையைச் சொல்லாவிட்டால் நாம் இதுவரையில் பட்ட பிரயாசைகளையெல்லாம் வீணுக்கிவிட்டு, அவர் கோபித்து எழுந்துபோய் விடுவாரே! என்று பயந்து, "உற்றதைச்சொன்னல் அற்றது பொருந்தும்" என்று ஆலோசித்து, எங்கள் குமாரன் இலை பறிக்கப்போன விடத்தில் சர்ப்பந்தீண்டி யிறந்துபோனுன், என்று தேகம் துடிக்க வாய்பதற துக்கத்தை ஒருவாறு அடக்கிக்கொண்டு சொன்னுர்கள். இதைக்கேட்டவுடன் சந்நியாசி திடுக்கிட்டு அதிக விசனத்துடன், ஆ! ஆ!! இப்படிப்பட்ட செய்தியா இந்த சற்குணரிடத்தில் கேட்கும்படிக்காயிற்று. கர்த்தாவே! என்று காதில் கையைவைத்துக்கொண்டு, "பட்டகாலிலே படும், கெட்டகுடியே கெடும்" என்பதும் சரியாயிருக்கின்றதே! இவர்கள் முன்னமே அதிக தரித்திரத்தை யனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறுர்கள்; அப்படிப்பட்டவர்கள் உத்தமராயிருக்கிறுர்களென்று அவர்களுடைய தரித்திரத்தையும் எண்ணுமல், நாம் அவர்களிடம் விருந்தாளியாய் வந்துவிட்டோம்; இதற்கே அவர்கள் எவ்வளவோ பிரயாசைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கையில் அத்துடன் கூட அவர்களுக்கு ஒரே புத்திரனுயிருந்த பிள்ளையும் நம்மால் இறந்துபோய்விட்டானல்லவா! என்று மிகவும் பரிதாபப்பட்டு, பின்னும் இவைகளெல்லாம் போகட்டும், பிள்ளை யிறந்ததை நமக்குச் சொன்னல் நாம் இவர்கள் வீட்டில் புசிப்பெடுத்துக் கொள்ளாமற் போவோமென்று பயந்து தங்களுடைய அருமையான புத்திரன் இறந்துபோனதையும் நமக்கு மறைத்துச்

சொன்னார்களல்லவா! என்று தனக்குள் தான் அதிக ஆச்சரியமுமடைந்தார். மேலும்,—

(குறள்.)

"அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனு மது."

என்று திருவள்ளுவ நாயனர் சொல்லியிருக்கிறபடி, இல்வாழ்க்கையின் குணமும் அதின்பலனுமென்னவென்றால், கணவனும் மனேவியும் அந்நியோந்நியமாய் ஒருவருக்கொருவர் மனவொற்றுமையுடன் வாழ்தலே அதன்குணமும், அவ்வொற்றுமையோடு கூடிச் செய்யும் தர்மங்களே அவ்வில்வாழ்க்கையின் பலனுமாகும், என்பது இவர்களிடத்தில் சரியாய் அமைந்திருக்கிறது. இதுவுமல்லாமல்,—

(நாலடியார்.)

"நாலாறு மாறாய் நனி சிறிதாய் எப்புறனும்
மேலாறு மேலுறை சோரினும்—மேலாய
வல்லாளாய் வாழுமூர் தற்புகழு மாண்கற்பின்
இல்லாள் அமர்ந்ததே இல்."

என்றபடி, தான் வசிக்கும் வீடானது நான்கு பக்கங்களிலும் வழியுள்ளதாயும், மிகவும் சிறியதாயும், மேலே கூறையிலிருந்து மழைத்துளிகள் ஒழுகும்படியான துவாரங்களுள்ளதாக இருந்தாலும், அவ்வித தரித்திரத்தைக் குறித்துச் சிந்தியாமல் தன் புருஷன்மீது அன்பு வைத்து, அவனே வழிபட்டு, தருமம் முதலிய மேலான காரியங்களே இயன்றமட்டும் செய்ய வல்லவளாயும், தான் வாழும் ஊரிலுள்ளோர் தன்னைப் புகழ்ந்து கொண்டாடும்படி சிறந்த கற்புள்ளவளுமான மனேவி வசிக்கும்

இடமே வீடென்று சொல்லவேண்டும் என்பதற்கு, இன்று தான் தகுந்த திருஷ்டாந்தங் கண்டோம். இந்தப் புண்ணியவதியைப்போல் புருஷனுடன் ஒருமித்த மன உறுதியோடு கலந்து, தர்மசிந்தை யுள்ளவளாய், வேறொரு ஸ்திரீயும் இவ்வுலகத்தில் இருப்பாளா? என்று நேத்திரமணியினுடைய ஒற்றுமைக்கும் உறுதிக்கும் அதிசயித்துத், தான் எப்படியாவது அந்தப் பிள்ளையை உயிர்ப்பிக்கவேண்டுமென்று தனக்குள்தீர்மானித்து, இறந்துபோன பிள்ளையைக் கொண்டுவாருங்களென்று சொன்னார்.

அதைக் கேட்டவுன், அவர்கள் அப்பிரேதத்தை அப்படியே கொண்டுவந்து அவர் முன் வைத்தார்கள். நம்மால் இத்தர்மவான்களுக்கும் இவ்வளவு பெரிய ஆபத்து வந்ததல்லவா! என்று சொல்லிக்கொண்டு, தான் எவ்வளவோ காலமாய்ச் செய்துவந்த தவ வலிமையால் கிடைக்கப்பெற்றிருந்த அமிர்த சஞ்சீவி யென்கிற ஓர் குளிகையை அப்பிரேதத்தின்பேரில் பூசினார். அவ்விதமாய்ப் பூசினவுடன், அப்பிள்ளை நித்திரையிலிருந்து எழுந்தவனைப்போல் எழுந்து, அத்துறவியின் பாதத்தில் விழுந்து, நமஸ்கரித்து நின்றான். இவ்வற்புதக் காட்சியைக்கண்ட அப்பிள்ளையின் தாய்தந்தையர், இறந்து போய்ப் பிழைத்த தங்கள் குமாரனை வாரியெடுத்து, மார்போடணைத்து, முத்தமிட்டு, அடா! எங்கள் கண்மணியே! அடா! ஆசை மகனே! உன் திருமுகத்தை நாங்கள் மறுபடியும் பார்க்கக் கிடைத்ததல்லவா! என்று வாயினாற் சொல்லிமுடியாத மனக்களிப்புடன் ஆனந்தக் கூத்தாடினார்கள். சந்நியாசியின் மகிமையை வியந்துபாடினார்கள்; பின்பு அவர் இஷ்டப்படிக்கு அப்பிள்ளையும் அவருடன் கூட உட்கார்ந்து சாப்பிட்டான். இவ்விதமாய் அத்துறவியானவர் இவர்களுடைய வீட்டில் போஜனம் செய்தானவுடன், அவர்களுக்குச் "சகல பாக்கியங்

களும் உண்டாவதாக," என்று ஆசீர்வதித்துப் போய்விட்டார். அன்றுமுதல் இவர்கள் வறுமைநீங்கி நாளுக்குநாள் ஐசுவரி யங்கள் பெருகி, சதிபதிகளாகிய இருவரும் அதிக ஒற்றுமை யுடன் சுகித்து வாழ்ந்துவந்தார்கள்.

19-ம் பாடம்.

கற்பு.

(ஔவையார்.)

"கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை."

என்று ஔவையார் சொல்லியிருக்கிறபடி, கற்பென்பது, கணவனுடைய வார்த்தைக்கடங்கி, அதற்கிசைந்து நடந்து, அக்கணவனையே தெய்வமென்று மனப்பூர்த்தியாய் எண்ணி, அவனை மேன்மைப் படுத்துவதேயாம். இது ஜாதி, மதம் இவைகளின் பேதத்தால் மாறுபடாமல் சகலமான ஜனங்களா லும் வழுவாமல் அநுசரிக்கப்படவேண்டிய விதியாயிருக்கிறது. மேலும், ஒரு ஸ்திரீயானவள் தனக்கு உலகத்தில் தன் பதியை விட வேறே பாக்கியங்களில்லை யென்றும், அவன் எப்படிப் பட்டவனாயிருந்தபோதிலும் சிந்தியாமல் அவனையே பெருஞ் செல்வமாக முழு மனதோடு எண்ணி நடப்பாளானால் அவளே பதிவிரதா சிரோன்மணி யென்றும், கற்புடைய மங்கை யென் றும் உலகத்தாரால் மிகவும் புகழப்படுவாள். இதுவுமல்லாமல்,--

(காசிகாண்டம்)

"தாதை தன்னினும் தன்னனை தன்னினும்
மாதர் மென்மொழி மைந்தர்கள் தம்மினும்

கோதில் கற்புடையார் தம் கொழுநர்பால்
காதல் கூர்ந்து களிமகி ழெய்துவார்."

என்றபடி, கற்புடைய ஸ்திரீயானவள், தன் தாய், தந்தை, புத்திரர் இவர்களெல்லாரைப் பார்க்கிலும் தன் கணவன்மேல் அதிக அன்புவைத்து நடந்துகொள்ளுவாள். மேலும்,—

(காசிகாண்டம்).

"கொழுநன் சொற்கடவாதுறை கொள்கையே
வழுவில் நல்லறம் வான் தவ மாற்றுதல்
தொழுது தெய்வம் பராய் மலர் தூவுதல்
பழுதில் கற்புடைப் பத்தினிக் கென்பவே."

என்று சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம், ஒரு குற்றமற்ற பதிவிரதா ஸ்திரீக்கு தருமம், தவம், தேவதார்ச்சனை முதலாகிய இவ்வித விரதங்களெல்லாம் தன் கணவனுடைய வார்த்தையை மீறி நடக்காமலிருப்பதே யொழிய, வேறே யெவ்விதமான விரதமுங் கிடையவே கிடையாதாம். இதுவுமன்றி, கற்பென்பதை உடைத்தா யிருப்பவளே பெண்ணென்றும், அஃதில்லாதவள் பெண் அல்லவென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலும்,—

(குறள்.)

"தற்காத்துத் தற்கொண்டான் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்."

என்று திருவள்ளுவ நாயனாரும் சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது, கற்பு நிலையிலிருந்து வழுவாமல் தன்னைக் காத்துத் தன்னைக்கொண்ட கணவனையும் போஜன முதலியவற்றால் தகுந்தபடி யுபசரித்துக் காத்துத், தன் நற்குண நற்செய்கை

களிற் பிசகாமலிருப்பவளே பெண்ணாவாள் என்பதாம். இவையன்றி, ஒரு மனிதனுக்கு உலகத்தில் எல்லாப் பேறுகளைவிட கற்புடைய மங்கையை மனைவியாயுடைத்தாயிருப்பதே உயர்ந்த பேறென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

(நீதிசாரம்).

" தாயோ டறுசுவை போம் தந்தையோடு கல்விபோம்
சேயோடு தான்பெற்ற செல்வம் போம்—தூயவுடல்
வந்தோன் மரிக்கில் வலிபோம் மனையெனிலோ
அந்தோ இவையெலாம் போம்."

என்று கூறியிருக்கிறபடி, ஒருவன் தன்னுடைய தாய், தந்தை, புத்திரன், சகோதரன் முதலியவர்களை யிழப்பானாகில் அதனால் அவனுக்கு அதிக நஷ்டம் உண்டாகாது. மேற் சொன்ன கற்போடுகூடிய தன் பாரியை அவன் இழந்தானாகில் அவனுக்கு உலகத்தில் உண்டான எல்லாச் சம்பத்துகளும் அவளோடே போய்விடும். மேலும்,—

(குறள்).

" தெய்வந்தொழா அள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை."

என்றபடி, ஒரு ஸ்திரீயானவள் இதர தெய்வங்களைத் தொழாமலே, தினந்தோறும் நித்திரையிலிருந்து எழுந்திருக்கும்போது, தன்கணவனையே தெய்வமாகப் பாவித்துத்தொழுது கொண்டு வருவாளானால், அப்படிப்பட்ட பதிவிரதையின் வாக்கால் "பெய்" என்று சொன்னமாத்திரத்தில் மழை பெய்யும். பின்னும் கற்புடைய மங்கையரின் செய்கைகள் எப்படி யிருக்குமென்றால்,—

(காசிகாண்டம்).

"கொழுநன் உண்டபின் தானுகர் கொள்கையும்
விழிதுயின்றபின் துஞ்சலும் மென்துயில்
எழுதல் முன்னம் எழுதலுமே யன்றே
பழுதில் கற்புடைப் பாவையர் செய்கையே."

"எய்தும் இற்றுறந் தேகலர் இல்லகல்
தையலார் முகங்காணினும் சாம்புவார்
மையல் காதலர் வந்தெவையாயினும்
செய்தி ரென்றலும் செய்தன மென்பரால்."

என்பனவாம். இவற்றின் கருத்தென்னவெனில், தங்கள் புருஷருண்டபின் தாமுண்பதும், அவர்கள் தூங்கியபின் தாம் தூங்குவதும், அயலார்வீட்டுக்குப்போக விரும்பாமையும், அப்படிப்போகும் பெண்களைப்பார்த்தால் கோபிப்பதும், தங் கணவர் எதையாயினும் செய்யச்சொன்னவுடன் செய்தோ மென்று ஜாக்கிரதையாய்ச் செய்துமுடித்தல் முதலானவை களும் குற்றமற்ற பதிவிரதா ஸ்திரீகளின் செய்கைகளாம்.

இவ்வித நற்செய்கைகளுள்ள ஸ்திரீயை ஒருவன் மனைவி யாய்க் கிடைக்கப்பெற்றால், அவனையே உலகத்தில் பாக்கியவா னென்று சொல்லவேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஸ்திரீயை ஒரு வன் இழந்தால் அவனுக்கு அதனால் உண்டாகும் துக்கத்திற்கு அளவுண்டா? அவன்மனம் சீக்கிரத்தில் தணியுமா? இதற் குத் திருஷ்டாந்தமாகத் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனா ரும் மேற்கண்ட பதிவிரதா லட்சணங்களமைந்த தன்னுடைய மனையாள் இறந்துபோய் பிரேதத்தை மயானத்துக்குக்கொண்டு போகும்போது, அவர் புலம்பினதைக் கேளுங்கள்,—

(திருவள்ளுவ நாயனர்)

"அடிசிற் கினியாளே அன்புடையாளே
படிசொற் கடவாத பாவாய்-அடி வருடிப்
பின் தூங்கி முன்னெழூஉம் பேதையே போதியோ
என்றூங்கு மென்கணிரா."

அதாவது, என் நாவிற் கினிமையான அறுசுவையோடு கூடிய உணவைச்சமைத்து, என்னருகிலிருந்து இதமானவார்த்தைகளால் என்னை யுபசரித்து உண்பித்துவந்தவளே! என்னிடத்தில் நீங்காத உள்ளன்புடையவளே! தெருவாசற்படி கடவாதவளே! என்னுடைய வார்த்தைக்கு எப்போதும் எதிர்த்துப் பேசாமல் கடவுள் வாக்காய்ப்பாவித்து நடந்து வந்தவளே! இரவில் என்பாதத்தை நெடுநேரம் வருடிக்கொண்டிருந்து, நான் நித்திரை செய்தபின்பு என் கால்மாட்டிலேயே சற்றுநேரம் நித்திரைசெய்து, நான் விழிப்பதற்கு முன்பாக விழித்தெழுந்திருப்பவளே! இப்பொழுது உன் அன்பனாகிய என்னை விட்டுப் பிரிந்து போய்விடுகின்றையே! இனி நான் எப்படிக் கண்ணுறக்கங் கொள்ளுவேன்! என்று அவர் கண்ணீர்விட்டு அலறியழுதார்.

மேலே விவரித்த கற்பிலட்சணங்களுள்ள ஸ்திரீகளின் பெருமை யெப்படிப்பட்டதென்றும், அவர்களுக்குக் கடைசியாய் எவ்விதமான பலன்கள் உண்டாகு மென்றுங் கேட்டாலோ,—

(விவேக சிந்தாமணி.)

"வேத மோதிய வேதியர்க் கோர் மழை
நீதி மன்னர் நெறியினுக் கோர் மழை
மாது கற்புடை மங்கையர்க் கோர் மழை
மாத மூன்று மழையெனப் பெய்யுமே."

(காசி காண்டம்).

"கற்பு மேய கனங்குழை மாதரைப்
பெற்றுளோர் தம் மரபும் பெருந்தவக்
கற்பினர் கொண்ட காதல ருருயிர்ச்
சுற்றம் யாவும் துறக்கத்தி னெய்துவார்."

என்றபடி, அப்படிப்பட்ட ஸ்திரீகளுக்காகவும் உலகத்தில் மழை பெய்கிறதென்றும், அப்புண்ணியவதிகள் பிறந்த தங்கள் சந்ததியாரும் தம்கணவருடைய சந்ததியாரும், இன்னும் மற்றுமுண்டான அவ்விரு திறத்தாருடைய சுற்றத்தார் யாவரும் முடிவில் சுவர்க்கலோகத்திற்சேர்ந்து எல்லா பாக்கியங்களையும் அடைவார்களாம். ஆகையால் ஸ்திரீகளுக்குப் பதிவிரதா தர்மத்தைவிட மேலாகிய பேறு உலகத்தில் வேறொன்றுமில்லை.

20-ம் பாடம்.

கற்பு (தொடர்ச்சி.)

கமலாவதி யென்பவள் கதை.

அமராவதி யென்னும் நகரத்தில் கமலாவதி யென்னும் ஒரு இராஜ கன்னிகை யிருந்தாள். காட்டில் வசித்துக்கொண்டிருப்போனாகிய வோர் இருஷி இப்பட்டணத்திற்கு வந்தபோது இக்கன்னிகையின் அழகைப் பார்த்து, இவளை மனைவியாக்கிக்கொள்ளக் கருதி, அவளுடைய தகப்பனாகிய அந்நகரத்தரசனைக்கண்டு தன்னுடையகருத்தை வெளியிட்டான். இதைக் கேட்ட அரசன் மகா துயரப்பட்டு, அவனுக்குத் தன் மகளைக்

கொடுப்பதற்குச் சற்றுவது பிரியமில்லாமலிருந்தும், அவன் இருஷியா யிருப்பதினால் அவனுடைய கருத்துக் கிணங்கா விட்டால் என்ன விபரீதம் உண்டாகுமோ வென்று பயந்து, கிளியை வளர்த்துப் பூனையினிடம் ஒப்புவித்ததைப்போல், அவனுக்குக் கமலாவதியைக் கலியாணம்செய்து கொடுத்தான்.

அதிக சௌந்தரியமுள்ள இராஜ கன்னிகையாகிய இந்தக் கமலாவதிக்கு இவன் தக்க நாயகனாயிராமல், பனங்காயைப்போல் கன்னங் கறேலென்று கறுத்த நிறமும், மயிர் நிறைந்த தேகமுள்ள அதிக விகார ரூபமுள்ளவனாயிருந்தான். இவற்றோடே சிலநாட்சென்றபின் "அமாவாசைச் சந்திரனைக் கிரகணம் பிடித்தது" போல் அவனுக்குக் குஷ்டரோகமும் சம்பவித்து விட்டது. இப்படித் தெய்வீகமாய் வாய்த்த தன் கணவனுடைய விகார ரூபத்திற்காகவும், அதனுடன் அவனுக்குத் தற்செயலாய்ச் சம்பவித்த பெரு வியாதிக்காகவும், கமலாவதியானவள் அதிக செல்வத்தில் வளர்ந்த இராஜ கன்னிகையாயிருந்தும் —

(காசிகாண்டம்.)

"அழகின் வீக்கஞ் சிறிதில ராயினும்
மொழியில் நோய் நிரப்புற்றவ ராயினும்
கிழவுற் றன்மைய ராயினும் கேள்வரைப்
பழுது சொல்கலர் பண்பின் மூயங்குவார்."

என்பதில்,—"நற்குணமுள்ள பதிவிரதா ஸ்திரீகள் தம் கணவர் சற்றுவது அழகில்லாதவர்களாயும் அதிக நோய்களடைந்து விர்த்தாப்பியராயு மிருந்தாலும், அவைகளுக்காக அவர்கள் விஷயத்தில் யாதொரு குறைவையும் எண்ணமாட்டார்கள்" என்று சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம் அவள் சற்று

வது மனத்தளர்ச்சியும் வெறுப்பும் அடையாமல், அவன் விஷயத்தில் அதிக பக்தி விசுவாசம் உள்ளவளாய், அவனுடைய தேகத்தை அடிக்கடி ஜலத்தினுல் கழுவுகிறதும், அதனுல் உண்டான ஈரத்தைத் தன் வஸ்திரங்களினுல் பக்குவமாக ஒற்றுகிறதுமான உபசாரங்களேச் சோர்வின்றி செய்துகொண்டு வருவாள். அதற்குத் தக்கபடி இந்த இருஷியானவன் இராமல், கமலாவதியை "குரங்கு கையில் அகப்பட்ட பூமாலே" யைப்போல் காரணமில்லாமலே துர்ப்பாஷைகளால் திட்டிக்கொண்டும், வியாதியின் கொடுமையால் அவள்பேரில் அடிக்கடி கோபித்துக்கொண்டும் வருவான். இவ்வித குரூரசெய்கைகளுக்காக அவள் சற்றேனும் மனங்கோணுமல், தன் கணவனுக்கு எந்த விதத்தினுலும் ஆயாசம் உண்டாகாமற்படிக்கு நடந்துகொள்ள முயலுவாள்.

இப்படியாக இவர்களிருவரும் வாழ்ந்துகொண்டு வரும் நாளில்; ஒருதினம் அந்த இருஷியானவன் தான் நடப்பதற்குச் சக்தியில்லாத முடவனுயிருப்பதை நினேந்து, "கிணற்றுத் தவளேக்கு நாட்டு வளப்பமேன்" என்று சும்மாயிராமல், தன் மனேவியைக் கூப்பிட்டு, ஓ பெண்ணே! நம்முடைய ஊருக்குச் சமீபமாய் இரண்டு நாழிகை வழி தூரத்தில் கமண்டலமென்னும் நதியணித்தான ஆரணி யென்னும் பட்டணத்தில் நாளேயதினம் திருவிழா நடக்கப்போகிறதாமல்லவா? அதை நான் பார்க்கமிகுந்த ஆவல் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கோ, வியாதியின் உபத்திரவத்தால் நடக்கச் சக்தி யில்லே! பாவியாகிய நான் என்ன செய்வேன்? கடவுள் செயல் இப்படியாக இருக்கிறது; என்று "முடவன் கோம்புத்தேனுக்கிச் சித்ததைப்" போல அதிக விசனத்துடன் சொன்னுன். இதைக்கேட்ட கமலாவதியானவள், சுவாமி! இதற்காகத் தாங்கள் ஏன் விசனப்படவேண்டும்? நான் தேவரீரை யெப்

படியாவது அந்நகரத்திற்குக் கொண்டுபோய்த் தங்களுக்குத் திருவிழாவின் வைபவங்களைக் காட்டுகிறேன். "வெண்ணெயை வைத்துக்கொண்டு நெய்க்கு அலைவானேன்." அடியாள் இருக்கிறவரையில் எதற்காகவும் தாங்கள் சிந்திக்க வேண்டுவதில்லை, என்று தன் கணவனுக்கு வேண்டிய தேறுதல்களைச் சொன்னாள். அதன் பிரகாரம் மறுநாள் காலையில் தன் கணவனை ஒரு சிறு தொட்டியில் உட்காரவைத்து அத்தொட்டிலைத் தன் தலையில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு கொஞ்சமாவது மனஞ்சோராமல் நடந்துபோய், அந்த ஆரணி நகரத்தைச் சேர்ந்தாள். கமலாவதி தன் புருஷனைத் திருப்தி செய்வதைக் கருதி இவ்வளவு வருத்தத்தையும் சற்றுவது இலட்சியம்செய்யாமல், அன்றையதினம் சாயந்திரம் அங்கே நடந்த திருவிழாவின் வேடிக்கைகளைத் தன் கணவனுக்குக் காண்பித்துவிட்டுச் சூரியன் அஸ்தமன மானவுடன் புருஷனை முன்போலத் தொட்டிலில் வைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு அமராவதிக்குத் திரும்பினாள்.

21-ம் பாடம்.

கற்பு (தொடர்ச்சி).

கமலாவதி யென்பவளுடைய கதை.

மேலே சொன்ன விதமாய்த் தொட்டிலைத் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு தன் பத்தாவுக்குப் பசியுண்டாகுமுன் வீட்டுக்குப்போய்ச் சமையல் முதலானதைச் செய்யவேண்டியிருக்கிறதே யென்று ஆலோசித்துக்கொண்டே கமலாவதியானவள் அதிக சீக்கிரமாய் நடந்து வருகையில், சூரியன்

அஸ்தமனமாய் இருளும் சற்றே அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது. அவ்விருளில் அவள் ஒரு பெரிய ஆலமரத்தடியிற் போகும் பாதையிற் போய்க்கொண்டிருக்கும்போது, காலில் பலத்த காயத்தினால் அம்மரத்தடியிற் பிராணவஸ்தைப் பட்டுக்கொண்டிருந்த ஒரு சந்நியாசியின் காலைத் தெரியாமல் மிதித்துவிட்டாள். முன்னமே அவன் காலில் உண்டான காயத்தினால் அவஸ்தைப்பட்டுக்கொண்டிருக்க, அக்காலை இவளும் மிதித்துவிட்டபடியால், அவனுக்கு வேதனை யதிகரித்து ஓ! ஓ!! என்று கூக்குரலிட்டுக்கொண்டெழுந்து கமலாவதியை நோக்கி, ஆரடி! ஆசைப் புருஷனைத் தூக்கித் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு இறுமாப்புடன் வழியில்போகிறவள்? அப்படி போகிறவள் சும்மா போகாமல் காயத்தினால் அதிக பாதைப் பட்டுக்கொண்டிருக்கும் என் காலை மிதித்து என் துயரத்தை யதிகரிக்கச் செய்துவிட்டுப் போகிறாய்; ஆனபடியால், நீ பொழுது விடியுமுன் அந்த ஆசை நாயகனை யிழந்து அமங்கலியாய்ப் போகக்கடவாய்! என்று சாபமிட்டான். இதைக்கேட்ட கமலாவதியானவள் ஓ! ஓ!! மோசம் வந்து விட்டது; நம்முடைய நிலைமை "குளிக்கப்போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொண்டது" போலவும் "பிள்ளைவரங் கேட்கப் போனவிடத்தில் புருஷனைப் பறிகொடுத்தது போலவும்" ஆய்விட்டதே! நம்முடைய பத்தாவின் மனதிற்குச் சந்துஷ்டி யுண்டாக்கும்படியாய் நாம் இவ்வித பிரயாசைகளை யெல்லாம் பட்டுக்கொண்டு வந்தும், கடைசியாய் இப்படிப் பட்ட சாபத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள நேர்ந்ததே! இம்மரத் தடியில் ஆரோ ஒரு மஹாத்மா உபத்திரவப்பட்டுக்கொண்டிருந்ததைப் பாவியாகிய நான் கவனித்துப் பாராமல் அவருடையபாதத்தை மிதித்துவிட்டேனே! தெய்வமே! இனி நான் என்னசெய்வேன்? எவ்வளவோ அன்புடன் உபசரித்துவரும்

என்னுடைய நாயகனுக்கும் இச்சாப விசேஷத்தால் இன்று பொழுது விடியுமுன் மரணம் சம்பவிக்கப்போகிறதல்லவா! என்று துக்கித்துக்கொண்டே, நான் இதுவரையில் என் கணவனுடைய ஆக்கினையைக் கடவாமலிருந்ததும், ஆதி முதல் என்னுள்ளத்தில் பத்தாவே தெய்வமென்று சதா எண்ணிக்கொண்டுவந்ததும் நிஜமானால், இன்று இராப் பொழுது விடியாமலே யிருக்கவேண்டும் என்று கடவுளைப் பலவாறுப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டாள்.

இப்படியாகக் கமலாவதியானவள் மனதில் எண்ணிய பிரகாரம், இவளுடைய பதிவிரதா தர்மத்தின் மகிமையால் அன்றையதினம் பொழுது விடியாமலே யிருந்துவிட்டது. இதை உலகத்தில் உள்ள ஜனங்கள் எல்லோரும்கண்டு பயந்து, இதென்ன விபரீதம் உலகத்துக்கு வந்துவிட்டது! யுகாந்த காலத்தில் உலகம் முடிவுக்கு வருமென்று முன்னோர் சொல்லிக்கொள்வார்களே! அப்படிப்பட்ட காலம் இதுவாகவே யிருக்கவேண்டும்! என்று நடுநடுங்கித் தியங்கினார்கள். தேவர்களும் நிலவுலகில் பொழுது விடியாமலே யிருப்பது என்ன ஆச்சரியமென்று யாவரும் ஒன்றுசேர்ந்து ஆலோசித்து, இது ஒரு மகா பதிவிரதையின் சாபத்தினுடைய விளைவென்று நிச்சயித்து, அவர்களும் இப்பூவுலகின்கண் இறங்கிவந்து கமலாவதியைப்பார்த்து, ஓ! பதிவிரதா சிரோன்மணியே! நீ உன் கற்பின் மகத்துவத்தால் இட்ட சாப விசேஷமானது உலகத்துக்கே முடிவையுண்டாக்குகிறதே! இப்படி பொழுது விடியாமலிருப்பதால் உலக வியாபாரம் ஒன்றும் நடப்பதற்கு இல்லையே! இவ்வுலகின்கண்ணுள்ள மனிதர்கள் எல்லாரும் தத்தளிக்கின்றார்களே! இவற்றிற்கென்ன செய்யலாமென்று கேட்க, கமலாவதியானவள் தேவர்களைப் பார்த்து, பயபக்தி

யுடன் வணங்கி நமஸ்கரித்துச் சொல்லுகிருள். கடவுளரே! மிகவும் ஏழையாகிய அடியாள் என்ன செய்வேன்? ஈசன் கட்டளையால் எனக்குப் பத்தாவாய் வாய்த்த இந்த மஹானுபாவர் இவ்விராப்பொழுது விடியுமுன் இறக்கவேண்டுமென்று அதோ! ஆலமரத்தினடியில் எழுந்தருளியிருக்கும் மஹாத்மாவின் சாபம் நேரிட்டிருக்கிறதே! அதற்காக அடியாள் பயந்து, இப்படி பொழுது விடியாமலேயிருக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டேன், என்பதாய் அதிக விநயத்துடன் விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டாள். இவைகளையெல்லாம் தேவர்கள் கேட்டு மனமகிழ்ந்து சொல்லுகிருர்கள். ஓ! கமலாவதியம்மையே! இம்மண்ணுலகத்தில் உன்னுடைய பதிவிரதா தர்மத்துக்குச் சமானமானது வேறென்ன விருக்கிறது:—

(காசி காண்டம்.)

"நண்ணு கற்புடை நங்கையர் சீரடி
மண்ணின் எவ்விடந் தோயினு மற்றது
எண்ணுகின்ற தலங்கள் வெற்றினும்
புண்ணியத் தலமென்று புகல்வரால்."

என்பதில், கற்போடு கூடிய ஸ்திரீகளுடைய பாதங்கள் பூமியில் எந்த விடத்திற் பட்டாலும், அப்படிப்பட்ட இடங்களை மற்றெல்லாப் புண்ணிய ஸ்தலங்களைவிட உயர்வானவைகளாகுமென்று சொல்லியிருப்பது, தாயே! உன்னைப் போலொத்த மாதுசிரோன்மணிக்கே சொல்லவேண்டுவதாயிருக்கிறது, என்று பலவாருய்க் கமலாவதியின் கற்பை வியந்து கொண்டாடி, அத்துறவியின் சாபம் நீங்கும்படியானமார்க்கமும் தேடி, பின்பு கமலாவதியின் சாபமாறிப் பொழுது விடியும்படிச் செய்யவேண்டுமென்று அப்பதிவிரதைதையைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். அதின் பிரகாரமே, கமலாவதியானவள்,

என்னுடைய மனக்குறை நீங்கிவிட்டபடியால், உடனே பொழுதுவிடியவேண்டும், என்றுசொன்ன மாத்திரத்தில் வழக்கப்படி பொழுதுவிடிந்தது. இதைக்கண்ட தேவர்கள் பூமாரி சொரிந்தார்கள். உடனே அப்பதிவிரதையின் புருஷனுக்குக் குஷ்டரோகமும் நீங்கிக் கோடி சூரியப்பிரகாசமான திவ்விய தேகமுண்டாய் நீடூழிகாலம் சகல சம்பத்துடன் வாழ்ந்திருக்கும்படியாகவும் தேவர்கள் ஆசீர்வதித்து மறைந்து போனார்கள். பிறகு இச்சதிபதிகளிருவரும் இம்மைக்குரிய சகலபோக பாக்கியங்களையும் அனுபவித்துப் பிற்காலத்தில் மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தையும் அடைந்தார்கள்.

ஆகையால், பெண்களே! கற்பின் மகிமை யிப்படிப்பட்டதென்று மேற்சொன்னவைகளால் நீங்கள் நன்றாய்க் கவனித்தறிந்து நடக்கவேண்டும்.

22-ம் பாடம்.

கற்பு (தொடர்ச்சி.)

குணநிதி யென்பவள் கதை.

உத்தரதேசத்தையடுத்த மணமதியென்னும் நகரத்தில் குணநிதி யென்னும் ஓர் இராஜ கன்னிகை யிருந்தாள். இவள் மகா ரூபசௌந்தரியவதியாயிருந்தபடியால், இவளை அநேக ராஜகுமாரர்கள் மணம் புரியவேண்டுமென்று அபேட்சித்திருந்தார்கள். அவர்களுக்குள் வனபதியென்னும் அரசன் அவளை எப்படியாவது மனைவியாக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்று, வெகுநாளாய் அநேக 'பிரயத்தனங்களைச் செய்துகொண்டு

வந்தான். இப்படியிருக்கக் கடைசியாய், குணநிதியின் தகப் பன் தன் பந்து வர்க்கத்திற் சேர்ந்த வேறொரு இராஜனுடைய குமாரனாகிய தனபதி யென்பவனுடைய குணாதிசயங்களைக் கேள்வியுற்றுத், தன் குமார்த்திக்குத் தக்க மணவாளன் அவனே யென்று நிச்சயித்துக், குணநிதியை அவனுக்குக் கலி யாணம் செய்துகொடுத்துவிட்டான். இச்செய்தியைக் கேட்ட வனபதி யரசன் அதிக மனவருத்தமடைந்து, ஓ! ஓ!! நாம் குணநிதியைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று அநேக நாளாய் பகீரதப் பிரயத்தனங்களெல்லாம் செய்து கொண்டு வந்தும், "இடித்துப் புடைத்தவளிருக்க எட்டிப் பார்த்தவள் கொட்டிக்கொண்டு போனாள்" என்னுங் கதையின் படி, தனபதி யென்பவனின் யாதொரு பிரயத்தனமு மில்லா மலே அவளை மனைவியாக்கிக் கொண்டானல்லவா! என்று, குரூரமாகிய எண்ணத்தோடே, இதற்கு ஏதாகிலும் தகுந்த சூழ்ச்சி தேடிக் குணநிதியை யெப்படியாவது தன் சுவாதீனப் படுத்திக் கொள்ளவேண்டுமென்று துராலோசனை செய்து கொண்டேயிருந்தான்.

இப்படியிருக்க, இங்கே குணநிதிக்கு விவாகமான பிற் பாடு, அவள் தன் கணவனுடைய வார்த்தைக்கு குறுக்கிட்டுப் பேசாமலும், அவனுடைய கட்டளைகளை மீறாமலும், தன்னு டைய கற்பைக்காத்துக்கொண்டு மிகவும் அடக்கத்துடன் நடந்து வந்தாள். இவளுடைய நன்னடக்கையைக் கேள்விப் பட்ட அந்நகரத்துப் பிரஜைகளெல்லாரும் இவளை மகா பதி விரதை யென்றும், நம்முடைய அரசனுக்கு இவள் மனைவி யாய் வாய்த்தது இந்நாட்டிலுள்ளோர் செய்த தவப்பயனென் றும், பலவாறாய்ப் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள்.

இவ்விதமாய் தனபதியும், குணநிதியும் மிகவும் அந்நியோந்நியமாய் வாழ்ந்துகொண்டு வருங்காலத்தில், முன்னல் மனதிற் குரூர எண்ணம் வைத்துக்கொண்டிருந்ததாய்ச் சொல்லப்பட்டிருந்த வனபதியரசனனவன் தன் பகையை தீர்த்து தான் செய்திருந்த உத்தேசத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்வதற்காகத் திரண்ட சேனைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு, தனபதிராஜனுடைய தேசத்தின்மீது படையெடுத்து, அவனோடு பலமான யுத்தஞ்செய்து ஜெயித்து, அவனையும் அவன் மனைவியாகிய குணநிதியையும் சிறைப்படுத்தி தன் இராச்சியத்திற்குக் கொண்டுபோய் காவலில் வைத்துக்கொண்டான். அவ்வாறு இவர்களிருவரையும் சிறைப்படுத்தி வனபதியரசனுடைய பட்டணத்துவீதியிற்கொண்டுவரும்போது, இவர்களைப்பார்த்த ஜனங்களெல்லாரும் கண்களில் ஜலம் ஆறுய்ப் பெருக அழுதுகொண்டு, ஐயோ! இவர்களைப் பார்த்தால் இரதியும் மன்மதனும் போல் இருக்கிறார்களே! இந்த ராஜஸ்திரீ முகத்தைப் பார்த்தால் இலட்சுமியைப்போலவும் இவளால்தான் இவ்வுலகத்தில் மழைபெய்கிறதுபோலவும் தோன்றுகிறதே! இப்படிப்பட்ட புண்ணியவதியை நம்முடைய கொடுங்கோலரசன் எப்படி மனம் வந்து சிறைப்படுத்தினன்? இந்த ராஜஸ்திரீயின் விதிவசம் இப்படியும் இருக்குமா? "நாட்டையாளப் பெண் பிறந்தாலும் போட்ட புள்ளி போகாது," என்று சொல்லுவதும் சரியாயிருக்கிறதே; என்று, நானுவிதங்களாயிரங்கிப் புலம்பினர்கள்.

23-ம் பாடம்.

கற்பு (தொடர்ச்சி.)

குணநிதி யென்பவள் கதை.

இவ்விதமாய்க் குணநிதியையும் அவள் கணவனையும் தன் நகரத்துக்குக்கொண்டுவந்து சிறையில்வைத்துச்சிலநாள்சென்ற பிற்பாடு, வனபதியானவன் தன் நெடுநாளைய கோறிக்கையை யீடேற்றிக்கொள்ளக்கருதி, ஒருநாள் குணநிதியைவரவழைத்து எதிரில் நிறுத்திக்கொண்டு சொல்லுகிறான். ஓ! குணநிதி! உன்னுடைய அழகுக்காகவும் குணத்திற்காகவும் இச்சித்து, உன்னைக் கலியாணம் செய்துகொள்வதற்காக ஆதியில் நான் செய்த பிரயத்தனங்களுக்குக் கணக்கில்லை. இவ்வளவு பிரயத்தனங்களை நான் செய்தும், என்னுடைய புஜபல பராக்கிரமத்தையும், சௌரியத்தையும், அழகையும், செல்வத்தையும் எண்ணிப் பாராமல், அறிவில்லாத மூடனாகிய உன் தந்தை சுவல்ப இராச்சியத்தையாளப்பட்டவனாகிய தனபதி யென்பவனுக்கு "நெய்யை உருக்கி நிலத்தில் ஊற்றினது" போல், உன்னை மிகவும் அருமையாய் வளர்த்து, அவனுக்கு கலியாணம் செய்து கொடுத்துவிட்டான். இப்போது உன் கணவனுக்கிருந்த அந்த சுவல்ப இராச்சியமும் பராதீனமாய், அவனும், அவனுடைய மனைவியாகிய நீயும், என்னுடைய காவலுக்குள்ளாய் விட்டீர்கள்; நீ எனக்கு மனைவியாகவேண்டியவளாயிருக்க, வேறொருவனுக்கு மனைவியானதைக் கடவுள் பொறுக்காமல், உன்னை இப்போது என்னிடத்திற்குக்கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டார்; இனி நாமிருவரும் சந்தோஷமாய்க் கூடிவாழலாம்; இன்று முதல் உனக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை; நான் உன்னையே

என்னுடைய பட்ட ஸ்திரீயாக்கிக் கொள்ளுகிறேன்; உன்னுடைய அழகுக்குத் தகுந்த நாயகனுகிய என்னை இப்போது கடவுள் உனக்குக் கூட்டிவைத்தார். நான் கடவுளை வெகு நாளாய்ப் பிரார்த்தித்து வந்தபடி இப்போது என்னிஷ்டத்தையும் நிறைவேறும்படி அநுக்கிரகித்தார்; கடவுள் இருக்கிருரென்பதற்கு இதுவே போதுமான திருஷ்டாந்தமாய் விட்டது; ஓ! அழகில் மிகுந்த குணநிதி! இப்போது என்னசொல்லுகிருய்? என்று பல பல விதங்களாய்த் தன் மீது குணநிதிக்கு விருப்பமுண்டாகும்படிக்கு வனபதியானவன் நயமான வார்த்தைகளாற் பேசினுன்.

இவைகளை யெல்லாங்கேட்ட குணநிதிக்குச் செவியில் நாராசம் காய்ச்சி விட்டதைப்போல் சொல்லி முடியாத துயரமுண்டாய், வனபதியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிருள். அடா! பாபி! சண்டாளா! நீ தேசத்தையாளப்பட்ட ராஜனுயிருந்தும் பரதார கவனஞ்செய்யத் துணிந்தாயே! அதிலும், சிறைப்பட்டவர்களை இவ்விதமாய் நடத்தும்படி எந்த தரும சாஸ்திரத்திற் சொல்லியிருக்கிறது? பூர்வத்தில் இராமனுடைய பத்தினியாகிய சீதையை இச்சித்த இராவணன் பட்டபாடுகளை நீ கேட்டதில்லையோ? "புலி பசித்தாலும் புல்லைத்தின்னுமா?" என் பிராணன் போவதாயிருந்தாலும், என் பத்தாவே தெய்வமென்றெண்ணும் என்னுடைய கற்பின் நெறியில் அணுவளவாகிலும் நான் தவற மாட்டேனென்று நீ உறுதியாய் நினை; "நெருப்பின்பேரில் ஈ மொய்க்குமா?" "கல்தூணைச் செல் அரிக்குமா?" இப்படிசெய்யச்சொல்லி உனக்குக்கற்பித்ததாரடா? துரோகி! "கெடுவான் கேடு நினைப்பான்" "விநாசகாலே விபரீத புத்தி" என்பதுபோல உனக்கு முடிவு சீக்கிரத்தில் வந்துவிட்டது, என்று குணநிதியானவள் மகா உக்கிரத்துடன் சொன்னுள். இவ்வள

வோடே நிற்காமல் மனக்கொதிப்பினல் பின்னுஞ் சொல்லு கிருள்: அடா! தோஷி! என்னேடு இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைப் பேசினதைப்பார்க்கிலும் என்னைக் கொன்றுவிட்டிருக்கலாமே! மேலும் காமப்பேய் பிடித்தநாய்கள்,—

(நீதிநெறி விளக்கம்.)

"கொலையஞ்சார் பொய்நாணர் மானமு மோம்பார்
களவொன்றோ ஏனையவும் செய்வார்—பழியோடு
பாவமிஃ தென்னர் பிறிதுமற் றென்செய்வார்
காமங் கதுவப் பட்டார்."

என்று சொல்லியிருக்கிறபடி, கொலைசெய்ய அஞ்சமாட்டார்கள்; பொய்சொல்லக் கூசார்கள்; மானத்தைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளமாட்டார்கள்; அவர்களுக்குப்பழிபாவமென்பது கிடையவே கிடையாது என்று, தேகந்துடிக்கக் கூவிச்சொன்னுள். இதையங்கே சமீபத்தில் நின்று கேட்டவர்களெல்லாம் நடுநடுங்கிப் பயந்து, அந்த அரசனுக்கு சீக்கிரத்தில் ஏதோ கேடு வரப்போகிறது; பத்தினிவாக்குப்பலிக்காமற்போகாது, "எளியாரை வலியாரடித்தால் வலியாரைத் தேய்வமடிக்கும்" என்பது, பொய்யாதென்று மிகுந்த பரிதாபத்துடன் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டார்கள். குணநிதியின் வார்த்தைகளைக்கேட்டவனபதியும், உளையிலழுந்திய கடாவைப்போல், ஒன்றும் செய்யத்தோன்ருமல் சற்றுநேரம் மயங்கி, இவளுடைய புருஷனை உயிரோடு நாம் வைத்திருக்கும்வரையில் இவள் நம்முடைய சுவாதீனத்திற்கு வரமாட்டாளென்று தனக்குள் தீர்மானித்துக்கொண்டு, குணநிதியையும் அவள் புருஷனையும் பிரத்தியேகப்படுத்தி, அன்றுமுதல் அவர்களை வெவ்வேருன காவற்சாலைகளில் வைக்கும்படியாய்க் காவற்சாலைகளின் அதிகாரிகளுக்கு உத்திரவு செய்துவிட்டான்.

இவ்வாறு நடந்த வர்த்தமானங்களைக்கேட்ட வனபதி யரசனுடைய முதல் மந்திரியாகிய மதிநேசனென்பவன், ஓ! ஓ!! நம்முடைய அரசனுக்கு ஏதோ கெடுதி வந்துவிட்டது, என்று ஓடிவந்து, அரசனை வணங்கிச் சொல்லுகிறான். ஐயா! வேந்தனே! இப்போது, தேவரீர் அந்த மகாபதிவிரதையாகிய குணநிதியம்மையை யிழிவாய் நடத்தியது ராஜ தர்மமல்ல; உத்தமர்களுடைய மனதை வருத்துவது உலகத்தில் உள்ள எல்லா மனிதர்களுக்கும் அடாத செய்கையாச்சுதே! அப்படிப்பட்ட அதர்மமான காரியத்தைத் தம்மைப்போன்ற அரசர்செய்யலாமா? மேலும்,—

(நீதிவெண்பா.)

"பொன்னுங் கரும்பும் புகழ்பாலுஞ் சந்தனமும்
சின்னம்பட வருத்தஞ் செய்தாலும்—முன்னிருந்த
நற்குணமே தோன்றும் நலிந்தாலும் உத்தமர்பால்
நற்குணமே தோன்றும் நயந்து."

என்றபடிக்கு, சுவர்ணத்தையும், கருப்பஞ்சாற்றையும், பாலையும் எவ்வளவு காய்ச்சினாலும் அவற்றின் சுபாவங்கெடாமல் முன்னிலும் அவைகள் மேன்மைப்படும்; சந்தனத்தை அதிகமாய் அரைத்தபோதிலும், அதன் வாசனை சிறிதேனும் குறையாமல் மிகுந்த வாசனையைக் கொடுக்கும்; அதைப்போல் உத்தமஸ்திரீகள் எவ்வித துன்பமடைந்த காலத்திலும், ஐயோ தங்களுடைய பதிவிரதா தர்மத்திலிருந்து அணுவளவாகிலும் தவறமாட்டார்களே! ஆகையால் தாங்கள் கொண்ட எண்ணத்தை விட்டுவிட்டால் தங்களுக்கு யாதொரு குறையும் உண்டாகமாட்டாது. இதுவுமன்றி,—

(நாலடியார்.)

" அறம் புகழ் கேண்மை பெருமை யிந்நான்கும்
பிறன் தாரம் நச்சுவார்ச் சேரா—பிறன் தாரம்
நச்சுவார் சேரும் பகை பழி பாவமென்
றச்சத்தோ டிந்நாற் பொருள்."

(குறள்).

" பகைபாவ மச்சம் பழியென நான்கும்
இகவாவா மில்லிறப்பான் கண்."

என்று சொல்லி யிருக்கிற பிரகாரம், பிறனுடைய மனை யாளை யிச்சிப்பவருக்கு தருமம், கீர்த்தி, உறவு, மேன்மை ஆகிய இவைகள் அழிந்து, பகை, நிந்தனை, பாவம், அச்சம் ஆகிய இந்நான்கும் உண்டாகும். மேலும்,—

(விவேக சிந்தாமணி.)

" காமமே குலத்தினையும் நலத்தினையுங் கெடுக்க வந்த களம்
காமமே தரித்திரங்க ளனைத்தினையும் புகட்டி வைக்குங் கடாரம்
காமமே பரகதிக்குச் செல்லாமல் வழியடைக்குங் கபாடம்
காமமே யனைவரையும் பகையாக்கி கழுத்தரியுங் கத்தியாமே."

என்றபடி, காமமானது ஒருவனுடைய குலத்தையும், நலத்தையும் கெடுக்கும் விஷமாயிருக்கிறது; இதனல் அவனுக்குச் செல்வங்களழிந்து, எல்லாத் தரித்திரங்களும் உண்டாகின்றன; இதுவுமல்லாமல் அது நற்கதியை அடைய வொட்டாமல் அவனை நரகத்தில் தள்ளும்; பந்து மித்திரர் முதலான யாவருக்கும் பகையுண்டாக்கிக் கடைசியாய் மரணத்தையும் உண்டாக்கும். மேலும்,—

(குறள்).

" அறனிழுக்கா தல்லவை நீக்கி மறனிழுக்கா
மானமுடைய தரசு "

என்றபடி, தர்ம சாஸ்திரங்களில் தவிர்க்கும்படியாய்ச் சொல்லியிருக்கும் கொலை, களவு, காமம் முதலிய அதர்மங்களைச் செய்யாமலும், அப்படிப்பட்டவைகள் தன்னாட்டில் நடக்காமலும், பாதுகாக்கவேண்டுவது இராஜ தர்மமென்று சாஸ்திரங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கிறதே! அப்படியிருக்க, அவற்றிற்கு முற்றும் விரோதமான இப்பரதார கவனத்தைத் தாங்களே செய்ய முயன்றது, எவ்வளவும் தகாது; ஆனபடியால், "மந்திரிக் கழகு வரும்பொரு ளுரைத்தல்" என்கிற விதிப்படிக்கு, அடியேன் இனிச் சம்பவிக்கப்போகிற காரியத்தை இப்போதே தங்களிடம் விண்ணப்பம் செய்து கொண்டேன்; இனித்தங்கள் சித்தம் என் பாக்கியம் என்று, மந்திரியானவன் பலவித நியாயங்களையும் சாஸ்திர விதிகளையும் எடுத்துக் காட்டினன். மதிநேசன் வனபதி யரசனுக்குப் புத்தி யுண்டாகும்படியாக இவ்வாறு சாஸ்திரங்களைப் போதித்தும், "கேமேதி கண்ணுக்குத் தோற்றுது" என்றபடி, இவற்றிற்கு அவன் சற்றுவது செவி கொடுக்கவே யில்லை.

24-ம் பாடம்.

கற்பு. (தொடர்ச்சி.)

குணநிதி யென்பவள் கதை.

மேற்கூறிய விதமாய் அரசன் பிறப்பித்த ஆக்கினையின் பிரகாரம் காவலாளிகள் குணநிதியையும், தனபதி யரசனையும் வெவ்வேறான காவற்சாலைகளில் வைத்துவிட்ட பிற்பாடு, குணநிதியானவள் துக்கசாகரத்தில் முழுகினவளாய்த், தன் கணவனுக்கு வனபதிராஜன் வேறென்ன தீங்குகள் செய்யப்போகிறானோ வென்று இரவும் பகலும் மீளாத் துயரங் கொண்டவளாய், அவருக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடாமல் காக்க வேண்டுமென்று, தன்னிஷ்ட தெய்வங்களை இடைவிடாமல் தியானித்துக்கொண்டே யிருந்தாள். தனபதியும், அதேவிதமாய்த் தன்னுடைய மனைவிக்கு வனபதி யென்ன கெடுதிகள் செய்யப்போகிறானோ வென்று, அதிக கிலேசத்துடன் நாள் கழித்துக்கொண்டுவந்தான். இப்படியிருக்க, வனபதிராஜனுடைய மனைவியாகிய தாரை யென்பவள், தனபதியினுடைய அழகைப் பார்த்து அவன்மீது மோகங்கொண்டு, ஒரு நாளிரவில் காவற்சேவகனைப்போல் வேஷந்தரித்துக்கொண்டு மதிற்சுவரேறிக் குதித்துத், தனபதியிருந்த காவலறைக்குள் யாருக்குந் தெரியாமல் நுழைந்தாள். தாரையானவள் இவ்விதமாய் உள்ளே நுழைந்து, நித்திரை யில்லாமற் படுத்துக்கொண்டிருக்கும் தனபதியரசன் சமீபத்திற் போய்த், தான் இன்னாளென்றும், தான் இவ்வளவு பிரயத்தனங்களோடு வந்த காரியம் இன்னதென்றும், குறிப்பாய் வெளிப்படுத்தினாள். இதைக் கேட்டவுடன் தனபதி யரசன் திடுக்கிட்டுத் தாரையை நோக்

கித், தாயே! நீ கொண்ட எண்ணம் மகா கொடிது; ஸ்திரீகள் தம் சொந்த நாயகரை விட்டுப் பர புருஷருடைய அழகைப் பார்த்து மோகிப்பது, உலகத்தில் எல்லாவற்றிலும் மகாபாதக மென்றும்,—

(காசிகாண்டம்.)

"ஏதிலான் தன் எழில்கண் டுவப்பவர்
பேது செய்துழல் பேயுரு வெய்துவார்."

என்கிற சாஸ்திர விதிப்படிக்கு, அப்படிச் செய்யும் பெண்கள் பிசாசின் ரூபத்தை யடைவார்கள். பின்னும்,—

(நீதிநெறிவிளக்கம்)

"முறையுங் குடிமையும் பான்மையும் நோக்கார்
நிறையும் நெடுநாணும் பேணார்—பிறிதுமொரு
பெற்றிமை பேதமைக் குண்டோ பெரும்பாவம்
கற்பில் மகளிர் பிறப்பு."

என்றபடி, பரபுருஷரை யிச்சிக்கும் சிந்தையுள்ள துஷ்டப்பெண்கள், பந்து முறைமையையும், தாம் பிறந்த குடியின் பெருமையையும் பார்க்கமாட்டார்கள்; தங்கள் மனதைப்பிறர் பாற் செல்லாமல் காக்கவுமாட்டார்கள்; ஸ்திரீகளுக்கு இருக்க வேண்டிய நாணமென்பதும் அவர்களுக்கிராது; அவர்களுக்கு வேறெவ்விதமான நலமாவதுண்டா? இல்லையே! ஆகையால் கற்பில்லாத ஸ்திரீகளுடைய பிறப்பானது மகா பாவமானதாயிருக்கிறது. கற்பு நெறியிலிருந்து தவறும் பெண்களுக்கு இவ்வாறு மகா பாதகங்கள் உண்டாவதாயிருப்பதால், அம்மணீ! உன்னுடைய தகாத எண்ணத்தை விட்டுவிடு; மேலும், இந்தச் செய்திகளை உன் கணவன் அறிந்தால், நம்மிருவரையும், சிரச்

சேதம் செய்துவிடுவானே! ஆகையால், காவலாளிகள் விழித்துக் கொள்வதற்குமுன், தயவுசெய்து நீ வெளியில் போய் விடுவாயம்மா! என்று, தனபதியரசன் அநேக விதமான நீதிகளையும் எடுத்துக்காட்டி, மிகவும் தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொண்டான். இவைகளையெல்லாங் கேட்ட தாரையானவள், தான் வந்தகாரியம் சித்திக்கவில்லையே யென்று மகா துக்கங் கொண்டவளாய், "அணிலேறவிட்ட நாயைப்போல்" பதில் யாதொன்றும் சொல்லத்தோன்றாமல் விழித்துக்கொண்டு, வாசற்படியில் தான் வந்த வழியைப் பார்த்து நின்றுகொண்டிருந்தாள்.

இவளுடைய நிலைமை யிப்படியிருக்க, இவளுடைய கணவனாகிய வனபதி ராஜன், தான் முன்னால் கொண்டிருந்த எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளும் பொருட்டுத் தனபதியை ஒருவரு மறியாமற் கொன்று போடவேண்டுமென்று, ஒரு வாளாயுதத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு, ஊர்ச் சந்தடியடங்கின பிற்பாடு மெதுவாய் அடிமேல் அடிவைத்து நடந்துவந்து, மதிலைத்தாண்டி தனபதியிருந்த காவற்சாலைக்குள் நுழைந்தான். இப்படியவன் நுழைந்தவுடன், வாசற்படியிற் புருஷ வேஷத்துடன் ஏக்கம் பிடித்து நின்று கொண்டிருந்த தாரையைப்பார்த்து 'இவன்தான் தனபதி' யென்று நினைத்து, வெகுதீவரமாய்த்தன் கையிலிருந்த வாளாயுதத்தினால்வெட்டிப் போட்டான். இதனால் உண்டான அரவத்தினால், நித்திரையிலிருந்து விழித்துப்பார்த்த காவற் சேவகன், கீழே யிரு துண்டங்களாய் விழுந்திருக்கும் பிரேதத்தையும், அதன் பக்கத்தில் வாளாயுதத்துடன் நின்றுகொண்டிருக்கும் மனிதனையும் பார்த்து, "ஆத்திரக்காரனுக்கு புத்தி மட்டு" என்பதைப் போல், நிதானியாமல், இவன்தான் கொலையாளியாயிருப்பா

னென்றும், இவனே உடனே கொல்லாவிட்டால் தனக்கு அரசனால் என்ன தண்டனை விதிக்கப்படுமோ வென்றும் பயந்து, உறையிலிருந்த தன் கத்தியை யுருவி வனபதி ராஜனை இரு துண்டங்களாய் வெட்டிக் கீழே வீழ்த்தினான்.

இவ்விதமாய்ச் சிறைச்சாலையில் உண்டான சந்தடியினால், மற்ற காவலாளிகளெல்லாம் விழித்துக்கொண்டு ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து, விளக்கைக்கொண்டுவந்து நிதானித்துப் பார்க்கும் போது, தங்கள் அரசனும், அவன் மனைவியும் வெட்டுண்டு இறந்து கிடப்பதை யறிந்து நடு நடுங்கி, இந்த வர்த்தமானங்களை உடனே மந்திரி பிரதானிகளுக்கு அறிக்கை யிட்டார்கள். அவர்களும் அதைக்கேட்டுத் தாமதமின்றி அங்கே ஓடி வந்து பார்த்து, நடந்தவைகளைத் தீரவிசாரித்து, உண்மையையறிந்து, "நம்முடைய அரசன் ஒன்று நினைக்க தெய்வம் ஒன்று நினைத்த"தென்று மகா பதிவிரதையான குணநிதி யம்மை யானவள் அன்றையதினம் மனம் நொந்து கூறின வார்த்தைகளின் பலனென்றும், அம்மாது சிரோன்மணியை யிச்சண்டாள அரசன் இச்சித்ததினால் வந்த கேடுகளென்றும் தீர்மானித்தார்கள். இவற்றோடே இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தன் புருஷனுக்குத் துரோகஞ் செய்து, பரபுருஷனைத்தேடிவந்த வனபதி ராஜனுடைய மனைவியாகிய தாரைக்கு உண்டான முடிவையும் பார்த்து அதிசயித்து, இவைகளெல்லாம் கடவுளுடைய கட்டளையின்படி முடிந்துவிட்டதென்று நிச்சயித்தார்கள். இதற்கு மேல் இராஜாங்கம் நடக்கவேண்டுவது தவக்கப்படுமே யென்று மந்திராலோசனைச் சபையாரெல்லாம் கூடி யோசித்துக், காவற் சாலையிலிருந்த குணநிதியையும், தனபதி யரசனையும் விடுவித்து இந்த அரசனுக்கே இராச்சிய பட்டாபிஷேகம் செய்து விட்டார்கள். அதின் பிரகாரம் தனபதியும் அரசாட்சியைக்

கைக்கொண்டு, மனுநீதி சற்றுவது வழுவாமல் அனேக அரசர்கள் தனக்குப் பகுதி கட்டும்படியாக, கற்பு நிலை யெக்காலத்தும் தவறாத தன்னுடைய பத்தினியாகிய குணநிதியுடன், புத்திர பாக்கியங்களைப் பெற்று, பூரணாயுளோடு அரசாண்டு வந்தான்.

இந்தக் கதையினால் குணநிதிக்கு முதலில் உண்டான ஆபத்துகளையும், அப்படிப்பட்ட காலத்திலும் மனவுறுதியினால் தன் பதிவிரதா தர்மத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு, தன் கணவனுக்கும் தனக்கும் உலகத்தில் நீங்காத கீர்த்தி சம்பாதித்து வைத்த வழிகளையும் பெண்கள் கவனித்து நடக்கவேண்டும்.

25-ம் பாடம்.

சத்திமுத்தப் புலவரும் கற்புள்ள அவர் மனைவியும்.

இப்பரதகண்டத்தில் தமிழ்ப்பாஷை வழங்குந் தொண்டை நாட்டில் சத்தி முத்தமென்னும் ஓர் ஊருண்டு. அவ்வூரில் கச்சியப்பனென்னும் பெயரையுடைய ஒருவர் இளமை முதல் தமிழென்னும் கடலை நீந்துவதற்குரிய தெப்பங்களாகிய நூல்களை யாராய்ச்சிசெய்வதையே தொழிலாய்க்கொண்டு, நாளுக்கு நாள் கல்விமிகுதியும் அதனால் நாமகளாகிய சரஸ்வதியின் அருள் நோக்கும் பெற்றவராய் வாழ்ந்துவந்தார். பிற்காலத்தில் இதனால் இவருக்குச் சத்திமுத்தப் புலவரென்னும் புகழ்ப்பெயருண்டாயிற்று. இவர் தன் குலத்திற் பிறந்த அழகும் நல்லொழுக்கமும் அமைந்த வோர் கன்னிகையை மணம்

புரிந்து வாழ்ந்துவரும்நாளில், இவர் கல்வி முயற்சியிலேயே காலங்கழித்துக்கொண்டு, பொருள்தேடும் உபாயங்களை மறந்திருந்தமையால், தமது முன்னோர் சம்பாதித்துவைத்த ஆஸ்திகளெல்லாம் நாளுக்குநாள் குறைந்து, கடைசியாய் வறுமை மேலிட்டுக்கொண்டேவந்தது. இவ்வாறு மேலிட்ட வறுமைக்காக இவரது மனைவியானவள் சற்றேனும் மனஞ்சோராமல், "கல்லாவொருவன்தோள் சேர்தலினும் கற்றவனோடு அல்லற்படுதலழகன்றோ" வென்கிறபடி, தன் கணவனுடைய கல்வியையே பொருளாய் மதித்து, அவ்வூரிலுள்ள கனவான்களுடைய வீடுகளுக்குத் தினந்தோறும்போய், நெல்லைக் குத்திக்கொடுத்து, அதற்காக அவர்கள் கொடுக்கும் கூலியரிசியை வாங்கிக்கொண்டுவந்து, சமைத்துத் தன் பத்தாவுக்குப் படைத்து, தக்க உபசாரங்களுடன் அவரை யுண்ணச்செய்து, தானும் உண்டு, இவ்வாறே புலவருக்கு வறுமையாலுண்டாகுந் துன்பங்களைக் காட்டாமல் சுகமாய்க் காலத்தைக்கழித்துக் கொண்டு வந்தாள். அவர் உலகவின்பங்க ளெல்லாவற்றிலும் கல்வி யாராய்ச்சியினாலுண்டாகும் இன்பமே பெரிதென்று அதிலேயே தன் சிந்தையை முழுதும் நாட்டியிருந்தார்.

இவ்வளவு மனவுறுதியோடும், பதிபக்தியோடும் அவருடைய மனைவியானவள் தன் கணவனுக்கு எவ்வித மனவருத்தமும் உண்டாகாமற் பாதுகாத்துவரும் நாளில், ஒரு நாள் அந்த இலட்சுமிக்கு சுரநோயுண்டாய் தேகவலிமை குறைந்தும், அதைச் சிந்தியாமல் தன் கணவன் பசியால் வருந்தப்போகிறாரென்று அன்றும் வழக்கப்படி நெல்லைக் குத்திக் கொடுத்ததற்குக் கூலியாய்க் கிடைத்த கொஞ்சம் அரிசியைச் சமைத்தானவுடன் உப்பில்லாமல், அதைத் தன் பத்தாவுக்கு எப்படி யிடுகிறதென்று மனக்கவலை மிகுந்தபடியாலும், நோயி

ளுலுண்டான தேகமெலிவாலும் மூர்ச்சையடைந்து தரையில் விழுந்துவிட்டாள். இதையறிந்த புலவர், திடுக்கிட்டு ஓடி வந்து, தன் மனைவியை வாரியெடுத்து மார்போடணைத்துப் பெண்ணே! உனக்கு யாது காரணத்தாலிவ்வித களைப்புண் டாயிற்றென்று வினவினர். அதற்கந்தக் கற்பரசியானவள், பிராணநாதா! சில தினங்களாய் எனக்குண்டாயிருந்த சுர நோயின் களைப்பேயன்றி வேறொன்றுமல்லவென்றாள். அவள் இவ்வாறு சொல்லியும் நம்பாமல், தான் அன்றையதினம் சமையல் வீட்டைப்பார்த்தவுடன் தன் குடித்தன நிலைமை யின்னதென்றும், தன் தேக போஷணைக்காகத் தன் மனைவி தினந்தோறும் படுந்துயரங்களையும் புலவர் குறிப்பாலறிந்து, "பொருளில்லார்க் கிவ்வுலகமில்லை" யென்னும் நாயனார் மொழிப்படி, இனி யில்லறம் நடத்துவதற்கு, நாம் பொருள் தேடாவிடில் நமது உயிர்த்துணையாகிய மனைவியை யிழக்கும் படி நேரிடுமென்று பயந்து, என்னுசை நாயகியே! நீ எனக் காக இதுவரையில் பட்ட கஷ்டங்களை நிர்ப்பாக்கியனாகிய யான் அறியாமற் போனேனே; இனி நான் உனது துன்பங்களைப் பார்த்துச் சகியேன். நீயும் நமது குடித்தன நிலைமையிவ்வாறு இருக்கிறதென்று முன்னமே யெனக்குத் தெரிவிக்காமற்போ ய்விட்டாயே; கல்வி யாராய்ச்சியில் காலத்தைப் போக்கிக்கொ ண்டே யிருந்துவிட்டு, நம்முடைய உணவுக்குத்தேவையான பொருளைத்தேட முயற்சியில் சிறிதும் நான் கவனம்வைக்காமற் போய்விட்டேன். எனது அபசாரங்களைப் பொறுப்பாயாக வென்று தன் மனைவிக்குத் தக்க தேறுதல்களைச் சொல்லி விட்டு; மதுரையில் அரசாட்சிசெய்யும் நெடுமுடிமாறன் என் னும் பாண்டியராஜன் கல்வியில் மிகுத்தவனென்றும், அவ னிடம் போகும் புலவர்களுக்குத் தகுந்த பரிசு கொடுத்து ஆதரிக்கிறானென்றும், தான் முன்னால் கேள்வியுற்றிருந்தபடி

அவனிடம் போய் தனது கல்வியின் பெருமையைக்காட்டிப் பரிசு பெறலாமென்றும், உடனே புலவர் மதுரையை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

இவ்வாறு சத்திமுத்தத்தைவிட்டுப் புறப்பட்ட புலவரானவர், நெடுந்தூரம் வழிநடந்து, மதுரைப் பட்டணத்தையடைந்து, இரண்டு நாள் வரையில் இராஜதரிசனம் கிடைக்கப் பெறாமையால் மனவருத்தமுற்று, உண்பதற்கு உணவும் உடுப்பதற்கு இடையிலோர் கந்தையன்றி வேறொன்றுமில்லாமையால் மனக்கவலையுடன் அன்றிரவு அப்பட்டணத்து இராஜவீதியிலுள்ள தேரடியில் படுத்துக்கொண்டு, நாம் இந்த நிர்ப்பாக்கிய நிலைமையில் அரசனை யெவ்வாறு காணப்போகிறோம். நமது மனைவியை நாம் இதுவரையில் விட்டுப் பிரிந்தோமில்லையே; இப்போது பிரிய நேரிட்டதற்காக அவள் ஆகாரம் நித்திரையின்றி யெவ்வாறு துயரப்பட்டுக்கொண் டிருக்கிறாளோவென்று, அதிக மனக்கவலையுடன் நித்திரையின்றி விழித்துக்கொண்டிருந்தார். அப்போது ஆகாயத்தில் ஓர் ஆண் நாரைப் பட்சியானது தனக்கு நேராய் கத்திக்கொண்டே தெற்கேயிருந்து வடக்கே பறந்து போவதைச் சத்தத்தாலறிந்த புலவரானவர், அந்நாரையை நோக்கி,

“நாராய் நாராய் செங்கால் நாராய்
பழம்படு பனையின் கிழங்கு பிளந்தன்ன
பவளக்கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய்
நீயு நின் துணைவியும்
தென் றிசைக்கு மரியாடி
வடதிசைக் கேகுவீராயின்
எம்மூர்ச்சத்தி முத்த வாவியுட் டங்கி
நனை சுவர்க்கூரைக் கனை குரற் பல்லி

பாடுபார்த் திருக்குமென் மனைவியைக் கண்டு
எங்கோன் மாறன் வழுதி கூடலில்
ஆடையின்றி வாடையின் மெலிந்து
கையதுகொண்டு மெய்யது பொத்தில்
காலது கொண்டு மேலது தழீஇப்
பேழையுள் ளிருக்கு பாம்பெனவுயிர்க்கும்
ஏழையாளனைக் கண்டன மெனுமே."

என்னும் ஓர் இணைக்குறள் அகவற்பாவைச் சொன்னார்.

இதன் பொருள்:--சிவந்த கால்களையுடைய ஓ நாரைப் பட்சியே! பழம் பழுக்கும் பனையின் கிழங்கைப் பிளந்ததைப் போலவும், பவளத்தைப்போற் சிவந்தும் கூர்மையுள்ள வாயை யுமுடைய நாரைப்பட்சியே! நீயும் உன் மனைவியும் தென் திசையிலிருக்கும் கன்னியாகுமரியில் நீராடி வட திசைக்குத் திரும்பும்போது, சத்திமுத்த மென்னும் எமது ஊரிலுள்ள தடாகத்திற்றங்கி, மழையினால் சுவர் நனையும்படியான துவா ரங்களுள்ள மேற்கூரையையுடைய எமது பழைய குடிசையில், நமது கணவன் திரும்பி வருகிறாரென்று பல்லிச் சத்தம் எப் போது கேட்போமென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் என் மனைவியைப் பார்த்து, போர்வைக்கு வஸ்திரமில்லாமல் வட காற்றினால் மெலிந்தும், கைகளால் தேகத்தைப்பொத்திக் கொண்டு, கால்களை மேலே பின்னிக்கொண்டும், பெட்டிக்குள் ளிருக்கும் பாம்பைப்போல பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருக் கும் உன் கணவனாகிய அந்த ஏழையைப் பாண்டியராஜன் ஆளப்பட்ட மதுரைப் பட்டண வீதியில் கண்டோமென்று சொல்லுவாயாக வென்பதாம்.

இக்கருத்தடங்கிய பாடலை அன்று நடுராத்திரியில் புலவர் நாரையைப்பார்த்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் மாறுவேஷத்துடன் நகரி சோதனைக்காக இராஜ வீதியைச் சுற்றிக்கொண்டு தேரடியின் சமீபத்தில் வந்த பாண்டிய ராஜன், பாடல் ஆரம்பமுதல் முடிவு வரையில் உற்றுக் கேட்டான். இதைக்கேட்ட அரசன் திடுக்கிட்டு, ஆ! ஆ!! இதென்ன ஆச்சரியம்! சொல்நயம் பொருள் நயம் அமைந்த இவ்வற்புத மான பாடலைப்போல் நாம் இதுவரையில் கேட்டதில்லையே! இதைப்பாடிய நாவலருடைய பெருமையை யென்னவென்று சொல்லலாம்; இவர் நாமகளுடைய அருள் பெற்றவராயிருக்க வேண்டும். ஆயினும், இவ்வித கல்விப் பெருமையுடையவருக்கு அப்பாடலில் விவரித்தபடி யுண்டாயிருக்கும் தரித்திர நிலைமையைக் கேட்கச் சகிக்கக் கூடவில்லையே யென்று, பலவாறு புலவருடைய பெருமையை வியந்து, தன் கருத்தில் சில நாளாய்ப் புதைத்திருந்து அப்பாடலில் வெளிப்பட்டவோர் உபமானத்திற்காகவும் அதிசயித்தான். அதாவது இவ்வரசன் ஒரு நாள் வேட்டைக்குப்போய் காட்டிலிருந்து திரும்பும் போது, ஓர் ஏரிக்கரையின்பேரில் குதிரை ஏறித் தன் பரிவாரங்களுடன் வருகையில், அவ்வேரிக்கரையில் நீரோரமாய் அலைகளால் வேரின் கீழிருந்த மண் அலைபட்டு, அடி தெரிய ஓர் பனங்கன்று நிற்பதையும், அதற்குச் சமீபமாக வோர் செங்கால் நாரையானது அடி பருத்து நீண்டு, திரண்டு நுனி சிறுத்துச் சிவந்து, பிளவுபட்ட வாயுடன் நிற்பதையும் இதைப்போலவே அடிபருத்துத் திரண்டு நீண்டு பிளவுபட்டு அப்பனங்கன்றினடியிலிருக்கும் பனங்கிழங்கையும் பார்த்து, இவ்விரண்டிற்கும் உபமானம் மிகவும் பொருந்தியிருப்பதைத் தன் மனதில் வைத்துக்கொண்டு, சந்தோஷித்துக்கொண்டே அரண்மனை சேர்ந்து, தன் சபையிலுள்ள புலவர்களையெல்லாம்

தருவித்து, நாரை மூக்குக்கு எப்பொருளை உபமானமாய்ச் சொல்லலாமென்று கேட்டான். அதற்கு அவ்வித்வான்களெல்லாம் தமக்கு தோன்றினபடி ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு பொருளை உபமானமாய்ச் சொன்னார்கள். அதைக்கேட்ட அரசனுக்குத் தான் ஏரிக்கரையில் அன்று பிரத்தியட்சமாய்க் கண்ட உபமானப் பொருள் ஒருவராலும் வெளிப்படாமையால், தன் மனதிலிருக்கும் பொருளை வெளிப்படுத்துவோர்க்குப் பரிசாக ஆயிரம்பொன் கொடுப்பதாய்ச் சொல்லி, அப்பொன்னை முடிப்பாகக் கட்டிவைத்தான். அன்று முதல் அவ்வுபமானப் பொருளை வெளிப்படுத்துந் திறமையுடைய நாவலர் நமது நாட்டில் இல்லையே யென்கிற கிலேசத்துடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது, அகஸ்மாத்தாய், "பழம்படு பனையின் கிழங்கு பிளந்தன்ன, பவளக்கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய்," என்று சத்திமுத்தப் புலவருடைய வாக்கிலிருந்து அவ்வுவமை யடங்கிய பாடல் வெளிபடக் கேட்டதினால், அரசனுக்கு அளவில்லாத வியப்பும் மனக்களிப்பு முண்டாயிற்று. இவ்வாறு அரசனுக்குண்டான களிப்பினால் தான் போர்த்துக்கொண்டிருந்த வோர் விலையுயர்ந்த பீதாம்பரத்தை யப்புலவர்மேல் போர்த்துவிட்டு, ஒருவருக்குந் தெரியாமல் திரும்பிப்போய் அரண்மனை சேர்ந்தான். இதையுணர்ந்த புலவர், "வருவது தானேவரு" மென்பது பொய்யாதென்று, நாம் குளிரால் வருந்துவதைப் பார்த்துச் சகியாத யாரோ வொரு தருமகுணசீலன் இவ்வஸ்திரத்தைநமக்குப்போர்த்தினானென்று சந்தோஷித்து, இன்னும் நமது அன்னையாகிய நாமகளுடைய அருள், எவ்வாறு ஊட்டுவிக்கப் போகிறது பார்ப்போமென்றிருந்தார். அரசன் அரண்மனைக்குப் போனவுடன் காவலாளிகளைத் தருவித்து, எனது பீதாம்பரத்தை, யாரோ களவாடிக்கொண்டு போனான்; உங்கள் காவலின்

திறமை வெகு நேர்த்தியாயிருக்கிறது; உடனே அதைக்கண்டு பிடித்து அக்கள்வனை என் முன் கொண்டுவராவிட்டால் உங்களைத் தக்கபடி தண்டிப்பேனென்றான். இவ்வளவு காவலைக் கடந்து எனது பள்ளியறையில் வந்து, நான் போர்த்துக் கொண்டிருந்த பீதாம்பரத்தைத் திருடினவன் மகா சாமர்த்தியனாயிருக்க வேண்டுமாகையால், அவனைக் கண்டுபிடித்து, அடிக்காமலும், திட்டாமலும், கொண்டுவர வேண்டுமென்று அரசன் காவலாளிகளுக்குப் பின்னும் கட்டளை யிட்டான்.

இவ்வாக்கினையின்படி காவலாளிகள் உடனே புறப்பட்டு, தீவட்டிகளைக் கொண்டு வீதி தோறும் தேடிக்கொண்டு வருகையில், தேரடியில் அப்பீதாம்பரத்தைப் போர்த்துக்கொண்டு படுத்திருக்கும்புலவரைப்பார்த்து, திருடனகப்பட்டானென்று சந்தோஷித்து, அரசன் சொன்ன பிரகாரம் அவரை உபத்திரவப்படுத்தாமல் அவன் முன்பாக கொண்டுபோய் நிறுத்தினார்கள். அரசன் இவர் முகத்தைக் கண் குளிரப் பார்த்து, அவர் முகத்தில் சரஸ்வதியின் அருள் பிரகாசிப்பதை யறிந்து தன் மனதில் மிக்க களிப்புடன் அவரை நோக்கி, அடபயலே! நீ யார்? எந்தவூர்? நீ இவ்வளவு தைரியத்தோடு இவ்வரண்மனையிற் புகுந்து, நான் போர்த்திருந்த விலையுயர்ந்த பீதாம்பரத்தை யெவ்வாறு களவாடினாய்? என்று வினவினார். இதைக்கேட்ட புலவர், இதென்ன வாச்சரியம், நாம் ஒன்றையுமறியோமே, பீதாம்பரம் கிடைத்ததென்று சந்தோஷித்திருக்க, இடியிடித்தாற்போல் நேரிட்ட இச்சம்பவங்களுக்கு நாம் என்ன செய்யப்போகிறோம்; இவையெல்லாம் நாமகளுடைய திருவிளையாட்டா யிருக்கவேண்டு மென்று, அவளுடைய பாதங்களை மனதில் தியானித்துக்கொண்டே அரசனைப் பார்த்து, "வெறும்புற் கையுமரி தாங்கிள்ளை சோருமென் வீடு

வரும், எரும்புக்கு மாப்பதமில்லை மன்னா" வென்று பாட ஆரம்பித்தவுடன், அரசன் கோபங்கொண்டவனைப்போல் நடித்து, இவன் பாட்டில் வல்ல கள்வனுயிருக்கிறுன்; இவனை யுடனே சிறைச்சாலையில் ஆறுமாத காலம் அடைத்துவிடுங்க ளென்று ஆக்யாபித்து, மந்திரியையழைத்து, இவர் சரஸ்வதி விலாசம் பெற்ற மகா வித்வான்; இவருக்குச் சிறைச்சாலையில் அரசருக்குச் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்விக்க வேண்டுமென்று இரகசியமாய்க் கட்டளை யிட்டனுப்பினுன்.

மறுநாள் பொழுது விடிந்தவுடன், வேருெரு மந்திரியை யழைத்து, இப்புலவர் சிறையிலிருந்து விடுதலையாகுமுன், நீ தேவையான திரவியங்களை யெடுத்துக்கொண்டுபோய், தான் அன்று நகரி சோதனை காலத்தில், புலவர் பாடிய பாட லில் கேட்டிருந்த சத்திமுத்தமென்னும் ஊருக்குப்போய் இவருடைய வீட்டை எனது அரண்மனையைப்போல் கட்டி, அதில் எனது அரண்மனையிலிருக்கும் தந்த நாற்காலிகள், சப்பி கூடமஞ்சங்கள், பொற்றட்டு முட்டுகள், இரத்தின கம் பளங்கள் முதலான வஸ்துக்களால் அதை யலங்கரித்துப், புலவர் மனைவிக்கு வேண்டிய பட்டு பட்டாடைகளையும், இரத்திநாபரணங்களையும், ஏவலாளிகளையும், தோழியரையும் அமர்த்தி விட்டு, பல்லக்கு, குதிரைகள், இரதங்கள் முதலான வாகனங்களையும் சேர்ப்பித்து வரும்படி ஆக்ஞை செய்தனுப் பினுன். இங்கே சிறைச்சாலைக்குப் போகும்போது, தன்னை விட்டுப் பிரிந்தமையால் துயரங்கொண்டிருக்கும் தன் மனைவி யெவ்வாறு துக்கித்துக்கொண்டிருக்கிறுளோ, நாம் ஆறுமாத காலம் சிறையிலிருந்து விடுபடுமுன், அவள் பிராணன் நிற்கப் போகிறதோ வென்று, பலவாறு கவலைப்பட்டுக்கொண்டே அச்சிறைச்சாலையில் நுழைந்தவுடன் இவருக்கு ஏவலாளிகள்

ஸ்நானம் செய்வித்து, அறுசுவை பதார்த்தங்களோடு கூடிய அன்னத்தைப் படைத்து, இவருக்கு அரசருக்குச் செய்யும் உபசாரங்களைச் செய்துகொண்டு வந்தார்கள். இவற்றைக் கண்ட புலவருக்கு, விசனமும் அதிசயமும் மேலிட்டு, நம தன்னையாகிய கலைமடந்தையின் திருவருளினால் இன்னும் என்னென்ன விளையப்போகிறதோ பார்ப்போமென்று, அவளைத் தியானித்துக்கொண்டே நாள் கழித்து வந்தார்.

இவ்வாறு ஆறுமாதங் கழிந்த பின்பு, அரசன், சிறைச் சாலையிலிருக்கும் பீதாம்பரக் கள்வனைக் கொண்டு வாருங்களென்று காவலாளிகளுக்குக் கட்டளையிட, அவர்கள் தக்ஷணம் போய்ப் புலவரைக்கொண்டுவந்து அரசன்முன் நிறுத்தினார்கள். அரசன் புலவரைப் பகலில் பார்த்து ஆனந்தித்து, சற்று மரியாதையாய், நீர் யார்? என் வஸ்திரத்தைக் களவாடின காரணம்யாது, என்று கடிந்து கேட்டார். அதற்கு விடையாக,

"வெறும்புற் கையுமரி தாங் கிள்ளை சோருமென் வீடுவரும்,
எறும்புக்கு மாப்பதமில்லை முன்னாளென்னிருங் கலியால்
குறும்பைத் தவிர்த்த குடிதாங்கியை வந்து கூடியபின்
தெறும்புற் கொள்யானை கவளங் கொள்ளாமல் தெவிட்டியதே"

யென்னும் பாடலைச் சொன்னார்.

இப்பாட்டின் பொருள்:—எனக்கு இங்கே வருமுன், உப்பில்லாத வெருங்கூழுங் கிடைப்பது அரிதாயிருந்தது; கிளிபோன்ற எனது மனைவியும் உணவுக்கு மார்க்கமில்லாமல் சோர்ந்தாள்; என் வீடு தேடிவரும் ஒரு சிறிய எறும்புக்குங் கூட, என் வீட்டில் மாவாகிலும் கிடையாது. என்னைப் பிடித்த சனியனாகிய வறுமையை யோட்டிய அரசனே! உம்மையடைந்த பின்பு, புல்லைத்தின்னும் யானைகள் அவற்றிற்

கிடும் பச்சரிசிக் கவளத்தை யுட்கொள்ளாமல் உமிழ்கின்றன வென்பதாம்!

முதலில் இவர் இப்பாடலைப் பாடியபோது, "எறும்புக்கு மாப்பதமில்லை மன்னு" வென்று பாடினவர், ஆறுமாதகாலஞ் சவுக்கியத்தை யனுபவித்ததாலும், தன்னுடைய நிலைமை மாறி யிருப்பதையும் உணர்ந்த, இப்போது, "எறும்புக்கு மாப்பத மில்லை முன்னுள்," என்று மாற்றிவிட்டார். ஆகையால் இவர் கலை மகளருள் பெற்றவரென்று மனதில் ஆனந்தம் உண்டாய், காவலாளிகளைப் பார்த்து, இவரை ஊருக்கு வெளியில் துரத்திவிடுங்களென்று அரசன் கட்டளை யிட்டான். அதின்படியே துரத்திவிடப்பட்ட புலவர், அதிக சந்தோஷத் துடன், அப்பா பிழைத்தேனென்று சொல்லிக்கொண்டு, நம்மை யரசன் என்ன ஆக்கினை செய்யப் போகிருனேவென்று இருந்த பயம் இன்ருேடே தொலைந்தது. மறுபடியும், நமது உயிர்த்துணையாகிய மனைவியை, நாம் கண்களால் பார்க்கப் போகிருேமா வென்றெண்ணியிருந்த எண்ணமும் ஒழிந்தது, என்று தன் பழைய கந்தையுடன் சத்திமுத்தத்தை நோக்கித் தன் மனைவியைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற ஆவலுடன் புலவர் புறப்பட்டு வந்து சேர்ந்தார். இவ்வாறு வந்தவர், தன் வீட் டைப்பார்க்கும்போது, அது எழுடுக்குள்ள உப்பரிகையாயிருப் பதையும், அரசனுடைய அரண்மனையைப்போல் மேளவாத் தியங்கள் முழங்குவதையும், முத்துப் பல்லக்குகளும் அசுவங் களும் பல ஏவலாளிகளும் அவ்வரண்மனை எதிரில் போக்கு வரத்தாயிருப்பதையும் பார்த்து பயந்து, ஓ! ஓ! நாமிருந்த இடத்தை, யாரோ ஒரு அரசன் அபகரித்துக்கொண்டு, இவ் விதமாய் அரண்மனை கட்டிக்கொண்டான்; இந்தச் சந்தர்ப்பத் தில் நமது மனைவி என்னகதி யடைந்தாளோ வென்று, அதிக

துக்கத்துடன் அவ்வரண்மனைக்குள் போக்கு வரத்தாயிருக்கும் ஏவலாளிகளைப் பார்த்து இங்கே முன்னிருந்த குடிசைகள் என்னவாயிற்று, அதில் வசித்துக்கொண்டிருந்த எனது மனைவியிப்போது எங்கே வசிக்கிறாளென்று விசாரித்தார். அதைக் கேட்ட ஏவலாளிகள் நகைத்து, இவன் பயித்தியக்காரன் போலிருக்கிறான்; இவனைத் துரத்திவிடுங்கள் என்றார்கள்.

புலவர், இவ்வாறு தன் வீட்டையும் அதிலிருந்த தன் மனைவியையுங் காணோமேயென்று, அதிக துக்கத்துடன் புலம்பிக்கொண்டிருக்கும்போது, இவர் மனைவி மேலுப்பரிகையிலிருந்து கொண்டு, நமக்குப் பாண்டிய ராஜனால் கிடைத்த இச்செல்வங்களால் என்ன பலன்? நமது கணவரில்லாமல் இச்செல்வங்கள் நமக்கேன்? அவர் எப்போது வருவாரோவென்று கண் பூத்துப் போகும்படி, சதா மதுரைப் பட்டணத்து வழியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தும், தன் வீட்டெதிரில் புலம்பிக்கொண்டிருக்கும் புலவரை யறிவளறிந்து கொள்ளாமற் போனாள். ஏனென்றால், இவ்வளவு செல்வங்களை யளித்த பாண்டியன், தன் நகர் விட்டுப் புறப்படும் புலவரைத் தன் சேனைகளுடன் பல்லக்கிலேற்றித், தக்க ஆடம்பரங்களுடன் அனுப்புவானல்லவா வென்கிற எண்ணத்துடனிருந்ததால் பழய ஏழை வேஷத்துடனிருந்த தன் புருஷனைக் கண்டறியாமற் போய்விட்டாள். கடைசியாய், இவள் நோக்கம் புலவர்மேல் பட்டவுடன், உப்பரிகையை விட்டுத் தாயைப் பிரிந்த சேயைப்போல் ஓடிவந்து, புலவரைக்கட்டி முத்தமிட்டு, பொற்றட்டில் அவர் பாதத்தை வைத்து, ஜலத்தினால் கழுவி, புஷ்பத்தாலர்ச்சித்து, அதிக விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்களாற் கணவனை யலங்கரித்து, மயில் விசிறியினால் அவருடைய சிரம பரிகாரத்திற்காக விசிறி, அறுசுவை பதார்த்தங்களோடு கூடிய

அன்னத்தை யுண்பித்தாள். இதைக்கண்ட புலவர் திப்பிரமை கொண்டவராய், ஒன்றும் பேசத் தோன்றாமல், அன்னம் புசித்துக்கொண்டே, இவ்வாச்சரியங்களென்ன வென்று மனைவியை கேட்டார். அதற்கு அந்த கற்பரசியானவள், தன் கணவன் போனவுடன், பாண்டியராஜன் மந்திரிகளை யனுப்பி, இங்கே தனது அரண்மனையைப்போல் கட்டடங்கட்டி வைத்ததையும், அதற்குத் தேவையான தட்டுமுட்டுகளையும், வேறு சாமான் களையும், யானை-குதிரை-பல்லக்கு-ஏவலாளிகள் முதலானோரை யனுப்பிவைத்ததையும், சாங்கோபாங்கமாய்ச் சொன்னாள். பின்பு புலவர், தான் போனதுமுதல் இதுவரையில் நடந்த வர்த்தமானங்களைத் தன் ஆசை மனைவிக்குச் சொல்லி, நாமகளுடைய அருளை யிருவரும் வியந்து, குபேர செல்வத்துடன் வாழ்ந்துகொண்டு வந்தார்கள்.

இவ்வாறு சில மாதங்கள் கழிந்தவுடன், பாண்டியராஜன் தனது மந்திரிகளுடன் ரதகஜ துரகபதாதிகளைச் சத்திமுத்தத் திற்கனுப்பிப், புலவரை யதிக மரியாதைகளுடன் எதிர்கொண்டு அழைப்பித்து, ஒருவருக்கொருவர் பழய கதைகளெல்லாம் பேசி, முன் புலவர் பாடிய, "நாராய் நாராய்," என்கிற பாடலையும், "வெறும் புற்கையுமரிதாம்" என்கிற பாடலையும், தன் சபையிற் பிரசங்கஞ் செய்யச்சொல்லிக் கேட்டு, ஆனந்தித்து, முன்னால், நாரைமூக்கி னுபமானப் பொருளை வெளியிடுவோருக்குக் கொடுப்பதாய்க் கட்டிவைத்திருந்த பொன் முடிப்பைத் தருவித்துப் புலவர் முன்வைத்து, அவரை ஏற்றுக்கொள்ளச் சொல்லி, யானையின்பேரில் புலவரையும், முத்துச்சிவிகையில் அவருடைய கற்பு மனைவியையும் உட்காரவைத்து, வெகு ஆடம்பரங்களுடன் மதுரைப்பட்டண வீதிகளில் ஊர்கோலம் செய்வித்து, அவரை யன்று முதல், தன் சபையில் முதற்

புலவராக வைத்துக்கொண்டு, ஒருவருக்கொருவர் வெகு அந்நியோந்நியமாய் வாழ்ந்துகொண்டு வந்தார்கள்.

இச்சரித்திரத்தினால் புலவருடைய கல்வியின் அருமையும், அவருடைய கற்புள்ள மனைவியின் பெருமையும் வெளிப்பட்டது.

26-ம் பாடம்.

தருமகுணம்.

அந்நியர் வருத்தமுறுங் காலத்தில், அதைப் பார்த்து இரங்கித், தம்மாலியன்ற உதவியைச் செய்யவேண்டுமென்று இச்சைகொள்வது தருமகுணமாகும். இக்குணமானது, ஆண், பெண் ஆகிய இவ்விரண்டு வகுப்பாருக்கும் இருக்கவேண்டுமென்பது அவசியம். இப்படிப்பட்ட குணமில்லாதவர்களை அதர்மவான்களென்றும், பாவிகளென்றும், உலகத்தார் இகழ்ந்து, பழிப்பார்கள். மேலும், தர்மங்கள்செய்வதில் பல காரணங்களுண்டு; எப்படியென்றால்: சிலர், தங்களை அதிககவுரவமானவர்களென்றும், தருமவான்களென்றும், ஊரார்மெச்சும்படியாய் அதிகபொருட்செலவுசெய்து தருமங்கள் செய்கிறார்கள். வேறுசிலர், மனதில் உண்மையான பிரியமில்லாமல் பிச்சைக்காரர்களாலுண்டாகும் கூச்சலை நீக்கவேண்டுமென்றே பிச்சைபிடுகிறார்கள். இவ்வாறு செய்யுந் தர்மங்கள் உத்தமமானவைகளல்ல. கோபம், கடுஞ்சொல் முதலிய இழிவான செய்கைகளில்லாமல், மனப்பூர்த்தியாய் தம்மாலியன்றதை யொருவருக்குக் கொடுத்து, அவர்களுடைய கஷ்டத்தை நீக்குவதே, சிறந்த தருமமாம்,—

(அறநெறிச்சாரம்.)

"இன் சொல் விளைநிலனா வீதலே வித்தாக
வன்சொற் களை கட்டு வாய்மை யெருவட்டி
அன்பு நீர்ப்பாய்ச்சி யறக்கதி ரீனவோர்
பைங்கூழ் சிறுகாலைச் செய்."

என்ற அறநெறிப்படி, முகமலர்ச்சியோடு கூடிய இனிமையான சொல்லை விளைநிலமாக்கி, ஈகையை அதில் வித்தாக விதைத்து, கடுஞ்சொற்கள் என்பனவற்றைக் களைகளாகப் பறித்து, உண்மை என்பதை நீராகப் பாய்ச்சி, தர்மம் என்னும் கதிர் தள்ளும்படியாகப் பெண்கள் தக்க பருவத்தில் ஓர் அறப் பயிரையிடவேண்டும். பிச்சைக்காரர்கள் விஷயத்தில் பெண்களுக்குக்கோபம்சற்றாகிலும் உண்டாகக்கூடாது. ஏனென்றால்,-

(நீதிவெண்பா.)

"நாவினுனியில் நயமிருக்கிற் பூமாது
நாவினிய நல்லோரும் நண்ணுவார்-நாவினுனி
யாங்கடினமாகி லத்திருவுஞ் சேராள்முன்
ஆங்கே வருமரணமாம்."

என்று சான்றோர் கூறியிருக்கிறபடி, கடினமாகிய வார்த்தைகளைப் பேசும் பெண்களிடத்தில் இலட்சுமீகரமிருக்க மாட்டாது. அவர்களிடத்தில் மூதேவி சேருவாள். அப்படிப்பட்டவர்கள், ஆயுள்விர்த்தியின்றி சீக்கிரத்தில் நசிந்துபோவார்கள்.-

(விவேக சிந்தாமணி.)

"ஒப்பொடு முகமலர்ந்தே யுபசரித் துண்மை பேசி
யுப்பிலாக் கூழிட்டாலும் உண்பதே யமிர்தமாகும்

முப்பழ மொடுபா லன்னம் முகங்கடுத் திடுவா ராகிற்
கப்பிய பசியும் போக்கிக் கடும்பசி யாகுந் தானே."

என்றபடி ஒரு ஸ்திரீயானவள், உண்மையான முக மலர்ச்சியோடு தக்க உபசாரங்களைச்செய்து, ஒருவருக்கு உப்பில்லாத கூழை யிட்டபோதிலும், அது தேவாமிர்தத்திற்குச் சமானமாகும்; அப்படிக்கில்லாமல், முகக்கடுப்புடன் முப்பழங்களோடு கூட்டின பாலன்னத்தை ஒருவருக்கிட்டபோதிலும், அது யாதொரு பலனையுங் கொடாமல், முன்னிருந்த பசியைக்காட்டிலும் அதிகமான பசியை உண்டாக்கிவிடும்.

மேலும், சிலர் தாங்கள் தருமம்செய்ய மனமில்லாமலிருப்பதோடே, அந்நியர் செய்யும் தருமத்தையுந் தடுக்கிறார்கள். இது கொடிய பாவம். அப்படித் தடுக்கும் பெண்கள், அகோரமாகிய நரகத்தில் விழுந்தழிவார்களென்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. "ஈவது விலக்கேல்" என்று, ஔவையாராலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சில பெண்கள், தங்கணவர் தமக்கெதிர்ப்பட்ட ஓர் பசித்தவனை யழைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குவந்து, மனைவியை யழைத்துப் பெண்ணே! இவ்வேழைக்குக் கொஞ்சம் அன்னமிடு வென் றுசொன்னால், சரி! சரி!! உமக்கென்ன வேறு வேலையில்லை, வழியில் எதிர்ப்பட்டவர்களை யெல்லாம் சாப்பாட்டுக் கழைத்துக்கொண்டு வந்துவிடுகிறீர்; அவர்களுக்கெல்லாம் சமைத்துப் போடுவதற்கு இங்கே யாரும் உறுதியாயிருக்கவில்லை; இன்றையதினம் காலையில் எழுந்திருக்கும்போது எந்த பாவிமுகத்தில் விழித்தேனோ தெரியாது; அப்போது ஆரம்பித்த தலைவலி இன்னும் தீரவேயில்லை யென்று முறுமுறுத்துக்கொண்டு முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்ளுகிறார்கள்.

இப்படிப்பட்ட சண்டாளிகளை மனைவியாய் வாய்க்கப்பெற்ற புருஷர்கள் எப்படி தருமஞ் செய்யக்கூடும்?

(நன்னெறி.)

"காதன் மனையாளுங் காதலனு மாறின்றித்
தீதிலொரு கருமஞ் செய்யவே—ஓதுகலை
யெண்ணிரண்டு மொன்றுமதி யென்முகத்தாய் நோக்கருள்
கண்ணிரண்டு மொன்றையே காண்."

என்று மேலோர் சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம், இரண்டு கண்களும் சேர்த்து ஒரு பொருளைப் பார்த்ததுபோல, நாயகனும் நாயகியும் ஒரு மனதாய் இப்படிப்பட்ட சற்கருமங்களைச் செய்தால் மாத்திரம் அவைகள் சரியாய் நிறைவேறுமே யல்லாமல், அவர்களிருவரும் வேறுபட்ட மனதோடு எந்தக் காரியங்களைச் செய்தாலும் அவைகள் சற்றுவது நிறைவேறமாட்டா.

பிச்சையிடும்படி கணவர் சொல்வதைமறுத்து, அதை நிறைவேறவொட்டாமல் விகாதஞ்செய்கிற ஸ்திரீகளுமல்லாமல், ஒருவருக்குப் பிச்சைபோடும்போது, பிச்சைக்காரர்களைத் திட்டிக்கொண்டேபோடுகிற மூதேவிகளும் உலகத்தில் அநேகர் இருக்கிறார்கள்.

(ஔவையார்.)

"ஏசியிடலின் இடாமையே நன்றெதிரிற்
பேசு மனையாளிற் பேய் நன்று."

என்றபடி, அவ்விதமாய்த் திட்டி பிச்சை யிடுவதைவிட இடாமலிருப்பதும், மேலே சொன்னபடி, கணவர் சொல்லை மறுத்துப்பேசும் துஷ்டப்பெண்களைவிட பேயுநல்லதாகும். ஒரு

ஸ்திரீயானவள் இப்படிக்கெல்லாம் தன் கணவனுடைய வார்த்தைக்குத் தடைசொல்லாமல், தருமம் முதலியவற்றை அவனிஷ்டப்படி ஒருமித்துச்செய்துவருவாளானால், அவளுக்கும், அவளுடைய கணவனுக்கும் இம்மையிலும் மறுமையிலும் மேன்மையுண்டு. ஆகையால் இவ்வித மேன்மைகளையடைவதற்காகப் பெண்கள், தருமகுணமுள்ளவர்களாக யிருக்க வேண்டுமென்பது மிக்க அவசியமாயிருக்கின்றது.

27-ம் பாடம்.

தருமகுணம் (தொடர்ச்சி.)

அமிர்தவதியின் கதை

தட்சண தேசத்தில் சில நூற்றுண்டுகளுக்குமுன், சுகிர்தமதி யென்றொரு வேளாளன் இருந்தான். இவனுக்கு அமிர்தவதி யென்றொரு மனைவியுண்டு. இவன் அதிக வருமையுள்ளவனு யிருந்தும், எவ்வித பிரயாசையாவதுபட்டுத் தினந்தோறும் தான் சாப்பிடுமுன் ஒருவருக்கு அன்னமிட்டுப் பின்பு தானும் தன் மனைவியும் சாப்பிடுவது வழக்கம். இவன் மனைவியான வள் தன் கணவனைவிடச் சிறந்த தருமகுணமுள்ளவளாயிருந்தாள். அவனுடைய இஷ்டத்திற்கு சற்றுவது மாறுபாடில்லாமல், தாம் அனுஷ்டித்துவரும் தருமத்திற்கு எங்கே குறைவு வருகிறதோவென்று பயந்தவளாய், அதிக ஜாக்கிரதையுடன் நடந்துகொண்டுவருவாள். இச்சதிபதிகளிருவரும் இவ்வளவு மேன்மையான தருமகுண முள்ளவர்களாயிருந்தும், இவர்களுக்கு தரித்திரம் மேலிட்டிருந்தபடியால், அதைப்பற்றிச்

சிந்தியாமல், எங்கேயாவது இருவரும் கூலிவேலையாகிலும் செய்து, அதிதிக்கு அன்னமிடுவதை விரதமாய் அநுஷ்டித்து வந்தார்கள்.

இப்படியாக இவர்கள் அதிக கஷ்டஜீவனம் செய்து கொண்டு, தம்மாலியன்றமட்டும் தருமத்தை நடத்திவரும் நாளில், ஒருநாள் இவர்களுக்குத் தங்கள் சொந்த சவரட்சணைக்கே உணவுக்கு யாதொருமார்க்கமுமில்லாமல், அதிக வருத்தப்படும்படியாக நேரிட்டது. அதினுல் இன்றைய தினம் நமக்கு இவ்வளவு கஷ்டத்தைப் பகவான்கொடுத்தாரே யென்று, இவர்கள் அதிக துயரப்பட்டுக்கொண்டு, தினந்தோறும் அதிதிக்கு அன்னமிட்டுக்கொண்டுவரும் விரதம், இன்று தவருவதாயிருக்கிறதேயென்று, இருவரும் மனங்கலங்கி, துக்காக்கிரந்தராய்த் தியங்கினுர்கள். இனிச் சும்மாயிருந்தால் மோசம்வருமென்று பயந்து, ஊரிலிருக்கப்பட்ட எந்த சத்புருஷனிடத்திலாவது, தன் குறைகளைச் சொல்லிக்கொள்ளலாமென்று சுகிர்தமதியானவன் வெளியிற் போயிருந்தான்.

அச்சமயத்தில் ஜகதீசனுனவர், இவர்களுடைய தருமகுணத்தையும், உறுதியையும் உலகத்தாருக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று திருவுளங்கொண்டு, ஓர் விர்த்தாப்பியரான பண்டாரவேஷம்பூண்டு, இவர்களுடைய வீட்டுக்குவந்தார். இவ்வாறு எழுந்தருளிய தேவனுனவர், வாசற்படியில் நின்றுகொண்டு, யாரப்பா ? புண்ணியமூர்த்தியே ? அதிக பசியாயிருக்கிறது ; இரண்டு நாளாய் போஜனமில்லாமல் தேகம் மெலிந்து, பிராணன் சீக்கிரத்திற் போகும்படியான நிலைமையிலிருக்கிறது. புசிப்புக்காகக் கொஞ்சம் சோறிடுவாயப்பா, உன்னுடைய தருமகுணத்தின் பிரதாபத்தை, வெகுதூரத்திற் கேள்விப்பட்டு, உன்னிடம்வந்தால் இக்கொடும்பசியை மாற்

றிக்கொள்ளலாமென்று மிகுந்த ஆவலாய் வந்தேன்; அதிக இளைப்பினால் காதடைக்கிறது; கண் இருளுகிறது என்று சொல்லித் தள்ளாடிக்கொண்டே கீழே விழுந்தார்.

இதைக்கேட்ட அமிர்தவதியானவள் திடுக்கிட்டு, ஓ! ஓ!! இவர் யாரோ ஒருமஹாத்மாவைப்போல் இருக்கிறார்; இவரை உபசரித்து இவருடைய பசியை மாற்றாவிட்டால், என்ன பாதகம்வந்துவிடுகிறதோ; நம்முடைய கணவனும் வீட்டில் இல்லையே இத்தனைநாளாய் அவர் அநுஷ்டித்துவந்த விரதத்துக்கு, இன்றையதினம் பங்கம் வரும்போல் இருக்கிறதே; தெய்வமே! நான் என்னசெய்வேன்? என்று மீளாத் துயரங்கொண்டவளாய், அப்பெரியவர்முன்வந்து அதிக வணக்கத்துடன் நமஸ்கரித்துச் சொல்லுகிறாள். சுவாமிகளே! சற்று உட்காருங்கள், என்னுடைய பத்தா வெளியிற்போயிருக்கிறார்; சீக்கிரத்தில் திரும்பிவந்துவிடுவார்; இதோ! ஒரு நொடியில் தேவரீருக்கு அமுது படைக்கிறேன் என்று அவரைத் தூக்கி ஒரு ஆசனத்தில் உட்காரவைத்தாள்.

28-ம் பாடம்.

தரும குணம். (தொடர்ச்சி.)

அமிர்தவதியின் கதை.

இவ்விதமாய் உபசாரவார்த்தைகளைச்சொல்லி, அப்பண்டாரத்தை ஆசனத்தில் உட்காரவைத்துப்போன அமிர்தவதியானவள், தெருவில்வந்து நின்றுகொண்டு, வெளியிற்போன நம்

முடைய கணவன் இன்னும் வரக்காணோமே; பண்டாரம் அதிக பசியினால் வருந்தி இளைப்புடன் இருக்கிறாரே, கடவுளே! இதென்ன சோதனை, ஏழைகளை இப்படியும் பரீட்சிக்கலாமா? "ஊர்க்குருவிமேல் இராமபாணமா"? இதுவரையில் ஒருநாளாகிலும் எங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட கஷ்டம் வந்ததில்லையே, வெளியிற்போயிருக்கும் என் பத்தா உணவுக்குத் தேவையான பதார்த்தங்களுடன் உடனே வரமாட்டாரா? கர்த்தனே! என்று பல பலவிதங்களாய்த் தன் இஷ்ட தெய்வத்தை தியானஞ்செய்துகொண்டேயிருந்தாள். அமிர்தவதியானவள், இவ்வாறு கடவுளை பிரார்த்தித்து தன் கணவனுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்க, இதற்குள்ளாக பண்டாரத்துக்குக் கோபம் வந்து, ஓ! அம்மணீ! இதென்ன கபடமாயிருக்கிறது? இதுவரையில் நான் வேறெங்கேயாவது போய் என் பசியை ஆற்றிக்கொண்டிருப்பேன்; அப்படிப் போகவொட்டாமல், "வாழ்க்கைப்படுவதும் கெட்டு அவுசாரி போவதும் கெட்டது" என்னும் கதையைப்போல் செய்துவிட்டாயே; ஆ! ஆ! வெறும் வாயுபசாரம் மாத்திரம் செய்பவர்களில் உன்னைப்போல் சாமர்த்தியக்காரியை இவ்வுலகத்தில் நான் யாரையும் பார்த்ததில்லை; என்னை வேண்டுமென்று கொல்வதற்காக, இங்கே ஆசனத்தில் உட்காரச்சொல்லிவிட்டு, நீ உள்ளே நுழைந்துகொண்டு என் பிராணன் எப்படிப்போகிறதென்று வேடிக்கை பார்க்கிறாயல்லவா? இது மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது! நீ இப்படி எத்தனைபேர் பிராணன்களை வாங்கின புண்ணியவதியோ தெரியாது; இவ்வாறு நடக்குமென்று தெரிந்திருந்தால் இந்தச் சண்டாளர் வீட்டுக்கு வந்திருக்கவேமாட்டேன். வகைதப்பிக் கண்ணியிலகப்பட்ட பறவையைப்போல் இந்த துஷ்டர்களுடைய இடத்திற்கு வந்து அகப்பட்டுக் கொண்டேனே; ஆண்டவனே! இதென்ன

மாயம்? வேறெங்கேயாவது போய் வயறு வளர்த்துக்கொள்ள லாமென்று பார்த்தாலோ பசியினால் எழுந்திருக்கவுங் கூடவில் லையே; இதோ! இந்த வாசற்படியிலேயே என் பிராணனை விட்டுவிடுகிறேன், என்று மெலிந்த குரலோடு சொல்லிக் கொண்டே மூர்ச்சையுடன் தரையிற் சாய்ந்தார்.

இவ்வார்த்தைகளை யெல்லாம் கேட்ட அமிர்தவதியான வள் நெருப்பில் விழுந்த புழுவைப்போல் பதைபதைத்து, ஆ! ஆ!! தெய்வமே! இப்படிக்கெல்லாம் நடக்கும்படி நீ வேடிக் கை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாயல்லவா? எவ்வளவோ பிர யாசையுடன் நம்முடைய கணவன் இதுவரையில் நடத்தி வந்த தருமத்துக்குச் சிதைவு வந்த பின்னிட்டு, நமக்கு இவ் வுலகத்தில் வேறென்ன இருக்கிறது? இந்தச் சேதிகளை நம் முடைய பத்தா அறிந்தாரானால், உடனே பிராணத்தியாகம் செய்துகொள்ளாமற் போகமாட்டார். அப்புறம் நாம் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்கலாமா? இந்தக் கொடுமையான காட் சிகளைக் காணுமுன், நாம் கடவுளுடைய திருவடிகளைச் சேரு தல் நல்லதென்று தீர்மானித்துச், சமையல் வீட்டிலிருக்கும் ஒரு கூர்மையான அரிவாளை எடுத்துத் தன் கழுத்தை யறுத் துக்கொண்டு, பிராணனை விடுவதற்காக அதோமுகமாய் நின்று கொண்டு, கழுத்தின் பேரில் அரிவாளை வைத்தாள். உடனே, "ஓ! அமிர்தவதீ! சற்றே பொறு!" என்று ஆகாயத்தில் ஒரு அசரீரிவாக்குண்டாயிற்று. இதைக்கேட்ட அமிர்தவதி யானவள், இதென்ன ஆச்சரியம்! இங்கே ஒருவரையுங் கா ணோமே! சப்தமுண்டாவதற்குக் காரணமென்ன வென்று தலையைக் கீழேகுனிந்து பார்க்கும்போது, சமையலறைக்குள் பொற்றட்டுகளில் திவ்விய அன்னமும் அறுசுவையோடுகூடின நேர்த்தியான பதார்த்தங்களும், வெள்ளிக்குடங்களில் நெய்,

மோர், தயிர் முதலானவைகளும், பலவித பலகார பாயசவகை களும், சுடுகையுடன் அப்போதுதான் சமைத்தவைபோல் நிறைந்திருந்தன.

இவ்வற்புதக் காட்சியைக்கண்ட அமிர்தவதியானவள், மகா ஆச்சரியப்பட்டு, இது தேவாநுக்கிரகம்! என்று ஆனந்த பரவசமடைந்து, பரமேஸ்வரனுடைய அருளைச் சிந்தித்து வியந்து பாடினள். அந்த க்ஷணமே சொல்லி முடியாத களிப் புடன் அதிதியினிடம் ஓடிப்போய், சுவாமி! அன்னமெடுத்துக் கொள்வதற்கு எழுந்தருள வேண்டுமென்று, களிப்புடனிருப் பவரைத் தக்க உபசாரங்கள் செய்து பக்குவமாயெழுப்பிக் கொண்டுவந்து, தலைவாழை யிலைபோட்டு, அதில் அந்த சாதம், பதார்த்தம் முதலானவைகளைத் தாமதமின்றி அதிக ஜாக் கிரதையுடன் பரிமாறிக்கொண்டிருந்தாள். அமிர்தவதியானவள் இவ்வாறு அன்புடன் இட்ட போஜனத்தைப் பண்டார வேஷம் பூண்டு வந்த ஜகதீசனனவர், மனமகிழ்ச்சியுடன் புசித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே, மாயமாய் மறைந்து போய்விட்டார். இந்தச் சமயத்தில், வெளியிற்போயிருந்த சுகிர்தபதியும் வீடு வந்து சேர்ந்தான். அமிர்தவதியானவள், சாப்பிட்டுக்கொண் டிருந்த அதிதியானவர் மாயமாய்ப் போனதைக்கண்டு, ஒன்றுந் தோன்றாமல் திப்பிரமைகொண்டவளாய், நடந்த வர்த்த மானங்கள் யாவையும் ஆதியோடந்தமாய்த் தன் பத்தாவுக்குச் சொன்னவுடனே, இவர், நம்முடைய மனதைச் சோதிக்க வந்த ஈசனே யல்லாமல் வேறொருவருமல்லவென்று மகிழ்ந்து சதிபதி இருவரும் அவருடைய கிருபையைப் புகழ்ந்து பாடி னார்கள். அவருடைய மகிமையைப் பலவாறாய்க்கொண்டாடி, ஆனந்தக்கூத்தாடினார்கள். நம்முடைய தவப்பயன் இன்றுதான் நிறைவேறியதென்று, இருவரும் கைகொட்டி கடவுளுக்குத்

துதி செலுத்திக்கொண்டிருக்கும்போதே, இவர்கள்குடியிருந்த ஒரு பழையகுடிசையானது ஏழடுக்குள்ள உப்பரிகையாக மாறி, வீடுநிறைய நவரத்தினங்களும், தானியங்களும், வஸ்திரா பரணங்கள் முதலாகிய சகல சம்பத்துகளும் நிறைந்துவிட்டன.

கடவுளுடைய அநுக்கிரகத்தால் இவ்விதமாய் உண்டான சம்பத்துகளை யெல்லாம், சுகிர்தபதியானவன் பார்த்து, ஆநந்த சாகரத்தில் மூழ்கினவனாய்த், தன் மனைவியை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். ஓ! பெண்கள் நாயகமே! நமக்கு இந்த பாக்கியங்களெல்லாம் சடிதியில் உண்டானதைப்பற்றி யோசித்துப் பார்க்குமிடத்தில், நாமனுஷ்டித்து வந்த விரதத்தின் பலனாக இவைகளைக் கடவுள் நமக்கு அநுக்கிரகம் செய்திருக்கிறார். இவைகளுக்கெல்லாம் காரணம் நீயே யொழிய, என்னால் ஆனது ஒன்றுமில்லை. ஜகதீசனே உன்னுடைய குணத்தைப் பார்த்துச் சந்தோஷித்து, உன் கையால் அன்னமும் புசித்துப் போனாரென்றால், இதைவிட எனக்கு உயர்ந்த பேறு வேறென்ன இருக்கிறது? என்கண்மணியே!—

(விவேக சிந்தாமணி.)

"நற்குண முடைய வேந்தை நயந்து சேவித்த லொன்று
கற்புடை மகளிரோடு கலந்து வாழ்ந் திடுதலொன்று
பற்பலரோடு நன்னூற் பகர்ந்து வாசித்த லொன்று
சொற்பெறு மிவைகள் மூன்று இம்மையிற் சொர்க்கந் தானே."

என்றபடி, என்னுடைய தருமத்துக்குச் சிதைவு வராமல் காத்துக்கொண்டு, இவ்வளவு பாக்கியங்களையும் உண்டாக்கின உன்னால், எனக்கு இப்பிறப்பிலேயே சொர்க்கங் கிடைத்து விட்டது. என்று பலவாறாய்த் தன் மனையாளின் தரும குணத்

துக்கும் ஒறுமைப்பாட்டுக்கும் புகழ்ந்து, கடவுள் கிருபையால் உண்டான சகல சம்பத்துகளுடன் இருவரும் அகேக தருமங் களை விருத்தி செய்துகொண்டு, புத்திரசம்பத்தையும் பெற்று பூரணாயுளுடன் வாழ்ந்து, பிற்காலத்தில மோட்சமுமடைந் தார்கள்.

இக்கதையில் அமிர்தவதியினுடைய தரும குணத்தின் சிறப்பையும், அவள் தன் கணவனுடைய தரு'ரத்துக்கு சிதைவு வராமல் காத்துக்கொண்டு வந்ததினல் அடைந்த கீர்த்தியை யும், பெருமையையும், பெண்கள் சரியாய் கவனித்து நடக்க வேண்டும்.

29-ம் பாடம்.

வீண் செலவு.

வீண் செலவென்பது, பொருளை அவசியமில்லாத வழிகளிற் செலவு செய்தலாம். பெண் பிள்ளைகள் தங்கள் கணவருடைய வருமானத்திற்குத் தக்கபடி வீட்டுச் செலவுகளை ஒழுங்காய்ச் செய்து கொண்டு, கூடுமான வரையில் கொஞ்சம் மீதியாக்கும் படி வழிதேடவேண்டும். அப்படி யில்லாமல், வரும்படிக்கு மிஞ்சின செலவுகள் செய்வதால், கடன் மேலிட்டுத், தங்கள் புருஷருக்கு எந்நாளும் சஞ்சலமும் அவமானமும் உண்டாவ தற்கேதுவாகிறது.—

(ஔவையார்.)

“ வளவனாயினும் அளவறிந் தழித்துண்.”

என்னும் நீதிவாக்கியத்தின்படி, ஒருவன் அளவற்ற பொருள் வரவுள்ள அரசனுயிருந்தாலும், தன் வருமானத்திற்குத் தக்க செலவு செய்து வரவேண்டும். சில பெண்கள் தங்கணவருடைய வருமானம் குறைவாயிருந்தாலும், அதைச் சிக்கனமாய்ச் செலவு செய்து, அதிலும் கொஞ்சம் மீத்தி வைத்து, அவர்கள் புருஷருக்கு வருமானக்குறைவு உண்டாகும் காலத்தில், அதைக்கொண்டு தங்கள் வீட்டுச்செலவுகளை நிர்வாகம் செய்துகொள்ளுகிறுர்கள். இதுதான் நல்லபுத்திசாலித்தனம்.

இதை விட்டு, வேறு சிலர் தங்கள் கணவருடைய பொருள் வரவு அதிக அற்பமாயிருந்தாலும், "புலியைப் பார்த்து பூனை சூடு போட்டுக்கொண்டது" போல், அதிக வருமானமுள்ள தங்கள் அயல் வீட்டுக்காரரைப்போல் தாங்களும் நடக்க முயன்று, வீண் செலவுகளைச் செய்துவிட்டு, பிற்காலத்தில் அதிக துன்பமடைகிறுர்கள். இது பெரிய அவிவேகம்; ஒரு காலத்தில், கருடன் முதலிய பெரிய பறவைகளெல்லாஞ் சேர்ந்து, இராமேஸ்வரம் என்னுந் தூரதேசத்துக்கு யாத்திரை போவதற்காக ஆகாயத்தில் பறப்பதைப் பார்த்து, ஒரு ஊர்க்குருவியும் தன் சக்தியை நினையாமல், அவைகளைத் தொடர்ந்து சிறிது தூரம் பறந்துபோய், அதற்குமேல் பறப்பதற்குச் சக்தியில்லாமல், சிறகொடிந்து கீழே விழுந்து இறந்துவிட்டது. இதினுல், "குருவிக்குத் தகுந்த இராமேஸ்வரம்" என்னும் பழமொழியும் வழங்கி வருகிறது. ஊர்க்குருவியானது மற்ற பலமுள்ள பெரிய பட்சிகளைப்போல் தன்னையும் எண்ணிக்கொண்டு, தூர தேசமாகிய இராமேஸ்வரத்துக்குப் போக முயன்றிருக்கக் கூடாது. ஒரு வீட்டின் முற்றத்திலிருந்து மற்றொருவீட்டின் முற்றத்திற்குப் பறந்துபோவதையே அது

இராமேஸ்வர யாத்திரையாக நினைத்துக்கொள்ளவேண்டும். இதைப்போல், பெண்கள், செல்வவான்களாகிய மற்றவர்கள் செய்யும் செலவுகளைப்போல், தாங்களும் மூடத்தனமாய் செய்ய முயலாமல், தங்கள் சக்திக்கும், அந்தஸ்துக்கும், தகுந்த விதமாய்ச் செலவு செய்து, அதையே பெருமையாயெண்ணி, தங்கணவருக்கு அதினால் சௌக்கிய முண்டாக வகை தேடவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல், பிரதிஷ்டைக்காகவும், டம்பத்துக்காகவும், தங்கள் சக்தியை மீறிப் பணச் செலவு செய்வார்களானால், மேலே சொன்ன ஊர்க்குருவியைப் போல் துன்பமடைவார்கள்.—

(நல்வழி)

“ஆனமுதலில் அதிகம் செலவானால்
மான மழிந்து மதிகெட்டுப்—போனதிசை
யெல்லார்க்குங் கள்ளனா யேழ்பிறப்புந் தீயனாய்
நல்லார்க்கும் பொல்லனா நாடு.”

என்றபடி, தமக்குள்ள வருமானத்துக்கு அதிகமாய்ச் செலவு செய்பவர்கள், மானமழிந்து, புத்தி கெட்டுத், தூர தேசங்களுக்கு ஓடிப்போனபோதிலும், அவ்விடத்திலும் எல்லார்க்குந் திருடராகி, ஏழுபிறப்புகளிலும் பாவிகளாக பிறந்து, நல்லவர்களுக்குங்கூட பொல்லாதவர்களாவார்கள்.

30-ம் பாடம்

வீண் செலவு. (தொடர்ச்சி.)

சந்திரமணி யென்பவள் கதை.

சுந்தரபுரம் என்னும் ஓர்பட்டணத்தில், இந்திரவரன் என்னும் ஓர் செல்வவந்தன் இருந்தான், இவனுக்குச் சந்திரமணி யென்னும் மனைவி யொருத்தி யிருந்தாள். இவனுடைய வீடு எட்டடுக்குள்ள மெத்தை வீடு; இதுவுமல்லாமல் இவனுக்கு அநேக கிராமங்களும், மிட்டாக்களும், தோட்டங்களும், துறவுகளும், பங்களாக்களும் மிகுதியாயிருந்தன. இவற்றோடே ஆப்பிரிக்கா, இங்கிலாந்து முதலான தூரதேசங்களுக்குக் கப்பல் வியாபாரங்களும் அதிகமாய் நடந்துகொண்டு வந்தன. ஆகையால் இந்திரவரனுடைய ஆஸ்தி யிவ்வளவென்று கணக்கிட்டுச் சொல்வது பிரயாசை.

இப்படியாக இந்திரவரன் திரண்ட ஐசுவரியவந்தனாயிருக்குங்காலத்தில், இவனுக்கு மனைவியாய் வாய்த்த சந்திரமணி யென்பவள், அதிக வீண் செலவுக்காரியாயிருந்தாள். எப்படியென்றால், இவள் தன் புருஷனை நோக்கிப், பிராணநாதரே! நேற்றியதினம் பக்கத்து வீதியிலிருக்கும் ஜாகீர்தார் வீட்டில் நடந்த விருந்தைப் பார்த்தீர்களா? ஒரு நாளைக்கு நாமும் அதற்கு எண்மடங்கு அதிகமாயிருக்கும்படி, சிறப்பான விருந்து ஒன்று செய்யவேண்டும். அதற்குத் தேவையான பதார்த்தங்களையும், தட்டு முட்டுகளையும், சீனா, பிரான்சு முதலான தேசங்களிலிருந்து வரவழைக்கவேண்டும், என்று சொல்லிப் பக்குவப்படுத்தி, அவனை அதற்கிணங்கச் செய்து, தன்

உத்தேசப்படி திரண்ட பொருட்செலவுகளைச் செய்து, அதை எவ்விதத்தினாலும் நிறைவேற்றிவிடுவாள். எளியவர்கள் யாராகிலும், கட்ட வஸ்திரமில்லையென்று வந்து கேட்டால், சாதாரணமான வஸ்திரங்களை வாங்கி அவர்களுக்குக் கொடுத்தால், தங்கள் கவுரவம் குறைந்து போகுமென்று தன் கணவனுக்குச் சொல்லி, விலையுயர்ந்த சாலுவைகளை வாங்கிக் கொடுத்தனுப்புவாள். இந்திரவரனும், இவளுடைய வார்த்தைகளுக்கிணங்கி, இவளால் உண்டாகும் பெரு நஷ்டங்களைக் கவனியாமலே, "எருமை மாட்டின்பேரில் மழை பெய்வதுபோல்" இருந்து கொண்டுவந்தான். மேலும், இவன் வியாபார விஷயமாய் வெளிதேசங்களுக்குப் போயிருக்குங் காலத்தில், இதுதான் சமயமென்று பின்னுந் தாராளமாய் வீண்செலவுகளைச் செய்து வருவாள். செலவுக்குப் போதுமான பணம் கையில் இல்லாமற் போனபோதிலும், இவள் சும்மாயிருக்கிற வழக்கமில்லை. தன் நகைகளையும் கழற்றி வியாபாரிகளிடம் கொதுவை வைத்துக், கடன் வாங்கி, வீண் சிலவுகளைச் செய்து வருவாள்.

இப்படியே வெகுகாலமாய் நடந்துகொண்டு வந்தபடியாலும், இந்திரவரனும் தன்னுடைய வரவு இவ்வளவென்றும், அதிற் செலவு இவ்வளவென்றும், அப்போதைக்கப்போது கணக்கு பார்க்காமலிருந்ததினாலும், "நின்று தின்றால் குன்றும் மாளும்" என்பதைப்போல், இவனுடைய அளவிறந்த செல்வங்களெல்லாம் அழிந்து போய்க், கடன் மேலிட்டு விட்டது. அதின்பேரில் கடன்காரர்கள் இவனை நாள்தோறும் தொந்தரவுசெய்ய ஆரம்பித்தார்கள். இதற்கு ஈடுசெய்வதற்கு இவனுடைய மற்ற ஆஸ்திகளெல்லாம் ஒழிந்துபோய் விட்டபடியால், தன் பெண்ஜாதி தரித்திருந்த எல்லா ஆபரணங்களையும் கடன்காரருக்கு விற்றுக்கொடுக்கும்படி நேரிட்டது. அப்

படிச்செய்தும் கடன் தீராமற் போனபடியால், கடன்காரர்களுடைய உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாமல், தானும் தன் மனைவியும் கட்டிக்கொண்டிருந்த வஸ்திரங்களுடன், ஒருநாள் பாதி யிராத்திரியில், ஒருவரோடும் சொல்லாமல் ஊரைவிட்டு ஓடிப்போய்விட்டார்கள்.

பொழுது விடிந்தவுடன் இவர்களைக்காணுமையால், ஊராரெல்லாம் இவர்களுக்குண்டான நிலைமையைத் தெரிந்து சிரித்தார்கள். இவர்களைக் கடன் வாங்கிச் செலவு செய்யச் சொல்லி யார் அடித்தார்கள்? என்று பரிகாசமாய்ப் பேசிக் கொண்டார்கள். இந்திரவரன் தனக்கிருந்த எத்தனையோ கோடி ஆஸ்திகளைக் கடன்காரருக்கு விற்றுக்கொடுத்தும் தீராமல், தன் பெண்சாதியுடன் பரதேசம் ஓடிப்போகும்படிக்கு ஆயிற்றல்லவா! என்று அதிசயித்துப் பழித்தார்கள். இவ்வளவு செல்வங்களும் அவனால் அழிந்தவையல்ல; அவனுக்கு நேரிட்ட சண்டாளியாகிய மனைவி சந்திரமணி யென்பவளுடைய செய்கைகளால்தான், என்று அவளையும் இகழ்ந்து திட்டினார்கள். அவன் கையிற் பணமில்லாமற் போனால், கடன் வாங்கியும் மனங்கொண்டவரையில் செலவுசெய் துவருவாளே! இப்போது என்ன செய்யப்போகிறாள்! கடைசியாய் அவள் பிச்சை யெடுத்துதான் சீவனம் செய்யவேண்டும்; வேறு மார்க்கங் காணோம், அந்தச் சுந்திரபுரத்து ஜனங்களெல்லாம் பலவாறாய் இவர்களைத் தூஷித்துப் பேசிக்கொண்டார்கள். இதுவுமன்றி, அவ்வூரிலுள்ள புருஷர்களெல்லாம் இவ்வர்த்தமானங்களைத் தங்கள் தங்கள் பெண்ஜாதிமாருக்கு எடுத்துச் சொல்லி, இந்திரவரனுடைய எண்பதுகோடி ஆஸ்தியும் அவன் கட்டிக்கொண்ட பெண்ணால் அழிந்துபோன விதத்தைப் பார்த்தீர்களா! புருஷன் சம்பாதிக்க வல்லவன்; சம்பாதித்த பொருளைச் சிக்கனமாய்ச் செலவுசெய்து, வீட்டுக்

குடித்தனத்தைச் சரியாய் நடத்திக்கொண்டு வருவது, அவன் மனைவியின் கடமையல்லவா? என்று பல பல விதங்களாய்த் தங்கள் வீட்டுப் பெண்களுக்குப் புத்தி வரும்படியாய் அவர்கள் திருஷ்டாந்தங் காட்டினார்கள்.

இவ்விதமாய்க் கட்டிக்கொண்டிருந்த வஸ்திரத்தோடே, ஊரைவிட்டுப் பரதேசம் ஓடிப்போன இந்திரவரனும், சந்திரமணியும், வெகுகஷ்டங்களை யெல்லாம் அனுபவித்துப், பல்லக்குச் சவாரிசெய்துகொண் டிருந்ததுபோய்ப், பாதசாரிகளாய்த் தேசங்களெல்லாம் திரிந்து, குடிக்கக் கஞ்சிக்கும், கட்ட வஸ்திரத்திற்கும் வழியில்லாமல் அலைந்து மடிந்தார்கள். ஆ! ஆ!! எவ்வளவோ கோடி ரூபாய் ஆஸ்தியுள்ள வொரு சீமானுக்கு வீண்செலவுக்காரியான வோர் மனைவி வாய்த்ததினால் உண்டான முடிவைப் பார்த்தீர்களா?

(குறள்.)

"மனைத்தக்க மாண்புடைய ளாகித்தற் கொண்டான்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை."

என்றபடி, கணவனது பொருள் வரவை யறிந்து, தக்கபடி செலவிடுபவளே, அவனுடைய இல்வாழ்க்கைக்குத் துணை யென்று திருவள்ளுவ நாயனாரும் சொல்லியிருக்கிறார். இவைகளை மாதர்கள் நன்றாய்க் கவனித்து நடந்தால், அநேக நன்மைகள் உண்டு. இல்லாவிட்டால் அவர்கள் சந்திரமணியைப் போல் வறுமை யடைந் தழிவார்கள்.

இதனால் தங்கள் வயற்றுக்குத் தக்க விதமாய் உண்ணாமலும், உடுக்காமலும் ஈனத்தோடு பெண்கள் நடக்கவேண்டுமென்பது எம் கருத்தல்ல. அவசியமில்லாத வீண் செலவுகளை விலக்க வேண்டுமென்பதே.

31-ம் பாடம்.

பிள்ளைகளைப் பயிற்றுதல்.

பெண்களுக்குக் கல்வி கற்பிக்க வேண்டுமென்பதற்கு முக்கிய காரணம் என்னவென்றால், தம் பிள்ளைகளை இளமையில் கல்வியிலும், நன்னடக்கையிலும் பயிற்றுவதற்குத் தக்க விவேகத்தை உண்டாக்குதலாம். இளமையில், சிறுவர்கள் பெரும்பாலும் தங்கள் தாய்மாருடைய ஆதரவிலேயே காலம் போக்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கு விளையாடும் பருவத்திலேயே வாசிப்பைக் கற்பிக்க முயல வேண்டும். பிள்ளைகள், இளமையில் விளையாட்டிலேயே அதிக சிரத்தையுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். ஆகையால், அவர்களுக்கு அப்பருவத்தில் கல்வியையும் விளையாட்டாகவே கற்பிக்க வேண்டும். சாதாரணமாய் கல்வியினால் உண்டாகும் நன்மைகள் பிள்ளைகளுக்கு இளமையில் அறியத் தக்கவைகள் அல்ல. அப்போது படிப்பென்றால், அவர்களுக்குக் கசப்பாயிருக்கும்; அப்பருவத்தில், அவர்களுக்குப் படிப்பில் ஆசையும் நாட்டமும் உண்டாகச் செய்வது தாய்மார்கள் கடமை.

தாய்மார்கள் அவ்வாறு செய்யத்தவறிப் போவதினால் பிள்ளைகள் இளமையில் கல்வியை இழந்து, வயது ஏறின பின்பு அவர்கள் சோம்பேறிகளாகவும், துஷ்டர்களாகவும் ஆய்விடுகிறார்கள். அப்படி ஆவதினால் அப்பிள்ளைகளுக்கும், அவர்களைப்பெற்ற தாய்தந்தையருக்கும் உண்டாகும் பலவித கெடுதிகளையும், நஷ்டங்களையும், நாம்பிரத்தியட்சமாய்க் காண்கிறபடியால், அவற்றைக்குறித்து இங்கே விவரித்துச்சொல்ல வேண்டுமா? தாயானவள் வாசித்து விவேகியாயிருந்து, தன்

பிள்ளைகளை நல்வழியில் பயிற்றிவருவாளானால், இவ்வித கெடுதிகள் உண்டாகுமா? ஒருபோதும் உண்டாகாது; அவர்கள் துஷ்ட விளையாட்டுகளுக்கும், வீண்காலப்போக்குக்கும் இடம்பெறாமல், தங்கள் தாய்மார்களால் நாளுக்கு நாள், சன்மார்க்கத்தில் விர்த்தியடைந்து வருவார்கள்.

பெண்களே! இப்போது நம்முடைய இந்துதேசத்தை அரசாட்சி செய்துவரும் ஆங்கிலேய தேசத்தாருடைய ஸ்திரீகளைப் பாருங்கள். அவர்கள் தம் பிள்ளைகளுக்கு அதிக சுலபமாயும், தந்திரமாயும் அட்சராப்பியாசம் செய்து வைக்கிறார்கள். எப்படியென்றால், துவக்கத்தில் ஒவ்வொரு எழுத்தையும் ஒவ்வொரு விளையாட்டுக்கருவியில் எழுதி வைத்தும், பிள்ளைகள் விளையாடும்போதே, அவர்களுக்கு அட்சரங்கள் இன்னவையென்று கற்பித்துவிடுகிறார்கள். இப்படிக்கல்லவோ நம்முடைய தேசத்துப்பெண்களும், தம் பிள்ளைகளுக்குச் சுலபமாய்க் கல்வி கற்பிக்க முயலவேண்டும்? மேலும் ஸ்திரீகள், தங்கள் பிள்ளைகள் இளமையில் துர்ப்பாஷைகளைப் பேசவொட்டாமலும், துஷ்டப் பிள்ளைகளோடு சவகாசம் செய்யாமலும், மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் பாதுகாத்து வரவேண்டும். காதில் கேட்பதற்கு அருவருப்பான வார்த்தைகளை அவர்கள் ஒருவேளை பேசினபோதிலும், உடனே அவர்களைத் தகுந்த விதமாய்க் கண்டித்து, மறுபடியும் இவ்விதமான வார்த்தைகளைப்பேசவொட்டாமல் தடுக்க வேண்டும். பிள்ளைகள் கெட்டவார்த்தைகளைப் பேசும்போது, சில ஸ்திரீகள் சந்தோஷமடைகிறார்கள்; இது மிகவும் அவிவேகம். அவர்களுக்குப் பரிசுத்தம், உண்மை, அடக்கம் முதலிய நன்னடக்கைகள் நாளுக்குநாள் விர்த்தியடைந்து வரும்படி தாய்மார்கள் தாங்களும் அவ்வாறு நடந்துகாட்டி, அவர்களைப் பயிற்றிக்கொண்டு வரவேண்டும்.

இப்படிச்செய்வதினால் பிள்ளைகள் கல்வியினும் நல்லொழுக்கத்தினும் தேர்ச்சியடைந்து,—

(குறள்.)

" ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன் மகனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்."

என்றபடி, பிற்காலத்தில் அவற்றால் மிக்க அறிவுடையோனென்று கீர்த்தியடைந்து, அதைக்கேட்கும் தாய்மாருக்கு அவர்களைப் பெற்றபோது இருந்ததைவிட, அளவில்லாத சந்தோஷத்தை உண்டாக்குவார்கள். இளமையில் பிள்ளைகள் சன்மார்க்கத்தில் பயில்வதினால் இவ்வித பெரு நன்மைகள் உண்டாவதற்கேதுவாயிருப்பதால், பிள்ளைகளைப் பெற்ற தாய்மார்கள் இவ்விதிகளை நன்குணர்ந்து நடக்கக் கடமைப்பட்டவர்களா யிருக்கிறார்கள்.

32-ம் பாடம்.

விருந்தினரை யுபசரித்தல்.

விருந்தினரை உபசரித்தலென்பது, தம்மை நாடிவரும் விருந்தாளிகளுக்கு வேண்டிய ஆகார முதலியவற்றைத் தம்மாலியன்றமட்டும் கொடுத்து உதவுதலாம். இப்படிச் செய்வதை முன்னொரு பாடத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி, முகமலர்ச்சியுடனும், இதமான பிரிய வார்த்தைகளுடனும், மனதாரச்செய்ய வேண்டும். விருந்தினரை அன்புடன் உபசரிக்கவேண்டுமென்

பது, ஸ்திரீ புருஷர்கள் இருவருடைய கடமையாகவு மிருக்கிறது. தாங்கள் போஜனம் செய்வதற்கு முன்னர், தங்கள் வீட்டைத் தேடிவந்த விருந்தினரைப் பெண்கள் முதலில் உண்ணச்செய்து, மிகுதியைத் தானும் தன் கணவனும் புசிப்பது முறைமையாம். ஸ்திரீகள் தங்கள் மனைக்கு அதிதிகள் வருவார்களாவென்று அவர்களுடைய வரவை எதிர்ப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும்.

விருந்தை மருந்தாக எண்ணும் சில ஒழுக்கமற்ற பெண்கள் அவ்விதமாய்ச் செய்யாமல், தங்கள் வீட்டுக்கு யாராகிலும் விருந்தாளிகள் வந்துவிட்டார்களானால், அவர்களைச் சற்றுவது கவனிக்காமலும், அவர்களுடைய முகத்தைக்கூட நிமிர்ந்து பார்க்க மனமில்லாமலும், அவர்களை அசட்டைசெய்துவிடுகிறார்கள். வேறுசிலர், விருந்தினரைப் பார்த்தவுடன், இவர்கள் ஏன்வந்தார்களென்று உள்ளத்தில் அதிக வெறுப்படைந்து, மேலுக்குமாத்திரம் "தேனொழுகப்பேசித் தெருக்கடக்க வழிவிட்டாள்" என்றபடி, உபசார வார்த்தைகளைப்பேசி அனுப்பிவிடுகிறார்கள். இவ்விரண்டு செய்கைகளும் அன்பற்ற அற்ப செய்கைகளாம்; விருந்தினரை அசட்டை செய்வதும், அவர்களுக்குக் கள்ள உபசாரங்களைச்செய்வதும், ஸ்திரீகள் தவிர்க்க வேண்டியவைகளேயல்லாமல், எக்காலத்திலும் அநுசரிக்கத் தக்கவைகளல்ல; இவ்வித செய்கைகளுள்ள ஸ்திரீகளுடைய வீடுகளில் இலட்சுமியானவள் வாசஞ்செய்ய சற்றுகிலும் விரும்பமாட்டாள். அவர்களுக்கு வறுமை மேலிட்டு, அதினால் மெலிந்துசீக்கிரத்தில்நசித்துப்போய்விடுவார்கள். விருந்தினரை அதிக மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்று, அவர்களுக்குத் தகுந்த மரியாதைகளுடன் உபசாரங்களைச்செய்து, முகமலர்ச்சியோடு அவர்களுடன் பேசி, "வாய் வாழைப்பழம் கை கருணைக்

கிழங்கு" என்றிராமல், அவர்களுக்குத் தேவையான ஆகாரங்களையும் கொடுத்து உதவுதல், நல்லொழுக்கமுள்ள பெண்களுக்கு இயற்கையாம். இப்படிப்பட்ட ஸ்திரீகளுடைய வீட்டை இலட்சுமியானவள் தன் தாய்வீடாகப் பாவித்து, அதைவிட்டகல சற்றுவது மனமில்லாதவளா யிருப்பாள். அதாவது, அப்படிப்பட்ட பெண்கள் எப்போதும் குன்றுத சம்பத்துடன் கூடிவாழ்வார்கள். அவர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் யாதொரு குறைவும் உண்டாகமாட்டாது. மேலும்,—

(திரிகடுகம்.)

"நோவஞ்சாரோடு நட்பும் விருந்தஞ்சும்
ஈர்வளையை யில்லத் திருத்தலும்—சீர்பயவாத்
தன்மையிலாளர் அயலிருப்பும் இம்மூன்றும்
நன்மை பயத்தலில்."

என்றபடி, ஒருவருக்குத் துன்பம் வந்ததைப் பார்த்து, அஞ்சாதவர்களுடைய சிநேகமும், வீட்டுக்கு வந்தவிருந்தினர்களைப் பார்த்து, இந்தப் பாவிகள் எங்கிருந்து வந்தார்கள்! என்று பயப்படும் குணமுள்ள ஸ்திரீயைப் பெண்சாதியாய் வைத்திருத்தலும், துஷ்டர்களுடைய வீட்டுக்குச் சமீபத்திற் குடியிருத்தலும் ஆகிய இம்மூன்றும் யாதொரு நன்மையையும் கொடாமல் துன்பத்தையே விளைவிக்கும். விருந்துக் கஞ்சும் பெண்களைப்பற்றி நூற்களிலும் இவ்வாறு இகழ்ந்து சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தன் வீட்டிற்கு வந்த விருந்தினரை உபசரித்துக் காத்து, இனி வரப்போகும் அதிதிகளுக்காக மனமகிழ்ச்சியுடன் எதிர்ப்பார்க்கும் ஸ்திரீகள்,—

(குறள்.)

" செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பா
னல்விருந்து வானத் தவர்க்கு."

R45 N30
170365

என்று நாயனார் சொன்னபடி, தேவர்களுக்கு நல்ல விருந்தினர் ஆவார்களாம். அதாவது இவ்வித நற்குணமுடையவர்கள் மறு பிறப்பில் தேவர்களாய்ப் பிறப்பார்களாம். விருந்தினரை உப சரிப்பதால் உண்டாகும் மேற்சொன்ன நன்மைகளையறிந்து பெண்கள் நடக்கவேண்டும்.

33-ம் பாடம்.

உபகாரம்.

உபகாரமென்பது, அந்நியர்களுக்குத் துன்பம் வந்தபோது உதவுதலாம். உலகத்தில் நாம் நம்முடைய சொந்த நன்மைகளைமாத்திரம் கருதி நடப்பது பெரிதல்ல. அப்படியே, நம்மைச்சேர்ந்த பந்துவர்க்கத்தாருக்கும், அக்கம் பக்கங்களில் வசிக்கும் இதர ஜனங்களுக்கும் ஏதாவது துன்பம்வந்த காலங்களில், அது நமக்கே வந்ததாகப் பாவித்து, நம்மாற் கூடுமான வரையில் அது நீங்கும்படி வகைதேடல் வேண்டும். ஒவ்வொரு மனிதரும் அநேக சமயங்களில் அந்நியருடைய ஒத்தாசையைக் கோருவது உலகத்தில் சாதாரணமாயிருக்கிறது. உபகாரம்செய்வதில், இன்ன ஜாதியாருக்காவது, இன்ன மதஸ்தருக்காவது செய்யவேண்டுமென்பது விதியல்ல. இடுக்கண் உற்றவர்கள் யாராயிருந்தாலும், அவர்களுக்கு அது நீங்கும்பொருட்டு, இயன்றதை நாம்செய்யக் கடமைப்பட்டவர்களா யிருக்கிறோம்.

அண்டைவீட்டுக்காரியினுடைய குழந்தைக்கு ஏதாவது வியாதி சம்பவித்தால், ஒரு ஸ்திரீயானவள், அது தன் குழந்

தைக்கே வந்ததாகப்பாவித்து, அதற்குத்தேவையான மருந்து வகைகளைச் சம்பாதித்தல், வயித்தியரை அழைப்பித்தல் முதலானவைகளில் தானும் உதவிசெய்ய முயலவேண்டும். இப்படிச் செய்வதால் தன் குழந்தைக்காவது, தனக்காவது, ஒருவேளை அவ்வித சங்கடங்கள் உண்டானால், தன்னால் முன் உதவியடைந்தவர்கள் வலியவந்து உதவி செய்வார்கள்.

சில பெண்கள் இவைகளைச் சிறிதேனும் கவனித்து நடக்கிறதில்லை. இவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் இதற்கு முன் நேரிட்ட மனஸ்தாபத்தை அப்போது எடுத்துக் காட்டுகிறதுமுண்டு. எப்படி யென்றால், ஒருநாள் ஒரு வீதியிலிருக்கும் பெண்பிள்ளையானவள் வேறொருத்தியைப்பார்த்து, அம்மா! உங்கள் பக்கத்துவீட்டுக்காரி பிரசவித்தபிற்பாடு தேகசவுக்கியந்தப்பி யிருந்தாளே, இப்போது எப்படி யிருக்கிறாள்? சவுக்கியமாய்விட்டாளா? என்று கேட்டாள். அதற்கு அவள் சொல்லும் மறுமொழியைக் கேளுங்கள்; ஏண்டி! நீ யேது பொல்லாதவளா யிருக்கிறாய்? அந்த சங்கதியை நீ யிங்கே யாரைக்கேட்கிறாய்? அவளுடைய வீட்டுக்கு நான் போனதை நீ இந்த ஆறுமாதகாலமாய் எப்போதாவது பார்த்திருக்கிறாயா? ஒருநாள் என்பிள்ளை யேதோ தெரியாமல் ஒரு வித்தியாசமான வார்த்தையைச் சொன்னதற்காக, அந்தப்பாலனைத் தலையின்பேரில் அடித்த புண்ணியவதியல்லவா? அவள் வீட்டுக்கு நான் ஏன் போகவேண்டும்? அவளுடைய க்ஷேமலாபங்களை நான் ஏன் விசாரிக்கவேண்டும்? யார் எப்படிப்போனால் நமக்கென்ன? இனி என்னுடன் அவளுடைய பேச்சை யெடுத்துப் பேசவேண்டாம். பேசுவாயானால் நான் கெட்டவளாயிருப்பேன், என்று கோபத்துடன் சொன்னாள்; இப்படிச்சொல்வது என்ன ஞாயமென்று நினைக்கக்கூடும்? விவேக

முள்ள பெண்கள் இப்படியும் சொல்வார்களா? பழய விரோதம் இருந்தபோதிலும், அப்படிப்பட்ட சமயங்களில் அதைப் பாராட்டலாமா? நற்குணமுள்ள பெண்கள், ஒருவருக்கு ஆபத்துநேரிட்டகாலத்தில், பழய விரோதத்தையும், வேறு விதமாய்த் தங்களுக்கிருக்கும் அசந்தர்ப்பங்களையும் யோசியாமல் விரைந்துபோய் உதவி செய்வார்கள்.

மேலும் சிலர், தங்களுக்குச் சமீபத்தில் வாசஞ்செய்யும் அயலாருக்கு ஏதாவது சங்கடம் நேரிட்டதை யறிந்தால், அதைப்பார்க்காதவர்கள்போல் ஜாடையாயிருந்துவிடுகிறார்கள். இது மகா பாவம்; இப்படிப்பட்ட குரூர சிந்தையுள்ள பெண்களுக்கு எப்போதாவது ஒரு விபத்து நேரிட்டால், இவர்களுக்கு உதவிசெய்ய வருபவர்கள் யார்?

ஒருவருக்கு உபகாரம்செய்வதிலும், பாத்திராபாத்திரங்கள் அறிந்து செய்வது உத்தமம். அதாவது, துஷ்டர்களுக்கு உபகாரம்செய்தால் எப்போதும் அபகாரமேசெய்ய யத்தனிப்பார்கள். அவர்களுக்கு பதில் உபகாரம் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணம் உண்டாகிறதே யில்லை. அதையே நல்லவர்களுக்குச் செய்தால் அவர்கள் நன்குமதித்துப் பதில் உபகாரம்செய்ய முயலுவார்கள், அது யெப்படி என்றால்,—

(நீதிசாரம்.)

"பாத்திரா பாத்திரங்கள் பார்க்குநாள் பசவுக்கெந்த
மாத்திரந் திரணமீந்தால் பால்தரு மந்தப்பாலை
வார்த்திடிற் பாம்பினுக்கு விஷமதே வளருமன்னே
ஏற்றபாத் திரமறிந்த ஈந்திடக் கடவதன்றே."

என்றபடி, பசுவுக்குப் புல்லைப்போட்டால், அது மதுரமான பாலைக்கொடுக்கும்; அந்தப் பாலை பாம்புக்கு வார்த்தால், அது விஷத்தையே கொடுக்கும். ஆகையால் ஒருவருக்கு உபகாரம் செய்வதில் பாத்திராபாத்திரம் அறிந்து செய்வதோடு சமய மறிந்தும் செய்வது உசிதம்.

34-ம் பாடம்.

உபகாரம் வீண்போகா தென்பது.

அணிபூஷண ராஜன் கதை.

மணிபூரண மென்னும் ஓர் நாட்டை அணிபூஷணன் என்னும் அரசன் நீதி தவராமல் செங்கோல் செலுத்தி ஆண்டுவந்தான். இந்நாட்டைச் சேர்ந்த ஓர் காட்டில் வாளி யென்னும் ஓர் வேடன் தன் மனைவியாகிய காளி யென்பவளுடன் வெகு கால மாய் வாசஞ்செய்துகொண்டிருந்தான் இவன், அக்காட்டில் இருக்கும் புரு, மயில், கோழி, காடை முதலான பட்சிகளைப் பிடித்து, மணிபூரணத்துக்குக் கொண்டுவந்து விற்று, அதினால் வரப்பட்ட பணத்தைக்கொண்டு, தானும் தன் மனையாளு மாய் ஜீவனம் செய்து வருவார்கள். இப்படியே ஒருநாள் இவன் சில பட்சிகளைப் பிடித்து, அவைகளை விற்பதற்காக வழக்கப்படி மணிபூரணத்துக்குக் கொண்டுவந்தபோது, அவை களை ஒருவரும் விலைக்குக் கேழ்க்கவில்லை. அதினால், இரண்டு நாளாய் அவன் அந்நகரத்து வீதிகளெல்லாம் திரிந்து கால்கள் சோர்ந்து, பசியால் தளர்ந்து, இரண்டாம்நாள் இரவில், மெத்த

துக்கத்துடன் ஒரு வீட்டின் தெருத் திண்ணையின்பேரில் படுத்துக்கொண்டான்.

இவ்விதமாய்ப் படுத்துக்கொண்டபடியே, கர்த்தாவே! இதென்ன காரணம்; நான் பிடித்துவந்த பட்சிகளில் ஒன்றை யாவது யாரும் வாங்கவில்லையே; வாங்காமற்போனதோடே இதென்ன விலை? அதென்ன விலை? என்று வழக்கப்படி விலை கேட்பாரையுங் காணேமே; இரண்டு நாளாய் ஆகாரமின்றித் திரிந்ததினால், தேகம் சுவாதீனம் தப்பி இருக்கிறதே; ஒருநாளும் இப்படி நேரிட்டதில்லையே, இதென்ன ஆச்சரியம்! இதுவுமன்றிக் காட்டில் என்னுடைய மனைவியும் ஆகாரத்திற்கு மார்க்கமில்லாமல், என் வரவை எதிர்ப்பார்த்துக்கொண்டிருப்பாளே, யென்று பலவாராய்ச் சிந்தித்துக்கொண்டே இருந்தான். இவன் இவ்வாறு துயரத்துடன் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும்போது காட்டில் இவனுடைய மனைவியும், இதென்ன! மணிபூரணத்துக்குப்போன என் கணவனை இரண்டு நாளாய்க் காணேமே; அவன் கொண்டுபோன பறவைகள் விலைப்பட்டனவோ இல்லையோ, தெரியவில்லையே; ஒருவேளை அவைகள் விலைப்படாமையால் திரிந்து பசியினால் காதடைத்துக்கொண்டு, அவன் எங்கேயாவது மூர்ச்சையடைந்து விழுந்தானே, என்று புலம்பிக்கொண்டு பசியோடு வருவானானால், உடனே கொடுப்பதற்காகக் காடுகளெல்லாம் சுற்றிச், சில கிழங்குகளைச் சம்பாதித்துத், தானும் தின்னமல் வைத்துக்கொண்டு, ஆகாரம் நித்திரையின்றி எந்நேரமும் தன் புருஷனை எதிர்நோக்கிக்கொண்டேயிருந்தாள்.

இவள் காட்டில் இப்படிப் புலம்பிக்கொண்டிருக்க, இங்கே மணிபூரண நகரத்துத் தெருத்திண்ணையின்பேரில், பசியினாலும், களைப்பினாலும் மெலிந்து, கவலையுடன் படுத்துக்

கொண்டிருக்கும் வாளியை, அன்று அவ்வூர்க் காவலாளிகள் கண்டார்கள். இவனைக் கண்டவுடன் அவர்கள் சந்தோஷப் பட்டு, இவன் " கழுவுக்கேற்ற கோமுட்டி, " போனமாதத்தில் இவ்வூரில் நடந்த கன்னக்களவில் குற்றவாளியை இதுவரை யில் நாம் கண்டுபிடிக்காமல் போனதற்காக, நமக்கு அரசன் நாளையதினம் கொடிய தண்டனை விதிப்பதாய்ப் பிரசித்தப் படுத்தி யிருக்கிறானல்லவா? அந்தக் குற்றவாளி இவன்தான் என்று, மெதுவாய் இவனைக் காட்டிவிட்டு நாம் ராஜதண்ட னைக்குத் தப்பித்துக்கொள்ளலாமென்று, ஒருவருக்கொருவர் ஆலோசித்துக்கொண்டார்கள். அப்படியே அவர்கள் பேசித் தீர்மானித்துக்கொண்டு, இவனைப்பார்த்து, அடபயலே! நீ தானே அன்றிரவில் மேலண்டை வீதியில் கன்னம்வைத்துக் களவாடினவன்? உன்னை இத்தனை நாளாய் எங்கெங்கேயோ நாங்கள் தேடியும் எங்கள் கைக்குச் சிக்காமல், இன்றையதினம் வகைதப்பி அகப்பட்டுக்கொண்டாய், என்று அவனை அநியா யமாய்ப் பிடித்து உதைத்துத் தள்ளிக்கொண்டுபோய், இர வெல்லாம் காவற்சாலையில் வைத்திருந்தார்கள். மறுநாட் காலமே அரசனுக்கெதிரில் அவனைக் கொண்டுவந்து, ஆண்ட வனே! இந்த துன்மார்க்கன்தான் அன்றிரவில் கன்னம் வைத் துத் திருடினசோரனென்றுசொல்லி எதிரில் நிறுத்தினார்கள்.

35-ம் பாடம்.

உபகாரம் வீண்போகாதென்பது. (தொடர்ச்சி.)

அணிபூஷண ராஜன் கதை.

மேற்கூறிய விதமாய்க் காவலாளிகள், தன் முன்னே கொண்டு வந்துவிட்ட குற்றவாளியின் முகக்குறியையும், அவன் பசியால் களைத்து வருந்துவதையும், அணிபூஷண ராஜன் பார்த்து, தீர்க்காலோசனை செய்து, களவுபோன ஆபரணங்கள் விலை உயர்ந்தவைகளா யிருப்பதால், அவற்றைக் கவர்ந்தவன் இவ்வாறு பசியால் வருந்தவேண்டிய காரணமென்னவென்றும், "பண்டமோரிடம் பழியோரிடம்" என்பதைப்போல், உண்மையாகக் குற்றம் செய்தவனைப் பிடிப்பதற்குக் கூடாமையால் வழிப்போக்கனாகிய இவனைக் காவலாளிகள் கொண்டுவந்து விட்டுத், தாங்கள் தப்பித்துக்கொள்ள வகைதேடினார்களென்றும் தீர்மானித்துக், குற்றவாளியை விசாரணையில்லாமலே விடுதலைசெய்துவிட்டான். இதன்பேரில் முன்னால் காவலாளிகளுக்காக விதிப்பதாய் அரசன் பகிரங்கப்படுத்தியிருந்தபடி, ஆறுவருஷகாலம் அவர்களைச் சிறையில் வைக்கும்படியாகவும், இந்த வேடன்பேரில் அவர்கள் அக்கிரமமாய்க் குற்றம் சுமத்தினதற்காக அது இரட்டிக்கப்பட்டதென்றும், தண்டனை விதித்தான். இவ்வாறு தீர்மானம் செய்தபிறகு, நிரபராதியாயிருந்து தன் முன் குற்றவாளியாய் வரநேரிட்ட வாளியின் பசிநோயைப்பார்த்து, அரசன் மனமிரங்கி, உடனே அவனுடைய களை தீரும்படித் தன் அறச்சாலையில் அவனுக்குச் சோறுபோடும்படிசெய்து அவனைத் தேற்றி அனுப்பிவிட்டான். அதன்மேல்

அவன் காட்டுக்குப்போய், நடந்த சேதிகளை யெல்லாம் தன் மனைவியாகிய காளிக்குச்சொல்லி, யிருவரும் துக்கித்துத், தங்கள் அரசனுடைய நடுவு நிலைமையையும், நீதியையும் புகழ்ந்து கொண்டாடி, வழக்கப்படி அவர்கள் அங்கே வாசஞ்செய்து வந்தார்கள்.

இவ்வாறுய்ச் சில வருஷங்கள் கழிந்தபின்னர், அணி பூஷணராஜன் தன் நாட்டிலுள்ள பயிர்களையெல்லாம் காட்டு மிருகங்கள் சேதப்படுத்துகின்றனவென்று, குடிகள் தன்னிடம் வந்து முறையிட்டுக்கொள்ள, ராஜன் அம்மிருகங்களை இதோ! கொன்றுபோடுகிறேன் என்று சொல்லித், தன் சேனைகளிற் சிலவற்றை வேட்டைக்குத் தேவையான ஆயுதங்களுடன் ஆயத்தஞ்செய்துகொண்டு, காட்டுக்குப் புரப்பட்டான். வேட்டைக்காகக் காட்டுக்குட் பிரவேசித்த அரசனனவன் அங்கே யெதிர்ப்பட்ட மான், கடம்பை, யானை முதலிய பல மிருகங்களையும் அம்புகளெய்து கொன்று, கடைசியாய்த் தன் அம்புக்குத் தப்பி ஓடிப்போன வொரு முள்ளம்பன்றியைத் துரத்திக்கொண்டு, வெகுதூரம் வனத்துக்குட் சென்றான். அதிக கடுமையான சூரியவெப்பத்தில் குதிரையின்பேரில் சவாரி செய்துகொண்டு கற்களையும், முட்களையும், காறுகளையும், ஓடைகளையும் பாராமல் அவற்றைத் தாண்டிக்கொண்டு அதிக வேகமாய்ச் சுமார் ஐங்காததூரம் தன் சேனைகளைவிட்டு வந்துவிட்டபடியால், தாகத்தினல் களைத்து, ஜலம் இருக்கும் இடந்தெரியாமல் மூர்ச்சையடைந்து, குதிரையின்பேரில் இருந்தபடியே, ஒரு நாணற்புதரின் அருகே அரசன் சாய்ந்து கீழே விழுந்துவிட்டான்.

அந்தச் சமயத்தில், அவ்வனத்தில் சஞ்சரித்துக்கொண்டு இருப்பவளாகிய முன்சொன்ன வாளியென்பனுடைய மனைவி காளியென்பவள், அங்கே விறகுவெட்டிக்கொண் டிருந்தாள். குதிரை வேகமாய்வந்த சந்தடியைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு, தன்னை யேதோ காட்டுமிருகமானது, பட்சிப்பதற்காக ஓடிவந்ததென்று பயந்து, நெஞ்சங்கலங்கி, இதற்கென்னசெய்வேன்! என்று, பக்கத்தில் இருக்கும் நாணற் புதரில் நுழைந்து கொள்ளலாமென்று யெண்ணி, அதில் ஓடி நுழைந்தாள். அப்போது, புதரினருகில் ஒரு பெரிய குதிரை நின்றுகொண்டிருப்பதையும், அதன்பேரிற் சவாரிசெய்துவந்தவன் கீழே விழுந்து மூர்ச்சையடைந்திருப்பதையும் பார்த்து, ஓ! ஓ!! நான் இந்த அசுவம் ஓடிவந்த அரவத்தைக்கேட்டு பயந்து விட்டேன்; நான் நினைத்தபடி நரமாமிச பட்சணம்செய்யும் காட்டுமிருகமல்லவென்று மனதைத் தேற்றிக்கொண்டாள். பின்பு, அவள் சமீபத்திற்போயப் பார்த்தபோது அது யாரோ ஒரு அரசன் ஏறிவந்த வாகனத்தைப்போல் இருந்தது. பின்னும் நெருங்கிப்பார்த்தபோது, குதிரையின் காலடியில் இராஜ வடிவுள்ள ஓர் மனிதன் இளைப்பினால் மூர்ச்சித்து விழுந்திருந்ததைக் காண்டாள். அவனை இன்னானென்று அறியும்படி உற்றுப் பார்த்தபோது, அவன் இந்நாட்டை ஆளப்பட்ட அணிபூஷண ராஜனாக யிருக்கலாமென்று நினைத்து, முன்னால் தன் கணவன் மணிபூரண நகரத்தில் அக்கிரமமாய்க் குற்றம் சுமத்தப்பட்டபோது அதையறிந்து, அவனை அக்குற்றத்திலிருந்து விடுவித்து, அவன் பசிநீங்க அன்னமும்போட்டனுப்பிய மஹானுபாவனாயிருக்கலாமென்று, அவனை ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, ஆ! ஆ!! இப்படிப்பட்ட புண்ணியஸ்வரூபிக்கும் இவ்வளவு ஆபத்து வந்ததல்லவா, என்று மஹா துயரப்பட்டாள். இனி தாமதித்தால் மோசம்வருமென்று பயந்து,

உடனே அதிக வேகமாய் ஓடிப்போய்ச் சற்று தூரத்திலிருந்த வொரு மடுவிலிருந்து கொஞ்சம் ஜலம்கொண்டுவந்து, மூர்ச்சையடைந்திருக்கும் அரசனுக்கு அதிக ஜாக்கிரதையாய் உண்பித்தாள்.

அரசனுக்கு தாகத்தினுல் உண்டான மூர்ச்சையானதால்; நீர் அருந்திய சில விநாடிக்குள்ளாக, அவன் நித்திரையிலிருந்து விழித்தெழுந்தவனைப்போல் எழுந்து, தன்னுடைய நிலைமையைப்பார்த்து மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டான். பின்பு பிராணுபாயத்திலிருந்து தன்னை மீட்டவள், முன்னொருகாலத்தில் தன்னால் உபகாரம அடைந்த வேடனுகிய வாளியென்பவனுடைய மனைவியென்று அறிந்து, அவள் ஓர் இழிந்த வனசரனுடைய பெண்ஜாதியாயிருந்தும், பூர்வத்தில் அவள் புருஷனுக்கு நாம் செய்த நன்றியை மறவாமல், சமயம் வாய்த்தபோது அதற்கெத்தனையோமடங்கு அதிகமான இப்பேருதவியைச் செய்தாளல்லவா வென்று, அவளுடைய நன்றியறிதலை மிகவும் வியந்து,—

(குறள்.)

"காலத்தினுற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது."

என்றபடி, தக்கசமயத்தில் ஒருவருக்குச் செய்யப்பட்ட உபகாரமானது, அற்பமானதாயிருந்தபோதிலும், அது பூமியைவிட மிகப் பெரிதென்று நாயனர் அருளிய பிரகாரம், இவள் செய்த உபகாரத்திற்கு எதையும் சமானமாய்ச் சொல்லக்கூடவில்லையே யென்று சந்தோஷப்பட்டான்.

பின்பு, அரசன் தன்னுடைய புரவிக்கும் ஜலம் குடிப்பித்து, அந்தக் காளியென்பவளைக்கொண்டு அவ்வனத்திலிருந்த அவளுடைய கணவனையுங் கண்டுபிடித்து, இவர்களிருவரையும் தன் பட்டணத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய், அவர்கள் வசிப்பதற்காக ஒரு அலங்காரமான மாளிகையைக் கொடுத்து, வாளிக்குத் தன்னுடைய சேனாதிபதி பட்டங்கட்டி வைத்தான்.

இதனால் காளியென்னும் ஓர் இழிகுலத்து ஸ்திரீக்கு உண்டாயிருந்த உபகார சிந்தையையும், அதனால் அவளுக்கும் அவளுடைய கணவனுக்கும் உண்டான மேன்மையையும், கீர்த்தியையும் பெண்கள் சரியாய் வாசித்தறியவேண்டும்.

36-ம் பாடம்.

பொறுமை மேன்மைப்படுத்து மென்பது.

பெண்களுக்குப் பொறுமை யென்பது, கணவன் என்ன சொன்னாலுங் கோபங்கொள்ளாமலிருத்தலாம். பெண்பிள்ளையானவள், தன் கணவனைப் பிரீதிசெய்து, அவனுடன் ஒருமித்து வாழ்வதற்கு இப்பொறுமையே பிரதானமானதாம். புருஷன் முறட்டுத்தனத்தினாலாவது, கோபத்தினாலாவது பெண்சாதியை வைதாலும், அடித்தாலும், அதினால் அவள் மனதை வருத்திக்கொள்ளாமல் அதிக தாழ்மையுடன் அவற்றைப் பொறுத்து, அவனுடைய கோபம் தணியும்படியாக இதமாகிய வார்த்தைகளைப் பேசவேண்டும். அப்படிச்செய்யாமல்

அச்சமயங்களில் சிலர் கணவனுடன் எதிர்த்துப்பேசி, அவனுடைய கோபத்தை யதிகரிக்கச் செய்கிறார்கள். சில மூர்க்கமுள்ள துஷ்டப்பெண்கள், தம் புருஷர் கோபத்தினால் ஏதாவது வைதார்களானால், பதிலுக்கு அவனை யலட்சியஞ்செய்து, அட மூடா! உன் அந்தஸ்துக்குப் பெண்சாதியைத் திட்டுவதும் ஒருகேடா! இன்னும் ஊரிலிருக்கப்பட்ட மற்றப் பெண்களுடைய புருஷரைப்போல் நீயும் எனக்கு எல்லா உடைமைகளையும்போட்டுச் சீராய் வைத்திருந்தாயானால், உன்னைக் கையால்பிடிக்கக்கூடுமோ? அப்போது எவ்வளவு அதிகாரஞ் செலுத்துவாயோ தெரியாது; ச்சீ! ச்சீ! அந்தமட்டில் வாயைமூடு, "வகையற்றமூளிக்கு வாயென்னத்திற்கு" என்று, அவனை மதியாமல் வாய்க்குவந்தபடி பேசிவிடுகிறாள். இப்படிப்பேசும் பெண்களை ஊரார், அப்பா! இவள் அடங்காத பிடாரி! பசுவைப்போல் சாதுவான அந்தப் புருஷனுக்கு இந்த பிசாசு எங்கிருந்துவந்து பெண்டாய் வாய்த்தாள்! என்று பலவாறாய் இகழ்வார்கள். இப்படிப் புருஷன் கோபிக்கும்போது, அவனுடன் எதிர்த்துப் பேசி, அவனைத் திட்டுகிற சண்டாளப் பெண்களுடைய கதி யென்னவென்றால்,—

(காசிகாண்டம்.)

"கொழுநர் சீறிற் குறுகிமுன் வைபவர்
உழுவை யாகப் பிறப்பர் உறுத்துநெஞ்
சழல மாற்றவள் சீறும் அறிவிலோர்
கழல்கட் கூகைப் பிறப்பில் கழிவரால்."

என்றபடி, அவர்கள் புலி ஜன்மமாகப் பிறப்பார்களாம். வேறு சில பெண்கள், தங்கள் கணவர் ஏதோ கோபத்தினால் ஒரு அடி அடித்தார்களானால், தலை மயிரை யவிழ்த்துக் காற்றில்

சாமரைப்போல் ஆடும்படி விட்டுக்கொண்டு, கண்களில் நீர் தாரை தாரையாய்ப்பெருகி, அலங்கோலமாய் நடுத்தெருவுக்கு வந்து நின்று, அட பாவி' தோஷி! இன்னும் உன் இஷ்டம் வந்தவரையில் என்னை அடி; கொல்லு; அந்த பாவி வயிற்றிற் பெண்ணாய்ப் பிறந்து, இந்தப் படுபாவி கையில் அடிபடும்படி யாய் விதித்தானே அந்தப் பாழும் பிரம்மா! அவன் கோயில் இடிய! என்று அலறியழுதுகொண்டு, இப்படிப்பட்ட அடி களை உன்னிடத்தில் யார் படுவார்கள்? இன்றையதினம் உனக் காச்சுது எனக்காச்சுது. இதோ! என் உயிரை மாய்த்துக்கொள் ளுகிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு, கிணறு, குளங்கள் இருக்கப்பட்ட இடங்களை நோக்கி, ஊரார் சிரிக்கக் கூக்குர லிட்டு ஓடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட துன்மார்க்க ஸ்திரீயினு டைய புருஷன் இதற்கென்ன செய்வான்? இவளுடைய மூர்க் கத்தைக்கண்டு திகிலடைந்து, அடடா! இவளை ஒரு அடி தலை யில் அடித்ததற்கு நம்மை இவ்வளவு அவமானப்படுத்திவிட் டாளே, சண்டாளி! இன்னும் இவள் எந்தப் பாழுங்கிணற்றில் விழுந்து நமக்கு என்ன பழிதேடி வைக்கப்போகிறாளோ வென்று அவன் பயந்து, அவள் பின்னால் தன் பந்துக்களைக் கூட்டிக்கொண்டு அவளைப் பிடித்துவர ஓடுகிறான். இவனு டைய தலைவிதியைப் பாருங்கள்.

இப்படிப்பட்ட பெண்களால் புருஷருக்கு ஏதாவது சுக மிருக்குமா? இவர்கள் புருஷருக்குக் காலமறிந்து சோறிடு வார்களா? இப்படிப்பட்ட படுநீலிகளை மனைவிகளாய்க்கொண்ட கணவர் இவர்களால் யாதொரு பலனையும் சவுக்கியத்தையும் அடையாமல், கடைசியாய் அவர்களாலேயே வீணில் உயிரை விடுகிறார்கள். அதினால்,—

(நாலடியார்.)

" எறியென் றெதிர் நிற்பாள் கூற்றம் சிறுகாலை
அட்டில் புகாதாள் அரும்பிணி—அட்டதனை
உண்டி யுதவாதாள் இல்வாழ்பேய் இம்மூவர்
கொண்டானைக் கொல்லும் படை."

என்றபடி, இப்படிப்பட்ட பெண்கள் தங்கள் கணவரைக் கொல்லும் ஆயுதமென்று சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மேற்கண்டவிதமாய்த் தங்களுடைய கணவரை நடுத்தெருவுக்கிழுக்கும் பெண்களை உலகத்தார் இகழ்ச்சியாய்ப் பேசி நடத்துவது மல்லாமல், பிற்காலத்திலும் இவர்கள் கொடு நரகில் விழுந்தழிவார்கள். இப்படிப்பட்ட பழிக்கஞ்சாத பெண்ணோடு கூடி ஒருவன் வாழ்வதைவிட,—

(நல்வழி.)

" இழுக்குடைய பாட்டிற் கிசைநன்று சால
ஒழுக்கம் உயர் குலத்தி னன்று—வழுக்குடைய
வீரத்தி னன்று விடாநோய் பழிக்கஞ்சாத்
தாரத்தி னன்று தனி."

என்றபடி, தனியாயிருந்து வாழ்வதே உத்தமம். நற்குணமுள்ள ஸ்திரீகள் தங்கள் கொழுநர் விஷயத்தில் இவ்வாறாய் நடந்து கொள்ளத் துணிவார்களா? ஒருக்காலும் துணியமாட்டார்கள்,—

(காசிகாண்டம்.)

" இனிய கேள்வர் முனியி லெதிர்நின்று
துணிகொள் நெஞ்சொ டெதிர்மொழி சொல்கலார்

அனைய கேள்வ ரெறியினு மன்பொடுங்
கனிவர் நெஞ்சகங் கற்புடை மாதரே."

என்றபடி, கற்புள்ள உத்தம ஸ்திரீகள், தங்கள் கணவர் கோபித்தால், அவர்களுக்கெதிர் நின்று, கோபமுள்ள மனதோடு எதிர் வார்த்தை சொல்லமாட்டார்கள். அன்றியும், அப்படிப் பட்ட புருஷர்கள் அடித்தாலும் அன்புடன் மனமகிழ்ந்திருப்பார்கள். இவ்வித நடக்கையுள்ள ஸ்திரீகளுக்கல்லவோ உலகத்தில் அதிக மேன்மையும் கீர்த்தியுமுண்டு? ஆகையால் பெண்கள், தங்கணவருடைய கோபத்தையும் இன்னுமுள்ள மாமி, மாமன், மைத்துனன் முதலிய சுற்றத்தாருடைய கோப வார்த்தைகளையும் பொறுத்து அடங்கி நடக்க வேண்டும். அப்படி நடப்பதால் இவர்கள் தங்கள் கணவருக்குக் கீர்த்தியை யுண்டாக்கி, அதனால் தாங்களும் மேன்மை யடைவார்கள்.

37-ம் பாடம்.

புறங்கூறல் இகழ்ச்சி யென்பது.

புறங்கூறல் என்பது, ஒருவரைப்பற்றி அவர்களில்லாத காலத்தில் மற்றவர்களிடத்தில் இகழ்ச்சியாய்ப் பேசுதலாம். இது இக்காலத்தில் சில பெண்களுக்குச் சாதாரணமான வழக்கமாயிருக்கிறது. இவர்கள் வேறு பெண்களோடு சம்பாஷிக்கச் சமயம் வாய்த்தபோதெல்லாம், தங்கணவர், மாமிமார் முதலியவர்களை யிகழ்ந்து அவமதித்துப் பேசுகிறார்கள். எப்படி யென்றால், ஒரு ஸ்திரீயானவள் அண்டை வீட்டுக்காரியோடு பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது முறையிடுவதைக் கேளுங்கள்:—

அடீ அண்டைவீட்டு அமராவதி! என் கதையை நீ எப்போதும் கேட்கவில்லையே? அதை நான் என்னவென்று சொல்லப்போகிறேன் என்று, சற்றே அழுதுகொண்டே சொல்லுவாள். அடீ! இந்தப் படுபாவியாகிய என் புருஷனைக் கட்டிக்கொண்டு நான் என்ன சுகத்தைக் கண்டேன்? நல்ல சாப்பாட்டுக்கு வழியுண்டா? நல்ல சீலைக்கும் உடைமைக்கும் கதியுண்டா? இச்சித்த பதார்த்தத்தை வாங்கிச் சாப்பிட மார்க்கமுண்டா? ஊரில் அங்கங்கே பெண்கள் என்னென்ன விதமாய்ச் சுகித்துச் சந்தோஷமாயிருக்கிறார்கள். அடீ! அவற்றில் ஏதாவது எனக்கிருக்கிறதா பார்த்தாயா? இதுகளெல்லாம் போகட்டும்; என் வயிற்றெரிச்சலுக்காக எப்போதாவது வாயைத் திறந்தால், அந்தச் சண்டாளன் அடிக்க வருகிறான். அடீ! இவன்தான் இப்படியென்று பார்த்தாலோ, இவன் தாயார் பின்னும் சொல்லவேண்டுவதில்லை. "இவளைவிட அவனே மேல்" என்றபடி, அவள் எந்நேரமும் சிடு சிடு வென்று முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு என்னை திட்டிக்கொண்டேயிருக்கிறாள்; ஏதாவது சாக்கு உண்டானால் "வெறும் வாயை மெல்லுகிறவளுக்கு அவல் அகப்பட்டால் சும்மாயிருப்பாளா" வென்று சொல்லுகிறபடி, அவள் அதையே பெரிதாக்கி, அடிக்கடி வாயில் வந்தபடி பேசுகிறாள். இத்தனைக்கும் என் வாயும் சும்மாயிருக்கிறதில்லை. அடீ! இப்படிப்பட்ட வேதனைகளைச் சகித்துக்கொண்டிருப்பதைவிட விதவையாய் விடுகிறது நல்லது. ஆகையால், அந்தப்பாவி சீக்கிரத்தில் செத்தானானல் நான் சவுக்கியப்படுவேன், என்று கைகளை முறுக்கிக்காட்டி இவ்வாறாய் அவர்களைத் தூஷிக்கிறாள்.

இப்படிப்பட்டவளுடைய அயோக்கியதையைப் பாருங்கள். இவள் புருஷன், மாமி முதலான மூத்தோருக்கு அடங்கி,

அவர்களை மேற்கண்ட விதமாய்த் தூற்ருமல் இருந்தால், இவ ளுக்கித்தனை கஷ்டங்கள் ஏன்வரும்? புருஷன் இறந்து போக வேண்டுமென்று இந்தச் சண்டாளி கோருகிருளே! இது எவ் வளவு அவிவேகம் கவனித்துப்பாருங்கள். "சேத்தால் தேரியும் சீமாட்டி வாழ்வு" என்றபடி புருஷன் இரந்த பிற்பாடு ஒரு ஸ்திரீக்கு இருக்கப்பட்ட திண்டாட்டங்கள் கொஞ்சமா? அவன் இறந்த பிற்பாடு தான் சவுக்கியப்படலாமென்று இவள் நினைப்பது சரியா? அவனுக்குப் பக்குவமாய் நடந்து பிரீதி செய்து, அவனுடன் சந்தோஷமாய் வாழ வகைதெரியாமல், அவனைப் பலவிதமாய் இவள் தூற்றுகிருள. இப்படித் தூற் றுவதினுல்,—

(ஔவையார்.)

"தூற்றும் பெண்டிர் கூற்றெனத் தகும்"

என்று சொல்லியிருக்கிறபடி, யிவளே தன் கணவனுக்கு எமனுவாளென்று சொல்லவேண்டுவதாய் இருக்கிறது. இவ் விதமாய்ப் புருஷனைப் பழித்துப் பேசுகிறவர்கள்,—

(காசிகாண்டம்)

"கடிமணஞ் செய்யுங் காதலர் தம்பழி
மடமை யோடு மொழிபவர் மற்றவர்
உடன் வெகுண்டுரை யாடினர் ஒரியாய்
முடுவலாய்ப் பிறப்பர் முடிவிலே."

என்றபடி, கடைசியில் நரியாய்ப் பிறப்பார்கள். தங் கண வருடனே கோபித்துப் பேசுகிறவர்கள், நாயாகப் பிறப்பார்க ளென்றும் சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன.

இவ்விதமாய்த் தன் கணவனை யிகழ்ந்து, அவனிடத்தில் அன்பு பாராட்டாதவளை மனைவியாய் வைத்திருப்பது எப்படிப் பட்ட தென்றால்,—

(ஔவையார்.)

"கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது
அதனினுங் கொடிது இளமையில் வறுமை
அதனினுங் கொடிது ஆற்றொணக் கொடுநோய்
அதனினுங் கொடிது அன்பிலாப் பெண்டிர்
அதனினுங் கொடிது,
இன்புற அவர்கையி லுண்பது தானே."

என்றபடி, உலகத்தில் இது அதிக கொடிதானதாம். அப்ப டிப்பட்ட அன்பில்லாத மனைவியின் கையால் இட்டதைப் புசிப்பது, அதைவிட கொடிதென்றும் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. புருஷனைத் தூற்றுவதற்குக் காரணம், அவனிடத்து அன்பில்லாமையாதலால், அவ்வன்பில்லாமையை யிங்கே வரு வித்துக் காட்டப்பட்டது.

மேற்சொன்ன நீதிகளைப் பெண்கள் சரியாய்க் கவனித்துத் தமக்கு வாய்த்த கணவர் அழகில்லாதவராயும், நோயாளிகளா யும், வறுமையுள்ளவராயும் இருந்தாலும், முன் பாடங்களிற் சொல்லியிருக்கும் கமலாவதி, நேத்திரமணி முதலான ஸ்திரீ ரத்தினங்களைப்போல், அவர்களைக் குபேரனாகவும், மன்மதனாக வும் பாவித்து, அவர்களுடைய கோபங்களைத் தணித்து, அவர் களிடத்தில் அன்பு பாராட்டி, அவர்களை வெளியில் தூற்றா மல் மேன்மைப்படுத்திக்கொண்டு நடந்து வரவேண்டும்.

38-ம் பாடம்.

சண்டைபிடித்தல் புத்தியீனமென்பது.

பெண்களிற் சிலர் அயலாரோடு அடிக்கடி சண்டை பிடிப்பதில் அதிக விருப்பமுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள். ஒருவேளை அப்படிச் சண்டை பிடிப்பதற்குத் தகுந்த முகாந்தரம் நேரிடா விட்டாலும், இதற்குமுன் ஒருவருக்கொருவர் பட்ட மனஸ்தாபங்களை மறுபடி பேசி, அவர்கள் வீணில் சண்டை யெழுப்புவதுமுண்டு. இவர்கள் சண்டைபோடுங் காரணத்தை யோசித்துப் பார்த்தாலோ, அது மகா அற்பமானது; ஆயினும் இவர்கள் போடப்பட்ட கூச்சலாலும், பிரயோகிக்கும் துர்ப்பாஷைகளாலும் அதை மலையாய் வளர்த்தித், தெருவிலுள்ளவர்களெல்லாம் இதென்ன! இதென்னவென்று கவனித்துக் கேட்கும்படியாக்கிவிடுகிறார்கள். தன் குழந்தையும், தன் பக்கத்து வீட்டுக்காரியின் குழந்தையும் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஒன்றை மற்றொன்று குழந்தைகளின் இயல்பின்படி, "அட போடா கழுதை" யென்றாவது, மற்றெவ்விதமான வேறு மொழிகளாலாவது திட்டிக்கொண்டால், தாய்மார் இவற்றைச் சற்றாவது லக்ஷியஞ்செய்யலாகாது. இப்படி தூஷித்துக்கொள்வது சிறு குழந்தைகளின் இயற்கையென்று அவர்களுக்கு நல்ல வார்த்தைகளால் புத்திசொல்லவேண்டும். அப்படிப்பட்டவார்த்தைகளை யிவர்கள் செவிகொடுத்துக்கேட்கவுங்கூடாது. அதை சண்டைக்குக் காரணமாகவும் கொள்ளலாகாது.

இவ்வாறு செய்வதைவிட்டுச், சண்டையை விலைக்கு வாங்கும் சில மூதேவிகள், இப்படிப்பட்ட வார்த்தையைக் கேட்ட

வுடன், "எட்டினது சண்டை யிறக்கடி கூடையை" யென்றபடி, தாங்கள் முன் கவனித்துக்கொண்டிருந்த மற்றெல்லா வேலைகளையும் விட்டுவிட்டு, உடனே திட்டின குழந்தையிடத்தில் ஓடிவந்து, சண்டைக்காரம்பம் செய்துகொள்ளுகிறார்கள். எப்படி யென்றால், மேற்சொன்ன விதமாய்த் தன் பிள்ளையை வேறொரு பிள்ளை திட்டும்போது கேட்டவள், அடடையா! எங்கள் பையனை என்னவென்று திட்டினாய்? கழுதையா? ஆம்! ஆம்!! எங்கள் பையனும் கழுதைதான், அந்த பையனைப் பெற்றவளுங் கழுதைதான், என்று சொல்லி, இல்லாத வியாக்கியானங்களை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு, எங்கே உன்தாயார்? யார் கழுதையென்று அவளையே கேழ்ப்போம் வா, என்று அந்தப் பிள்ளையைக் கைபிடித்திழுத்துக்கொண்டு, "வல்லடிவழக்குச் சொல்லடிமாமி" யென்று அவளிடத்திற்கு போகிறாள். அந்தப்பிள்ளையின் தாயானவள், வேறொருத்தி தன் பிள்ளையை அநியாயமாய் இழுத்துக்கொண்டு வருவதைப் பார்த்துப் பொறுக்காமல், ஆரடி நீலி? சிறு பிள்ளை தெரியாமல் விளையாட்டாய் ஒரு வார்த்தை சொன்னதற்காக, அவன் சிறு பாலகனென்றும் பாராமல், இப்படியும் இழுத்துக்கொண்டு வரலாமா? உனக்கிவ்வளவு அதிகாரங்கொடுத்தவனாரடி? உன்னைக்கொண்டவனென்ன தேசராஜாவோ? என்று, இப்படியாக வயிற்றெரிச்சலால் சில வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறாள். இதைக் கேட்டு அவள், அடீ! என்ன சொன்னாய்? என்ன சொன்னாய்? நான் நீலியா? இன்னொருதரம் சொல்லு? இன்னொருதரம் சொல்லு! என்று பேச்சுகளைவளர்த்தி, துரும்பைத் தூணாக்கி, ஆரம்பித்தவழக்கை விட்டு நூதனவழக்குகளை யேற்படுத்தி, அவளுடைய மடியைப்பிடித்திழுத்துக்கொண்டு, அக்கம்பக்கங்களில் உள்ளவர்களெல்லாம் சிரித்து வேடிக்கைபார்க்கும்படி, சண்டைபோட்டுக்கொண்டு நடுத்தெருவுக்கு வந்துவிடு

கிறுள். இப்படிப்பட்டவர்களை எவ்வளவு அயோக்கியமானவர்க ளென்று சொல்லும்படி யிருக்கிறது? இவர்கள் சண்டைபோடு வதற்கு ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் காரணங்களும் எவ்வளவு அற்பமாயிருக்கிற தென்றுபாருங்கள்.

இப்படிச் சிறுபிள்ளைகள் விளையாட்டுத்தனத்தினுல், பேசிக் கொள்ளும் பேச்சுகளையாவது, செய்யும் செய்கைகளையாவது குற்றமாய்ப் பாராட்டாமல், பெண்கள் அலக்ஷியம் செய்துவிட வேண்டும். இவைகளன்றி, வேறென்ன முகாந்திரங்கள் நேரிட்டபோதிலும், அவைகளுக்காகப் பெண்கள் அயலாரோடு சச்சரவு செய்யக்கூடாது.

சில பெண்கள் இப்படி ஒழுங்கீனமாய்ச் சண்டைபிடிக் கும் குணமுடையவர்களா யிருக்கிறதைப்பற்றி,—

(விவேக சிந்தாமணி.)

"வண்டுக ளிருந்திடில் மதுவை யுண்டிடும்
தண்டமி ழிருந்திடிற் சங்கஞ் சேர்ந்திடும்
குண்டுணி யிருந்திடிற் கோள்கள் மிஞ்சிடும்
பெண்டுக ளிருந்திடிற் பெரிய சண்டையாம்."

என்பதாய், இவர்களால் உலகத்திலுள்ள மற்றெல்லாப் பெண் களுக்கும் பழிப்புண்டாயிருக்கிறது. ஆகையால், யாவரோடும் சமாதானமாய் வாழ்வதே பெண்களுக்கு நன்மையை யுண் டாக்கும்.

39-ம் பாடம்.

பரபுருஷரை யிச்சித்தல் மகா கொடிதென்பது.

பரபுருஷரையிச்சித்தலென்பது, தனக்கு வாய்த்த கணவனை விட்டு, அந்நிய புருஷர்மீதில் ஆசை கொள்ளுதலாம். உலகத்தில் ஸ்திரீகளுக்கு அவமானத்துடன், தீங்கைத்தருவதும், தங்கள் குடும்பத்திற்கு என்றும் நீங்காத அபகீர்த்தியையுண்டாக்குவதும் விபசாரத்தை விட வேறு கிடையாது. தங்களுக்கு நேரிட்ட புருஷர் சற்றே அழகிலாவது, சம்பத்திலாவது, குணத்திலாவது குறைந்தவரா யிருந்தால் அவர்களை யசட்டை செய்து, அழகும் சம்பத்துமுள்ள பர புருஷரைச் சில ஸ்திரீகள் இச்சிக்கிறார்கள். இது பெரிய அவிவேகம். "கல்லென்றாலுங் கணவன் புல்லென்றாலும் புருஷன்" என்னும்பழமொழியின்படி, அவன் எப்படிப்பட்டவனா யிருந்தபோதிலும், பெண்ணானவள் அவனைத் தன் பத்தாவென்று மதித்து, அவன்மேல் விசுவாசம் வைத்து நடக்கவேண்டும். இதை விட்டு, அந்நியர் மேல் ஆசைகொள்ளும் பெண்களை உலகத்தார் விபசாரி யென்றும், துஷ்டையென்றும், கொண்டகணவனுக் கிரண்டகஞ் செய்யும் கொடும்பாவியென்றும், பலவிதமாய்த் தூஷிப்பார்கள். இத்தூஷணையும் இகழ்ச்சியும், நெறிதவறி நடக்கும் இப்பெண்ணுக்கு மாத்திரம் சேர்ந்தவைகளல்ல. அப்படிப்பட்டவளை மனைவியாகக்கொண்ட நிர்ப்பாக்கியனான அவள் கணவனுக்கும், தாய் தந்தை முதலான சுற்றத்தாருக்கும் அவைகள் சேர்ந்தவைகளாம். இவ்வித வசைகளுக்கஞ்சித் துஷ்டச்செய்கையுள்ளபெண்களைக்கணவர் தம்வீட்டினின்றும் நீக்கிவிடுகிறார்கள். இப்படி நீக்குவதில் புருஷர்பேரில் குற்றஞ்

சொல்வதற்கில்லை. ஏனென்றால், இவ்விதமான பெண்கள் வீட்டிலிருக்கும்வரையில் குடும்பத்தில் கலகங்களும், உயிர்ச்சேத முதலாகிய பலவித துன்பங்களு முண்டாகின்றன. ஆகையால்,—

(இனியவை நாற்பது.)

"கடமுண்டு வாழாமை காண்ட லினிதே
நிறைமாண்பில் பெண்டிரை நீக்க லினிதே
மனமாண்பி லாதாரை யஞ்சி யகறல்
எனைமாண்பு தா னினிது நன்கு."

என்று சொல்லியிருக்கிறபடி, அவர்களை நீக்கிவிடுவதே மெத்த சுகத்தைத் தருவதாகும்.—

(நீதிசாரம்.)

"தலைவனோ டெதிர்த் துரைத்துச் சிறுதனந் தேடித் தானும்
பலரனு கூலியாயும் பத்தாமுன் அசனஞ் செய்தும்
கலகமா யொருவர் பேச்சை யுரைத்துப்போர் காணுவாளும்
நலமிகு சேய்கள் பெற்றுப் பெருகினும் விடுவர் நல்லோர்.'

என்றபடி, அவ்வித சண்டாளிகள் நல்ல பிள்ளைகளைப் பெற்றவர்களாயிருந்தாலும் அவர்களை வீட்டில் வைக்காமல் நீக்கிவிடுவதே நன்மையாகுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மேலும், இக்கொடிய விபசாரம் என்னும் செய்கையை விரும்பும் அற்ப ஸ்திரீகள், அதினால் ஏதாகிலும் இலாபமடைகிறார்களாவென்று யோசித்துப்பார்த்தாலோ, ஒன்றையும் காணோம். பிற்காலத்தில், "வாய்த்தவிடம்போய் அடுப்பு நெருப்பும் அவிந்தது" போல் நம்முடைய விதிவசமாயிற்றே! என்று தங்

களுடைய விதியைத் தாங்களே நொந்துகொள்ளும்படியான ஸ்திதியில் வந்துவிடுகிறார்கள். ஏனென்றால், முதலில் இப்படிக் கணவனைத் துரோகஞ்செய்து பர புருஷரிடம் நட்பு வைக்கும் விபசாரிகளின்பேரில் அப்பர புருஷர் வெகுகாலம் விசுவாசம் வைப்பதில்லை. மேலும், மணம்புரிந்தவனை மோசஞ்செய்து நம்மிடம் வந்தவளல்லவா! நம்மையும் அப்படியே எப்போதாகிலும் மோசஞ்செய்வாளென்று, அவர்களிடத்தில் சாதாரணமாய் புருஷருக்கு. நம்பிக்கை யிருக்கிறதில்லை. யௌவனமாயிருக்கும்வரையில் இவளிடத்தில் ப்ரீதியாயிருந்து, ஒருவன் இவளைச் சவரட்சணைசெய்துவரலாம். பின்னிட்டு, "ஆசை அறுபது நாள் மோகம் முப்பதுநாள்" என்பது போல, அவளுக்கு யௌவனம் நீங்கின பிற்பாடு அவளை மெதுவாய்க் கை நழுவ விட்டுவிடுவான். அவளுடைய நிலைமை பிறகு எப்படி யிருக்குமென்று யோசித்துப் பாருங்கள்! சவரட்சணையினிமித்தம் அப்போது அவள் தன் சுற்றத்தாரிடத்திற்குப் போவதற்கும் மார்க்கமிராது. அல்லது வேறேபுருஷரைத்தேடிக்கொள்வதற்கும் யௌவனம் போய்விட்டபடியாற் சரிப்படுகிறதில்லை. இதன்பேரில் கடைசியாய் குடிக்கக் கஞ்சிக்கும், கட்டக் கந்தைக்கும் வழியற்றுக், கையில் ஓட்டையெடுத்துக்கொண்டு பிச்சையெடுக்க வீதிக்கு வந்துவிடுகிறாள். புருஷனை துரோகஞ்செய்து அவனை விட்டு அயலாரிடம்போக யிச்சைகொள்ளும் ஸ்திரீகள், பெரும்பாலும் இதேமாதிரியான முடிவுக்குவந்துவிடுகிறார்களென்பதற்கு நாம் அநேக திருஷ்டாந்தங்களைப் பிரத்தியட்சமாய்க் காண்கிறோம்.

விபசாரிகளின் செய்கையானது, முதலாவது அந்த ஸ்திரீக்கும், இரண்டாவது அவளை மணம்புரிந்த கணவனுக்கும், மூன்றாவது அவளையிச்சித்த அந்நிய புருஷனுக்கும், ஆக மூன்று திறத்தாருக்கும் துன்பத்தை யுண்டாக்குகிறது.

எப்படி யென்றால், ஒரு ஸ்திரீயானவள் பரபுருஷனை யிச்சித்தாளென்றறிந்த அவளுடைய சொந்தப் புருஷனுக்கு அவள் பேரில் அதிக கோபம் உண்டாய், இவளால் நமக்கு இவ்வளவு அவமானம் வந்த பின்னிட்டு, இவ்வுலகத்தில் நாம் உயிரோடு வாழ்வதில் என்ன பலனென்று நினைத்துத் தன்னைத் தானே கொலைசெய்துகொள்ளுகிறான். இன்னொருவன், தன் நாயகியை அயலான் இச்சித்தானல்லவா வென்று மாச்சரியங் கொண்டு சமயம் பார்த்து, அவனைக்கொன்றுபோடுகிறான். மற்றொருவன் இவள் நம்முடைய மனைவியாயிருந்தும் நம்மைத் துரோகஞ்செய்து, வேறுமனிதனை யிச்சித்தாளல்லவா வென்று துயரங்கொண்டு, அவளை உயிர்வதை செய்துவிடுகிறான். பின்னுற்சொன்ன இருதிறத்தாரையும் கொலைசெய்த குற்றத்திற்காக இராஜாங்கத்தார் பிடித்து, மரண தண்டனையும் விதித்துப் போடுகிறார்கள். இவ்வித தீங்குகளுக்குங் காரணமாயிருக்கும் விபசாரிகளுக்குக் கடைசியாய் எவ்விதமான முடிவு உண்டாகுமென்றால்,—

(காசிகாண்டம்.)

"பொருவில் கற்பின் வழீஇய புன்மங்கையர்க்
குரிய மூன்று மரபினுள் ளோரையும்
வெருவந் தேங்க விழுங்கி யுமிழ்கிலா
வெரியுந் தீநர கிற்குடியேற்றுவார்."

என்றபடிக்கு, அவ்விதமான பாதகத்தைச் செய்யும் பெண்கள் கொடு நரகில் விழுந்து தாமழிவதல்லாமல், தங்கள் மூன்று தலைமுறையிலுள்ளோரையும் எரிகின்ற நரகத்திற்குக் குடியேற்றுவார்களென்பதாய் சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

40-ம் பாடம்.

விபசாரியின் முடிவு.

வச்சிராங்கியின் கதை.

மச்சராச்சியமென்னும் நாட்டில் கச்சிநாதனென்னும் ஓர் செல்வவந்தனிருந்தான். இவனுக்கு வச்சிராங்கி யென்னும் மனைவியொருத்தி யிருந்தாள். இவள் தன் கணவன்பேரில் அதிக விசுவாசமுள்ளவளைப்போல அவன் எதிரில் மாத்திரம் நடித்துக்கொண்டு வருவாள். ஆனால், உள்ளத்தில் பரபுருஷரை யிச்சிக்குந் தன்மையுள்ளவளா யிருந்தாள். இதினிமித்தம் அவள், தன் கணவன் வீட்டிலில்லாத சமயத்தை யெதிர்ப்பார்த்துக்கொண்டே யிருப்பாள். இவள் இரகசியமாய் அவ்வீதியிலிருக்கும் ஒரு தட்டானைச் சோரநாயகனாக வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். புருஷன் வியாபார முதலிய அலுவல் நிமித்தம் தூரதேசத்துக்குப் பிரயாணமாய்ப் புறப்பட்டவுடனே, "காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கோள்" என்றபடி, தன் வேலைக்காரரைவிட்டுத் தட்டானை யழைப்பித்துக் கொண்டு தன்னிஷ்டப்படி யவனோடு சுகித்திருப்பாள்.

இப்படி சிலகாலம் நடந்துகொண்டேவந்தது; வச்சிராங்கிக்குப் பிள்ளையில்லாமையால் ஒரு பஞ்சவர்னக்கிளியையும், ஒரு உயர்ந்த ஜாதி நாயையும், இவள் மெத்த பட்சமாய் வளர்த்துக்கொண்டுவந்தாள். அவைகளில் பஞ்சவர்னக் கிளியானது, மகா அறிவுள்ளதும், மனிதர்களைப்போல சாதாரணமாய்ப் பேசும் சாமர்த்தியமுள்ளதாயுமிருந்தது. இந்தக் கிளியும், நாயும் எந்நேரமும் ஒன்றுக் கொன்று விளையாடிக்

கொண்டு அதிக நேசமாய்ப் பழகியிருந்தது. இப்படியிருக்க கலியாண நாட்களில் தட்டாருக்கு ஆபரணங்கள் செய்யும் வேலைகள் மிகுதியாயிருந்தபடியால், அவ்வேலைகளின் தொந்திரவால் ஒருநாள் இராத்திரி வச்சிராங்கியின் சோரநாயகன் பன்னிரண்டு மணிவரையில் வரவில்லை. அதுவரையில் தட்டான் வராமையால், ஐயோ! என்னுசை நாயகன் இன்னும் வரவில்லையே; இவ்வளவு நேரமாய்விட்டதே. இன்றையதினம் வருகிறாரோ இல்லையோ வென்று, மகா வியாகூலப்பட்டுக் கொண்டு, நித்திரையில்லாமல், அடிக்கடி வீதியில்வந்து அவன் வரும் வழியைப் பார்க்கிறதும், திரும்பி உள்ளேவந்து சற்று நேரம் படுக்கிறதுமாயிருந்தாள். இப்படி யிவள் வாதைப் பட்டுக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த பஞ்சவர்னக் கிளியானது, இவளுடைய சொந்த கணவனிருக்கும்போது அவனுக்கெதிரில் இவள் செய்துவந்த கள்ள உபசாரங்களையும், அவனில்லாத காலத்தில் இவள் பர புருஷனோடு கூடிச் சுகித்திருப்பதையும், அவன் ஒருநாள் வர நேரமாய்விட்டதற்காக இவள் படுந் துயரத்தையும் பார்த்து,—

(நீதி வெண்பா.)

“ அத்தி மலரு மருங்காக்கை வெண்ணிறமும்
கத்து புனன் மீன்பதமுங் கண்டாலும்—பித்தரே
கானுற் பெரிய கடவுளருங் காண்பரோ
மானுர் விழியார் மனம்.”

(விவேக சிந்தாமணி.)

“ ஆலகால விஷத்தையும் நம்பலாம்
ஆற்றையும் பெருங் காற்றையு நம்பலாம்
கோலமாமத யானையை நம்பலாம்
கொல்லும் வேங்கைப் புலியையும் நம்பலாம்

காலனுர்விடு தூதரை நம்பலாம்
கள்ளர் வேடர் மறவரை நம்பலாம்
சேலைகட்டிய மாதரை நம்பினுல்
தெருவில் நின்று தியங்கித் தவிப்பரே."

என்னுஞ் செய்யுட்களைச் சொல்லித் தனக்குள்ளே அதிசயித்துச் சிரித்தது.

41-ம் பாடம்.

விபசாரியின் முடிவு. (தொடர்ச்சி.)

வச்சிராங்கியின் கதை.

இதைக்கேட்ட வச்சிராங்கி, ஓ! ஓ!! மோசம்வந்தது. "வேலிக்குப்போட்டமுள் காலுக்குத் தைத்தது" என்பது போலாச்சுது. நம்முடைய சங்கதிகளை இந்தக்கிளியானது எப்படியோ தெரிந்துகொண்டது. அதுவுமல்லாமல், ஸ்திரீகளை நம்பக்கூடாதென்று இகழும்படியான இரண்டு கவிகளையும் பாடிவிட்டது. இனி யிதை நாம் நம்பலாகாது. இது நமக்குத் "தலைமாட்டுக் கொள்ளி" யாய்விட்டது. நம்முடைய புருஷன் வந்தால் இந்த நடத்தைகளை யெல்லாம் இது ஆதியோடந்தமாய்ச் சொல்லிவிடுமென்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை யென்று பயந்து, கிளியைக்கொல்வது பாவமென்று இந்த பாதகி சற்றுவது இரங்காமல், அந்த மகா அறிவுள்ள கிளியைப் பிடித்து, அதன் கழுத்தை முறித்துக் கொன்றுபோட்டாள். இதன் கழுத்தை முறிக்கும்போது உண்டான சந்தடியால்

அங்கிருந்த நாயானது பார்த்துத் தன்னுடைய பிரிய நேசனுகிய கிளிக்கு நேரிட்ட விபத்துக்காக மெத்த துக்கங்கொண்டு, தன்னையும் இந்தச் சண்டாளி கொல்லப்போகிருளென்று பயந்து ஓடிவந்து வீதித்திண்ணையின்பேரில் படுத்துக்கொண்டது.

இதற்குள்ளாகத் தட்டான், ஓ! ஓ!! இன்றைக்கு வெகு நேரமாய் விட்டதே; வச்சிராங்கி யென்ன மனவருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிருளோ; கரும்பு தின்னக்கூலி வேண்டுமா வென்று நம்மை யென்ன திட்டப்போகிருளோவென்று, சற்றே கூச்சப்பட்டுக்கொண்டே அதிகவிசையாக நடந்து, அவள் வீட்டின் வீதி வாசற்படிக்குள் நுழைந்தான். இப்படி நுழைந்துகொண்டிருக்கும்போது யாரோ திருடன் தன் எஜமான் வீட்டுக்குள் பிரவேசிக்கிருனென்று, திண்ணையின் பேரில் படுத்துக்கொண்டிருந்த நாயானது குலேத்துக்கொண்டு, அந்தச் சோரனுயகன் பேரில் விழுந்து, அவனைக் கடித்துக் கொன்றுவிட்டது. தட்டானுக்குப் பிராணன் போகும்போது, அவன் அலரியழுத கூக்குரலைக்கேட்ட வச்சிராங்கி திடுக்கிட்டு, விளக்கை யெடுத்துக்கொண்டு வந்து பார்க்கும்போது, தன் ஆசை சோரநாயகன் அதற்குள்ளாக வாசற்படியில் அடியற்ற பனையைப்போல் விழுந்து இறந்துகிடப்பதைப்பார்த்து, மீளாத் துயரங் கொண்டவளாய், "உப்புக்கண்டம் பறிகொடுத்த பார்ப்பாத்தி" யைப்போல், வெளியில் சொல்லிக்கொள்வதற்கில்லாமல் சற்றுநேரம் திகைத்து நின்றுள். பின்பு, ஐயோ! வீட்டுப்பிணம் காட்டுக்குப் போகவேண்டுமே! இதை நாட்டிலுள்ளோர் தெரிந்து கொள்வார்களே யென்று விரைந்து, அப்பிணத்தை யிழுத்துக்கொண்டுபோய், தன் வீட்டுத்தோட்டத்தில் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் அந்த யிருண்ட இரவிலேயே

பள்ளந்தோண்டி, முன் தன்னால் கொலையுண்ட பஞ்சவர்ன கிளியைப் புதைத்திருந்த இடத்துக்குப் பக்கத்திற் புதைத்து விட்டாள். அதின்பேரில், தன் ஆசை நாயகனைக் கொன்றது இந்த நாயல்லவாவென்று அதிக கோபங்கொண்டு, அதைப் பிடிப்பதற்கு வச்சிராங்கியானவள் மெதுவாய் அதன் சமீபத் திற்குப்போனாள். அதை நாயறிந்து, கிளியின் கதி நமக்கும் வரப்போகிறதென்று பயந்து, விசையாய் ஓடித் தெருவுக்குத் தப்பித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டது.

இப்படியாக வச்சிராங்கி கையில் தப்பிக்கொண்டு ஓடி வந்த அந்த நாயானது, அன்று முதல் அந்த வீட்டின் வாசற் படியைக்கூட எட்டிப்பாராமல், அக்கிராரத்து நாயைப்போல் ஊரில் வயிற்றை வளர்த்துக்கொண்டு, தன் எஜமானன் எப் போது திரும்பி வருவானோவென்று, அவன் போன வழியை யெதிர் பார்த்தபடி தியங்கிக்கொண்டிருந்தது. இப்படியே ஒரு மாதங் கழிந்தபின்பு, வியாபாரத்துக்காக தூரதேசம் போ யிருந்த கச்சிநாதன் தன் அலுவல்களையெல்லாம் முடித்துக் கொண்டு ஊருக்குவந்து சேர்ந்தான். இவனைப் பார்த்தவுடன் வச்சிராங்கியானவள் மெத்த ஆனந்தமடைந்தவளைப்போல புரு ஷனைக்கட்டி முத்தமிட்டு, பிராணநாதரே! இத்தனைநாள் உம் மைப் பிரிந்திருக்கும்படியான நிர்ப்பாகியத்தை யடியாள் பெற் றேனல்லவா? என்று சொல்லிவிட்டு, வீடையலங்கரித்துப் புருஷனுக்கு வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்துகொண்டிருந் தாள். இப்படியிருக்கும்போது, கச்சிநாதனும் தன் மனைவியை வெகுநாள் பிரிந்திருந்தமையால் விருப்பம் மேலிட்டவனாய்ப் பிரிய வசனங்களை வசனித்துக்கொண்டிருக்கையில், பஞ்சவர் னக் கிளியைக் காணாமையால், பெண்ணே! நம்முடைய பஞ்ச வர்னக்கிளி யெங்கே காணோமே, யென்று திடுக்கிட்டுக்கேட்

டான். அதற்கு அந்தப் பாசாங்குக்காரி, ஓ! என் ஆசை நேசரே! ஒருநாள் அக்கிளியை மெத்தையின்பேரில் நான் வைத்துப் பாலும் பழமும் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கையில் எங்கேயோயிருந்து ஒரு துன்மார்க்கப் பூனை வந்து பிடித்துக் கொண்டு போச்சுதென்று, அதிக விசனத்துடன் சொல்லி யழுதாள்.

கச்சிநாதனும் இதைக்கேட்டு மகா துயரப்பட்டுக்கொண் டிருக்கையில் எஜமானன் வரவை யெவ்விதத்தினாலோ தெரிந் துகொண்ட நாயானது, அவனிடம் வீட்டுக்குள் ஓடிவந்து, இத்தனை நாள் தன் எஜமானனை விட்டுப் பிரிந்ததைத் துயர மாய்க் காட்டும்படியாக, அவன்காலண்டை வாலைக்குழைத்துக் கொண்டு, அதிக விசனத்துடன் சுற்றிக்கொண்டிருந்தது. அப்புரம் சற்றுநேரம் பொறுத்து, இந்த நாயானது தோட்டத் தில் வச்சிராங்கி சோரநாயகனையுங் கிளியையும் புதைத்திருக் கும் இடத்திற்கு அடிக்கடியோடுவதும், எஜமானனிடம் வரு வதுமாயிருந்தது. இதைக்கண்ட கச்சிநாதன், இதென்ன! நாய் அடிக்கடி தோட்டத்திற்குப் போகிறதும் நம்மிடத்தில் வரு கிறதுமாயிருக்கிறதே யென்று, ஒருவிளக்கை யெடுத்துக் கொண்டுபோய்ப் பார்க்கையில், அங்கே கொஞ்சம் துர்க்கந் தம் உண்டாயிற்று. இங்கே துர்க்கந்தம் உண்டாவதற்கு என்ன காரணமென்று, தன் மனைவியைக் கச்சிநாதன் கேட்க, அவள் தனக்கொன்றுந் தெரியாதென்று சொல்லிவிட்டாள். அதினால் அவனுக்கு வஜ்ஜிராங்கிபேரில் அனுமான முண்டாய், உடனே அந்த இடத்தில் தன் வேலைக்காரரை விட்டுத் தோண்டச் சொன்னான். "கேட்டிக்காரியின் புளுகு எட்டுநாளில் தெரியு" மென்னும் பழமொழிபடி, தோண்டின இடத்தில் ஒருமானிடப் பிரேதமுங் கொலையுண்ட பஞ்சவர்னக் கிளியினுடலும் அகப் பட்டன.

இவைகளை யெல்லாம் பார்த்த கச்சிநாதன், தன்நாயானது இங்கே நாமில்லாத காலத்தில் நடந்த செய்கைகள் குற்றமானவையென்று மனதில் வைத்திருந்து, நாம் வந்தவுடன் நமக்குக் காட்டிட்டென்று, நடந்த செய்கைகளை அனுமானப் பிரத்தியட்சத்தால் கண்டறிந்து, இவைகளெல்லாம் வஞ்சனைக்காரியாகிய தன் பாரியாள் செய்த கொடுஞ் செய்கைகளின் விளைவென்று அதிக கோபாவேசங்கொண்டு, அவளை யொரு கத்தியால் வெட்டிக்கொன்று, "எதிரிக்கு வெட்டின பள்ளம் தனது" என்பதைப்போல் கிளியைப் புதைத்திருந்த பள்ளத்தில் அவளையும் புதைத்துப் போட்டான். இதுசேதி ஊரெங்கும் பிரசித்தமாய், கச்சிநாதனுக்கு அதிக அவமானமும் துன்பமும் நேரிட்டது. தன் சொந்த கணவனுக்கு இரண்டகஞ் செய்து, அயலானாகிய தட்டானை வச்சிராங்கி இச்சித்ததினால் உண்டான மானக் கேட்டையும் முடிவையும், இன்னின்னவை யென்று இதை வாசிக்கும் பெண்கள் சரியாகக் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும். மேலும்,—

(நீதிசாரம்.)

"மின்னன்மை விபசா ரத்து மிகுந்திடுந் தவத்தின் நன்மை
மன்னிய கோபத் தாலு மற்றநீ ருவரி னாலும்
பன்னிடு மறையோர் நன்மை பர மின்னாள் சேர்தலாலும்
மன்னவ னனீதத் தாலு மழிந்திடு நன்மை தானே

என்றபடி, தவஞ்செய்வோருடைய பெருமை கோபத்தாலும், ஜலத்தினுடைய தன்மை உவரினாலும், வேத மோதும் அந்தணருடைய பெருமை பரஸ்திரீ சம்போகத்தினாலும், அரசனுடைய பெருமை நீதி தவறுவதினாலும் அழிந்துபோவதைப் போல், ஸ்திரீகளினுடைய பெருமை யிந்தக்கொடிய விபசாரத்தாலழிந்து போகிறது.

மேலும், பெண்களே ! இவ்விஷயமாக முன்னால் தனபதியரசன் விபசார எண்ணங்கொண்ட தாரைக்குச் சொன்ன நீதிகளையும் அடிக்கடி கவனித்துப் பார்த்து, விபசாரமென்னுங் கொடிய நடத்தையை உங்களிடம் அணுகாமற்படி பாதுகாத்துக்கொள்ளுங்கள்.

42-ம் பாடம்.

சோம்பல் கேட்டைத் தருமென்பது.

சோம்பலென்பது, தாம் செய்யுங் காரியங்களிற் சாக்கிரதையும் சுறுசுறுப்பு மில்லாமையாம். இச்சோம்பலானது பெண்களுக்கு மிக்க கேட்டைத் தருவதாயிருக்கிறபடியால், இது அவர்களிடத்தில் சற்றுகிலு மிருக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், பெண்ணானவள் தன் கணவன் படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருப்பதற்குமுன்னால் எழுந்து, தன்னுடைய நித்தியக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு, அவனுக்கு வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்யவேண்டியவளாயிருக்கிறாளென்று முன்னமே சொன்னோம். மேலும், அவன் தன்னுடைய தொழில் நிமித்தம் வெளியிற்போய் வருவதற்குள்ளாக, அவனுக்கு வேண்டிய உணவு முதலியவைகளைச் சித்தப்படுத்திக்கொண்டு, அவன் வரவை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியவளாயிருக்கிறாள். இவற்றோடு தன் பிள்ளைகளுக்கும் அப்போதைக்கப்போது தேவையானவைகளைக் கொடுத்து, அவர்களைப் பள்ளிக்கூடத்திற்குக் காலந்தவறாமல், அனுப்பவேண்டியவளாயிருக்கிறாள். இதுவுமல்லாமல், தன் வீட்டிலிருக்கும் மாமன், மாமி, மூத்தார், மைத்துனர் முதலியவர்களுக்குஞ் செய்யவேண்டிய

பணிவிடைகளை மனங்கோணமல் ஜாக்கிரதையுடன் செய்து கொண்டு வரவேண்டியவளாயிருக்கிருள். ஒரு ஸ்திரீயானவள் இத்தனை விஷயங்களைக் கவனிக்க வேண்டியவளாயிருப்பதால் அவள் சோம்பேரியாயிருந்தால் அவைகள் எப்படி நடந்தேறக் கூடும்? சோம்பலில்லாமல் மேல் விவரித்த விஷயங்களைக் கவனித்துச் செய்தால் மாத்திரம் பெண்களுக்குக் குடும்பத்தில் நல்ல பெயருங் கீர்த்தியுஞ் சுகமும் உண்டாகும்.

வைகறையிற் சில பெண்கள் ஜாக்கிரதையுடன் எழுந்திருந்து, தாம் செய்யவேண்டியவைகளைக் கவனிக்கத் தவறிப் போவதினல் அவர்களைக் கணவர் கோபிப்பதோடு, அவர்களுடைய மாமி, மாமன் முதலியவர்களும், இதென்ன! இவள் மூதேவியாயிருக்கிருள். சூரியன் புறப்படும் இன்னும் படுக்கையில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிருளே; இந்த அநியாயம் உலகத்திலுண்டா? இப்படிப்பட்டவள் நம்முடைய வீட்டுக்கு எங்கிருந்து வாய்த்தாள்? என்று பலவிதமாய்த் தூஷிக்கிருர்கள். மேலும், சோம்பேறிப் பெண்களுடைய வீடு சுத்தமாயிராது. "சோம்பேறிக்கு வாழைப்பழம் தோலோடே" யென்றபடி, அவர்கள் தங்கள் வீட்டைச்சேர்ந்த விஷயங்களையும் பாங்குடன் செய்ய மனமில்லாதவர்களாயிருப்பார்கள். வீட்டைப்பற்றிப் பெண்கள் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்களில் முதன்மையானது பரிசுத்தம், சோம்பலில்லாத பெண்கள் தாங்கள், காலையில் எழுந்திருக்கும்போதே முதலில் தங்களுடைய வீடு, முற்றம் முதலிய இடங்கள் பரிசுத்தமாயிருக்கிறதாவென்று கவனித்து, அப்படிக் கிராவிடில் தக்க முயற்சிசெய்து சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளுகிருர்கள். சாதாரணமாய் வீதியில் போகப்பட்ட ஜனங்களும் அதிக சுத்தமாய் வைக்கப்பட்டிருக்கும் வீட்டை பார்த்து, ஆ! இந்த வீடு, எவ்வளவு சுத்தமாயி

ருக்கிறது பார்; இதைப் பார்த்தால் இலட்சுமி வாசஞ் செய்யப் பட்ட வீட்டைப்போல் இருக்கிறதே யென்று சிலாகித்துப் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். அசுத்தமாயிருக்கும் வீட்டைப் பார்த்து அப்படி பேசுவார்களா? ஒருபோதும் பேசமாட்டார் கள். அட! இதென்ன! இந்த வீடு சுடுகாட்டைப்போல் இருக்கிறதே; எந்த ஸ்திரீயாவது வீட்டை யிவ்வளவு அசுத்த மாகவும் வைத்துக்கொண்டிருப்பாளா? இதில் வாழப்பட்டவள் பேயோ? இவை யெல்லாங் கொண்டவன்பாக்கியம், என்று தூஷித்துப் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். இவற்றிற் கெல்லாம் காரணம் சோம்பலேதவிர வேரல்ல. சோம்பலுள்ள பெண் களின்முகத்தை உற்றுப் பாருங்கள்; அவர்கள் முகத்தில் இலட்சுமி விலாசமிராது. சோம்பேறிப்பெண்களுடைய முகத் தை மூதேவியின் அரண்மனையென்று சொல்லலாம்.

சோம்பலுள்ள பெண்களுக்கு இவ்வித அபகீர்த்தியும் பழிப்பும் உண்டாவதுமன்றி, வேறுவிதமான துன்பங்களும் கெடுதிகளும் உண்டாகின்றன. எப்படியென்றால், இப்படிப் பட்ட பெண்கள் சோம்பல் மிகுதியால் தங்கள் சிறு குழந்தை கள் திண்ணையின்பேரிலிருந்து விழுந்து, அலறி யழுவதைக் கேட்கும்போதாவது, அல்லது, சமையல் வீட்டில் சுடுகையான போஜனபதார்த்தங்கள் முதலியவற்றில் தவழ்ந்துகொண்டே போய் அக்குழந்தைகள் கைகளை வைத்துக்கொண்டு பிராண பாயம் உண்டாகி அழும்போதாகிலும், திடுக்கிட்டுச் சுறுசுறுப் பாய் ஓடியெடுக்கமாட்டார்கள். அச்சமயத்தில் தகுந்த உதவி யின்றி அவைகள் மடிந்து போகின்றன. இவ்விதமான ஆபத்து களைப்பற்றி நாம் அடிக்கடி கேள்விப்படுகிறோமல்லவா? இவை களுக்கு முதற்காரணம் தாய்மாருடைய சோம்பலும், அஜாக் கிரதையுமேயொழிய வேறென்ன?

(ஔவையார்).

"சோம்ப ரென்பவர் தேம்பித் திரிவர்."

என்றபடி, சோம்பேறிகளுக்குப் பலவித துன்பங்கள் உண்டா கின்றன. சோம்பலானது இவ்வித கெடுதிகளை யுண்டாக்குவ தற் கேதுவாயிருப்பதால், பெண்கள் எப்போதும் சோம்பலற்று சுறுசுறுப்பா யிருக்கவேண்டும்.

43-ம் பாடம்.

அடக்கம்.

அடக்கமென்பது, மனம், வாக்கு காயமாகிய இவைகளைக் குற்றமான வழிகளிற் செலுத்தாமல், பழிக்கும் பாவத்திற்கும் அஞ்சி நடத்தலாம். பெண்களுக்கு இக்குண மிருக்கவேண்டு மென்பது மிக்க அவசியமாயிருக்கிறது. ஏனென்றால், அவர்களுக்கிருக்கவேண்டிய நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் இந்நான்குவகையான குணங்களுக்கும் அடக்கமென்பது தாயாக இருக்கின்றது. நாண் என்பது, நாணம் அல்லது வெட்கம்; அதாவது, ஆண்பிள்ளைகளுக்கஞ்சி, அவர்களோடு மெதுவான குரலுடன் மரியாதையாய்ப் பேசுதலாம். மடம் என்பது, அறியாமை; அதாவது, எந்த விஷயத்தைப் பற்றி யாவது தனக்குத் தெரிந்திருந்தபோதிலும், தெரிந்ததாகத் துணிவுடன் ஜனங்களுக்கு முன் காரணமின்றிச் சொல்லவராமல் தனக்கு அவ்விஷயம் தெரியாதபாவனையாயிருத்தலாம். அச்சமென்பது பயம்; அதாவது, தான் எப்போதும் பார்க்காத

பொருளைப் பார்க்கும்போதாவது, நடக்காத செய்கையைப் பற்றிக் கேட்கும்போதாவது, மனதில் அச்சம்கொள்ளுதலாம். பயிர்ப்பென்பது, கூச்சம், அல்லது அருவருப்பு; அதாவது தன் சொந்தக் கணவனல்லாத அந்நிய புருஷருடைய தேகம் தன் மேல்பட்டவுடன், அருவருப்பும் அசங்கியமு மடைதலாம்.

ஒரு ஸ்திரீயானவளுக்கு அடக்கமென்பது இல்லையாயின், மேலேவிவரித்த நான்கு குணங்களும் உண்டாகமாட்டா. மேலும், அடக்கமில்லாத பெண்களுக்கு மரியாதையென்பது இராது. இப்படி மரியாதையில்லாத பெண்களும் அவர்களால் அவர்களுடைய கணவரும், உலகத்தாரால் பழிக்கப்படுகிறார்கள். எப்படியென்றால், ஒரு ஸ்திரீயானவள், தன் சொந்த புருஷனையாவது, அல்லது இதரமான ஆண் பிள்ளைகளையாவது கண்டபோது, நாணமற்று இந்துதேசப் பெண்களின் ஆசாரப்படிக்கு உடனே எழுந்திராவிட்டால், அதைக்கண்டவர்கள், அப்பா! இவளார், கொஞ்சமாவது நாணமில்லாத பெண்பிள்ளையாயிருக்கிறாள்? இவள் ஆண்பிள்ளைகளைக் கண்டவுடன் நாணி யெழுந்திராமல், எவ்வளவு அகங்காரத்துடன் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறாள் பார்த்தீர்களா? "குலத்தளவே யாகுங் குணம்" என்று சொல்லுகிறபடி, இவள் நல்ல குலத்திற் பிறந்தவளாயிருக்கமாட்டாள்; இப்படிப்பட்டவள் யாருடையபெண்ஜாதி? என்று விசாரித்து மிகவும் இழிவாய் பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். பெண்பிள்ளையானவள் செய்யப்பட்ட எல்லாத் தீமைகளும் ஆசாரக்குறைவுகளும்,

(விவேகசிந்தாமணி.)

"மண்டலத்தோர் செய்பாவம் மன்னரை வந்துசேரும்
திண்டிறன் மன்னர்செய்த தீங்குமந் திரியைச்சேரும்

தொண்டர்கள் செய்ததோஷம் தொடர்ந்ததங் குருவைச்சேரும்
கண்டன மொழியாள்செய்த கன்மமுங் கணவர்க்காமே."

என்றபடி, அவளை மனைவியாய்க்கொண்ட கணவனையே வந்தடையும். ஆகையால்,—

(குறள்.)

"காக்க பொருளா அடக்கத்தை ஆக்கம்
அதனினூஉங்கில்லை உயிர்க்கு."

என்று சொல்லியிருக்கிற பிரகாரம், பெண்கள் அடக்கமென்பதைப் பொருளாக மதித்துக் காக்கவேண்டும். ஏனென்றால், அவர்களுக்கு அதைவிட வேறுசெல்வங்கிடையாது. மேலும்,-

(திரிகடுகம்.)

"கண்ணுக் கணிகலம் கண்ணோட்டம் காமுற்ற
பெண்ணுக் கணிகலம் நாணுடைமை—நண்ணும்
மறுமைக் கணிகலம் கல்வியிம் மூன்றும்
குறியுடையார் கண்ணேயுள."

என்று சொல்லியிருக்கிறபடி, கண்ணுக்குஆபரணமாவது தாட்சண்ணிய முடைத்தாயிருத்தலும், கணவனால் விரும்பப்பட்டவளான பெண்ணுக்கு ஆபரணமாவது நாணமுடையவளாயிருத்தலும், பின்வரப்போகிற பிறப்புக்கு ஆபரணமாவது கல்வியும் ஆகிய இவை மூன்றும் நற்குணமுடைய உத்தமர்களிடத்தில் இருக்கவேண்டியவையாம். ஆகையால், பெண்கள் இப்படிப்பட்ட நற்குணத்தையே ஆபரணமாகத் தரிக்கவிரும்பவேண்டுமே தவிர, பொன், வெள்ளி முதலியவற்றால் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களைச் சிறந்தவைகளென்று நினைக்கலாகாது.

(ஔவையார்.)

"பேதமையென்பது மாதர்க்கணிகலம்."

என்று ஔவையார் சொல்லியிருப்பதின் கருத்தும் இதுதான். பெண்கள் அனுசரித்து நடக்கவேண்டிய நீதிகள் இவ்வாறு யிருக்க சிலர் இவற்றிற்கு முற்றும் விரோதமாய் நடக்கிறார்கள். எப்படியென்றால், தாங்கள் பிறந்த வீடு சம்பத்துள்ளதாகவும், வாழ்க்கைப்பட்ட வீடு வறுமையுள்ளதாகவும் இருந்தால், இவர்கள் தங்களுடைய கணவரை மதித்து அவர்களுக்கடங்கி நடக்கிறதில்லை. இது பெரிய அவிவேகமே யொழிய வேறல்ல. "மலையின்பேறில் விளைந்ததானாலும், உரலில்தான் மசியவேண்டும்" என்னும் பழமொழிப்படி, பெண்கள் தாம்பிறந்த வீட்டின் பெருமையை மறந்து, 20-ம் பாடத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் கமலாவதியைப்போல், தம்முடைய அதிஷ்ட வசத்தால் வாய்த்த கணவருடைய வறுமையோடு கலந்து, அவர்களுக்கும் மற்றுமுள்ள பெயர்களுக்கும் அடங்கி நடக்க வேண்டும்.

44-ம் பாடம்.

பொறாமை தரித்திரத்தை யுண்டாக்குமென்பது.

பொறாமை யென்பது, ஒருத்தி தன்னைவிட நல்ல ஸ்திதியில் இருப்பதைப் பார்த்து மனவருத்தப்படுவதாம். அந்நியருடைய சம்பத்தைப்பார்த்து மனவருத்தப்படுவதினால், தன்னுடைய நிலைமை குறையுமேயொழிய, அவர்களுடைய சம்பத்து சற்றாகிலும் குறையமாட்டாது. அல்லது, அந்த சம்பத்தில் கொஞ்சமாவது தனக்குக் கிடைக்கவு மாட்டாது. அப்படி அந்நியருடைய செல்வத்தைப் பார்த்து வியாகூலப் படுவதைப் பார்க்கிலும்,

(நீதிநெறிவிளக்கம்.)

"தம்மின் மெலியாரை நோக்கித் தமதுடைமை
அம்மா பெரிதென் றகமகிழ்க."

என்று சொல்லியிருக்கிறபடி, தம்மைப் பார்க்கிலும் தரித்திரர்களாயிருப்பவர்களைப் பார்த்து, அவர்களைவிட நாம் நல்ல நிலைமையில் இருக்கிறோமல்லவா வென்று சந்துஷ்டியடைவது, மனிதர்களுடைய கடமையாய் எண்ணவேண்டும். அந்நியர்க்குண்டாயிருக்கும் செல்வத்தைப்போல் தனக்கும் உண்டாக வேண்டுமென்று, தகுந்த விதமாய் முயற்சி செய்வது குற்றமாகமாட்டாது. ஆனால், அவர்களும் தங்களைப்போல் தரித்திரர்களாக வேண்டுமென்று கோருவது பொறுமையாகும்.

(குறள்.)

"அவ்வித் தழுக்கா றுடையானைச் செய்யவள்
தவ்வையைக் காட்டி விடும்."

அதாவது இலட்சுமியானவள், பிறர் செல்வத்தைப் பார்த்துப் பொறுபைப்படும் குணமுடையவர்களை விட்டு நீங்கி, அவர்களிடத்திற்கு மூதேவியை அனுப்பிவிடுவாள் என்பதாம். இதன்படி பொறுமையுடைய ஸ்திரீகளுக்கு, எப்போதும் நீங்காத் தரித்திரமும், கஷ்டமும் மேலிட்டுக்கொண்டேவரும். "அரசமரத்தைப் பிடித்த சனி அதின் கீழிருந்த பிள்ளையாரையும் பிடித்தது" என்று சொல்லும் பழமொழிப்படி, அத்தரித்திரமானது அவர்களை வருத்துவதுமல்லாமல், அவர்களுடைய பிற்சந்ததியாரையும் விடாமல் வருத்தும்.

ஆகையால், "ஔவியம் பேசேல்" என்றபடி, ஸ்திரீகள் பொறுமையான வார்த்தைகளை வாயினாற் பேசக்கூடாது.

அவைகளை மனதில் நினைக்கவும் கூடாது. அப்படிச் செய்வார்களானால் பின் வரும் பாடத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் பாகீரதியைப்போல் துன்பமடைவார்கள்.

45-ம் பாடம்.

பொறாமை தரித்திரத்தை யுண்டாக்கு மென்பது. (தொடர்ச்சி).

பாகீரதியின் கதை.

போகாபதி யென்னும் பட்டணத்தில் பாகீரதி யென்றொரு பெண்பிள்ளை யிருந்தாள். இவளுக்குப் பொறாமை யென்பது உடன் பிறப்பு. இவள் எந்நேரமும் தன்னுடைய அண்டைவீட்டுக்காரியின் செல்வத்தைப் பார்த்துப் பொறாமைபட்டுக்கொண்டிருப்பதே வழக்கம். இவள் ஒருநாள் தன் மனதிலிருப்பதை அடக்கமாட்டாமல், தன் எதிர்வீட்டுக்காரியினிடத்தில் முறையிட்டுக்கொள்வதைக் கேளுங்கள், அடீ! எதிர்வீட்டுசுந்தரம்! எங்கள்பக்கத்துவீட்டு பாக்கியத்தை பார்த்தாயா! என்னடீ! அவள் உச்சந்தலை முதல் உள்ளங்கால் வரையில் பொன் காய்த்த மரம்போல், உடம்பே தெரியாமல் நகைகளைப் பூட்டிக்கொண்டிருக்கிறாளே? அடீ! அவளுடைய வீட்டைப் பார்த்தாயா? நான்கு வருஷங்களுக்கு முன் சாதாரணமான வீடாயிருந்ததுதானே? இப்போது மூன்றடுக்குள்ள மெத்தை வீடாய் விட்டதே, அடீ! அவளுக்கு வீடு நிறைய பிள்ளைகளிருப்பதைப்பார்; இப்படியும் உலகத்திலுண்டா? அடீ அவர்கள் வீட்டுக்கு எத்தனைபேர் வருவதும் போவதுமா

யிருக்கிறார்கள் பார்த்தாயா? எந்தப் பாவிகளாவது நம்முடைய வீட்டைத்தேடி வருகிறார்களா? அடீ! அவளுடைய வீட்டில் ஒரு வேளைக்கு எத்தனை விதம் காய் கறிகள் சமைக்கிறார்கள் என்பதை நீ கேட்டதுண்டா? வேளைக்குப் பத்துவிதக் காய் கறிகள் இல்லாமல் அவளுடைய வீட்டில் உள்ளவர்கள் சாப் பிடுகிறதில்லையாமே? நான் பக்கத்து வீட்டில் இருக்கப்பட்ட பாவியானபடியால், ஒவ்வொரு வேளையில் இந்தக் கோலங்களை யெல்லாம் பார்க்கப் பார்க்க என் வயறு எறிகிறதடீ! இதற் கென்னசெய்யலாம்? ஒன்றுந் தோன்றவில்லையே; இந்த வீட் டை விட்டு வேறெங்கேயாகிலும் கண் மறைவாய்ப் போய் விடலாமென்று பார்த்தாலோ, எங்கள் வீட்டுக்காரன் அப்படிச் செய்ய விடுகிறதில்லை. இந்த அநியாயத்திற்கு நான் என்ன செய்யப்போகிறேன்? என்று மகாதுயரத்துடன் பெருமூச்சு விட்டுச் சொல்லிக் கொண்டாள். இதைக் கேட்ட சுந்தரம்; என்னடீ! பாகிரதி! அவள் எப்படியிருந்தாலும் உனக்கென்ன? அதற்காக நீ என் வீணில் பொறாமைப்பட்டுச் சாகிறாய்? என்று தூஷித்துவிட்டுப் போய்விட்டாள். பாகிரதி இதோடே நிற்காமல், பின்னும் எதிர்ப்பட்ட மற்றவர்களோடும் தனக்கு வேலையில்லாத காலத்தில் இவ்விதமாய்ச் சொல்லிக்கொண்டே திரிவாள்.

இப்படி யிருக்குங் காலத்தில் ஒருநாள், பாகிரதியின் புரு ஷன் வேறே ஊருக்குப் போயிருக்கும்போது, ஒரு மந்திரவாதி யானவன், இவள் வீட்டுத்திண்ணையின்பேரில் வந்து உட்கார்ந் தான். அவனைப்பார்த்து, நீர் ஆரையா? என்று பாகிரதி கேட்க, அவன் அம்மணீ! நான் உலகப் பிரசித்தமான மந்திரவாதி; என் பெயர் வேகாவரன்; நீ கேட்டதில்லையோ! பேப் பிசாசுக்கள்

என் பெயரைக் கேட்டமாத்திரத்தில் காததூரம் பறந்தோடும்; மந்திர விஷயங்களில் எனக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. ஆனையைப் பூனையாக்குவேன்; பூனையை ஆனையாக்குவேன்; எனக்கு எதிரானவர்கள் இந்த ஜம்புத் தீபத்தில் ஒருவருமில்லை. உன் முகத்தைப் பார்த்தால் உன்மனதில் ஏதோ ஒரு பெருத்த குறையிருந்துகொண்டிருக்கிறதுபோல் தெரியவருகிறது. ஒளியாமல் என்னேடு சொல், நீ இனி ஒன்றுக்கும் அஞ்ச வேண்டாம்; பகவதி துணையிருப்பாள்; என்று மகா தீரத்துடன் சொல்லித், தன்னிடத்திலிருந்த மந்திர புஸ்தகங்களையும் பிரதிமைகளையும் எடுத்து அவள் எதிரில் போட்டான்.

இவைகளை யெல்லாம் கேட்ட பாகீரதியானவள் மகா சந்தோஷமடைந்து, ஓ! ஓ!! இவன் நம்முடைய மனதில் இருப்பதை எப்படியோ தெரிந்துகொண்டான். இவன் பெரிய மந்திர வாதியாகவே யிருக்கவேண்டும். இவனால் நாம் வெகுநாளாய் அடைந்திருந்த கவலையானது இன்றையதினம் ஒழிந்துபோய் விடுமென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. "தேடபோன மருந்து காலில் கிடைத்தது" என்பதுபோல், நாம் நினையாமலிருக்கும் போதே, இவன் நம்முடைய வீட்டைத் தேடி தானக வந்து விட்டான். "கூட்டி வைத்ததே குரு கடாக்ஷம்" என்று தனக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டு, அவனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிருள். ஐயா! மந்திரவாதியே! நீர் உம்முடைய மந்திர வல்லமையால் என் மனதில் பெரிய குறை யிருப்பதாய்ச் சொன்னது சத்தியந்தான். அது வேறென்றுமல்ல; என் பக்கத்து வீட்டுக்காரி என்னைப்போல் ஆகவேண்டுமென்பதுதான் என்ருள். இதற்கு மந்திரவாதி, தாயே! நான் உன்னுடையமனதில் இருப்பதை முன்னமே தெரிந்து கொண்டேன். நான் சொல்வதற்கு ஆரம்பிக்குமுன் நீயே சொல்லிவிட்டாய்! ஆயி

னுங் குறையில்லை. இப்படி எத்தனையோ பெயர்களுடைய வயிற்று நோய்களை நான் தீர்த்திருக்கிறேன். இது எனக்கு ஒரு பெரிய காரியமல்ல. "மலையை விழுங்கும் மாரியாத் தாளுக்கு உரல் சுண்டாங்கிக்காகுமா" என்பதுபோல் எவ்வளவோ உற்பாதமான காரியங்களைச் செய்யப்பட்ட எனக்கு இது ஒரு நிமிஷ வேலையாகவும் இல்லையே. நீ பயப்படவேண்டாம்; பகவதி துணையாயிருப்பாள். ஆனால் இது அற்பகாரியமாயிருந்தபோதிலும் பணச்செலவு சற்றே அதிகமாகவே பிடிக்கும்; ஆயினும் நீ தைரியத்தை விடவேண்டாம் என்றான். இதற்கு பாகீரதி உடன்பட்டு, ஐயா! பணச்செலவு அதிகமாகப் பிடிக்குமென்றீரே, சுமார் எத்தனை பணம் பிடிக்குமென்றாள். மந்திரவாதி, நூறு ரூபாய்க்குமேல் ஒருகாசும் தேவையில்லை; சரியாய் அவ்வளவிருந்தால் இப்படிப்பட்ட சஞ்சலங்கள் உன் ஆயுள்பரியந்தம் எப்போதும் வராமற் செய்துவிடுவேன். இதோடே அவளுடைய பாக்கியங்களெல்லாம் உன்னிடம் வந்து சேரும்படியாகவும் செய்து வைக்கிறேன். பிற்பாடு ஒரு சக்கிரம் எழுதி தருகிறேன். அதைப் பூசை செய்து கொண்டு வருவாயானல், உனக்கு புத்திர பாக்கியமும் உண்டாய்விடும் என்றான். இவைகளைப் பாகீரதி கேட்டவுடன் அளவில்லாத சந்தோஷமடைந்து, தன் மேல் இருந்த உடமைகளை யெல்லாங் கழற்றி, மந்திரவாதியினிடம் ஒப்புவித்தாள். இவைகளைப் பார்த்த வேகாவரன் உன்னுடைய உடைமைகளெல்லாஞ் சேர்ந்து இருபது வராகனுக்கு ஆகிறது; மற்றத் தொகைக்கும் வழி சொன்னல் உன்னுடைய காரியம் அரை குறையாய் முடியாமல் சம்பூரணமாய் முடிந்துவிடும். நான் அதற்கு உத்திரவாதியாயிருப்பேன். நீ தைரியத்தை விடவேண்டாம். பகவதி துணையிருப்பாள் என்றான். அதற்கு பாகீ

ரதியானவள், இதென்ன! "கடன் வாங்கியும் பட்டினி கலியாணம் பண்ணியும் சந்யாசி" என்பதைப்போல், நம்முடைய உடமைகளை யெல்லாம் கழற்றிக் கொடுத்தும், காரியம் சித்தியாவதற்கில்லையே யென்று வருத்தப்பட்டு, எதிர் வீட்டுக்காரியின் கம்மலை யிரவலாய் வாங்கிக்கொண்டு வந்து, மற்ற ரூபாய்க்கு ஈடாக மந்திரவாதியினிடம் ஒப்புவித்தாள். இதை வாங்கிக்கொண்ட மந்திரவாதியானவன், நீ கொடுத்த பணத்தில் ஒரு காசாவது நான் எடுத்துக்கொள்ளப் போகிறதில்லை; எல்லாம் பகவதி பூஜைக்கே செலவாகப்போகிறது; காரியம் உன்னுடைய இஷ்டப்படி நிறைவேறி முடிந்த பிற்பாடு, நீ எதை கொடுத்தபோதிலும் நான் சந்தோஷமாய் வாங்கிக்கொள்ளுகிறேன். நாளையதினம் பொழுது விடியுமுன் உன்னுடைய பக்கத்து வீட்டுக்காரியின் மெத்தை வீடு எப்படியாகப் போகிறது பார்; இது விஷயத்தில் நீ சற்றுவது ஐயங்கொள்ள வேண்டாமென்று சொன்னான். அதற்கு பாகீரதி, ஐயா! உம்முடைய இஷ்டப்படிக்கு முடித்துவிட்டேன். இனி உம்மை மலையாய் நம்பி யிருக்கிறேன். எப்படியாவது என்னுடைய கோறிக்கையை யீடேற்றி வைப்பீரானால், உம்மை யெங்கள் வீட்டுக் குலதெய்வமாய்ப் பூசித்து வருவேனென்றாள்.

மேற்சொன்ன விதமாய் பாகீரதியின் உடமைகளை யெல்லாம் சுருட்டிக்கொண்டு, மசானத்திற்குப் போய் பூஜை போட்டுக்கொண்டு வருகிறேனென்று பக்கத்துவீட்டுக்காரியின் பெயரையுங் கேட்டு எழுதிக்கொண்டு, மசானத்தை நோக்கி, "இன்றயதினம் நமக்குச் சுக்கிரன் உச்சத்திற்கு வந்தான்," என்று சொல்லிக்கொண்டே, வந்த வழியைத் திரும்பிப் பாராமல், ஒரே ஓட்டமாய் ஓடிப்போய்விட்டான்.

இதற்குள்ளாக பாகிரதியின் கணவன் வந்து, நடந்த வர்த்தமானங்களைக் கேட்டு, அடி பாவி! என் தலையில் கல்லைப்

போட்டாயே! யென்று மந்திரக்காரனைத் தேடி, ஊரைச்சுற்றி ஓடி, "கோழிபோனதல்லாமல் குரலும் போச்சுது" என்னும் பழமொழிப்படி, அவனுக்குக் கால்கள் வலித்து, வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்தான். இந்த சமாச்சாரம் ஊரெங்கும் பிரசித்தமாய், இதைக் கேட்டவர்களெல்லாம் பாகீரதியைப் பார்த்து, அடி சண்டாளி! அண்டைவீட்டுக்காரியினுடைய செல்வத்தைப் பார்த்து இப்படியும் பொறுமைப்பட்டு, உன்னுடைய உடமைகளையெல்லாம் பறிகொடுக்கலாமா? என்று பலவிதமாய்த் திட்டினார்கள். அந்த ஊரில் உள்ளவர்களுக்கெல்லாம் இது வொரு பெரிய வேடிக்கை கதையாய் விட்டது. இவ்வளவான வுடன், எதிர்வீட்டுக்காரி வந்து, கம்மல் எங்கேயென்று பாகீரதியைக் கேட்டாள். இதற்காக ஒன்றும் பதில் சொல்லத் தோன்றாமல், பாகீரதியும் அவள் புருஷனும் திகிலடைந்து, பயித்தியம் பிடித்தவர்களைப்போல் ஆய்விட்டார்கள். கம்மலின் கிரயத்திற்காகத் தாங்கள் குடியிருந்த வீட்டையும் விற்றுக் கொடுத்துவிட்டு, வெறுங்கையராய் கஞ்சிக்கு மார்க்கமில்லாமல், கடைசியாய் பிச்சையெடுத்து ஜீவனம் செய்வதற்காக இருவரும் பரதேசம் போய்விட்டார்கள்.

இவ்வாறு பாகீரதி, தன் அண்டை வீட்டுக்காரியின் செல்வத்தைப் பார்த்து பொறுமைப் பட்டதற்காக வந்த லாபம் இதுதான்.

இந்தக் கதையினால் பொறுமை தரித்திரத்தை யுண்டாக்குமென்பதைத் திருஷ்டாந்தப் படுத்தினதுமல்லாமல், பிழைப்பதற்கு வேறு மார்க்கந் தேடாமல், மந்திரக்காரர், சாஸ்திரக்காரர், குறிசொல்வோர் என்று சமயத்துக்குத் தக்கபடி பெயர் வைத்துக்கொண்டு, ஊர்களில் திரியும் பகல் வேஷக்காரரால்

பெண்கள் ஏமாந்து போகாமல் ஜாக்கிரதையா யிருக்கும்படி போதனையும் செய்யப்பட்டது.

46-ம் பாடம்.

சுற்றத்தாருக்கிணங்க நடத்தல்.

சுற்றத்தாருக்கிணங்க நடத்தலென்பது, தங்களுடைய உறவின்முறையாரோடு எப்போதும் அன்பு பாராட்டி, விரோதமின்றி மனமொத்து கலந்து, அவர்களை நன்குமதித்து நடப்பதாம். பெண்கள் இப்படி நடந்துகொள்வதினால் தாங்கள் பிறந்த குடும்பத்துக்கும், புகுந்த குடும்பத்துக்கும், என்றும் மாருத கீர்த்தியைச் சம்பாதித்துவைக்கிறார்கள். பெண்கள் தங்கள் கணவருக்கு மாத்திரம் பிரியமாய் நடந்துகொள்ளுவது போதாது. இவர்கள் தங்கள் வீட்டிலுள்ள மாமியார், மாமனார், தன் புருஷனோடு கூடப் பிறந்தவர்களான மூத்தார், மைத்துனர், நாத்தன்மார் முதலானவர்களுக்கும் பிரியமுண்டாகும்படி நடந்துகொள்வார்களானால், இவர்களுக்கு நல்ல பெயர்கிடைக்கும். அப்படிப்பட்டபெண்ணை அவர்கள் அம்மா! எங்கள் வீட்டுக்கு மருமகளாய்வந்தவள் மகாலட்சுமியென்றும், எங்கள் வீட்டிற்கு இவள் ஒரு இரத்தின தீபமென்றும், இவளைப் பெற்றவள் மகா உத்தமி யென்றும் புகழ்ந்து கொண்டாடுவார்கள். இப்படிப்பட்ட பெயரெடுத்தாலல்லவோ பெண்ணாய்ப் பிறந்ததற்குப் பலன் என்று சொல்லலாம். அப்படிப்பட்ட நல்ல பெயர் கிடைக்கவேண்டுமென்பதைப் பெண்கள் எப்போதும் மனதில்வைத்து, அவர்கள் விஷயத்தில்

அதிக தாழ்மையாகவும், மரியாதையாகவும் நடந்துகொண்டு வரவேண்டும். இப்படிச் செய்வதால் தன் புருஷனுக்கும் அதிக சந்தோஷமுண்டாவதற்கேதுவாகிறது. ஒரு இராச்சியத்தில் கலகமற்றுப் பிரஜைகள் சமாதானத்துடன் வாழ்வார்களானல், அவ்விராச்சியத்தை யாளும் அரசனுக்கு எவ்வளவு சந்துஷ்டியும் திருப்தியும் உண்டாயிருக்குமோ, அப்படியே ஒரு குடும்பத்திலும் சச்சரவில்லாமலிருந்தால், அதற்குத் தலைவனுயிருக்கப்பட்ட ஆண்பிள்ளைக்கும் மிகுந்த சந்தோஷகரமாக இருக்கும். இதற்குக்காரணம் அவ்வீட்டுக்கு மருமகளாய் வந்தவளுடைய, அடக்கமும் மரியாதையுமேயொழிய வேறென்ன?

மேற்சொன்னவிதமாய் ஒரு ஸ்திரீயானவள் தன் குடும்பத்திலுள்ள மாமி முதலான மூத்தோருக்கடங்கி நடக்காவிட்டால், எந்நேரமும் குடும்ப கலகங்கள் உண்டாய்க்கொண்டேயிருக்கும். அவர்கள் இவளைச் சத்துருவாக்கிக் கொண்டு அடிக்கடி புருஷனிடத்தில், "அப்பா! உன் பெண்ஜாதி யெங்களுக்கு அடங்கி நடக்கிறதில்லை; அவள் எங்களைப் பெரியவர்களென்று சற்றுவது மதிக்கிறதில்லை; அவளுடைய வேலைக்காரர்களைப்போல் தன் மனதில் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிருள்; இப்படிப்பட்டவளோடு இந்த வீட்டில் நாங்கள் இனி அரை க்ஷணங்கூட இருக்கமாட்டோம்; எங்கேயாவது கண்ணுக்கு மறைவாய் தலையின்பேரில் துணியைப் போட்டுக்கொண்டு போய்விடுகிறேம்; நாலுவீடாச்சுது, ஒரு ஓடாச்சுது; அப்புறம் நீயும் அந்தப் புண்ணியவதியும் லட்சணமாய் வாழுங்கள், என்று அடிக்கடி குரூரமானவார்த்தைகளைச் சொல்லிக்கொண்டேயிருப்பார்கள். இதைக்கேட்ட புருஷன் இதற்கு ஞாயஞ் சொல்லத் தோன்றுதவனுய், "ஏறச்சொன்னல் எருதுக்குக்

கோபம், இறங்கச்சொன்னால் மூடவனுக்குக்கோபம்'' என்று மயங்கி, ஆயினும் பெண்ஜாதிபக்ஷம் பேசலாமென்று பார்த்தாலோ, இவன் அவளிடத்தில் தலையணைமந்திரோபதேசம் பெற்றுக்கொண்டானென்று, இந்தக் கிழவர்கள் நம்மைத் தூற்றிக் காற்றில் வைப்பார்கள் என்று, பலவாறாய் யோசித்துக் கடைசியாய்த் தன் பெண்சாதியின்பேரில் கோபத்தைக் காட்டிச் சிலசமயங்களில் அவளை அடிக்கிறான்.

இதைப்பார்த்த அந்தக் கிழப்பிணங்கள், தலையையசைத்துக்கொண்டு, இது சரி! இது சரி!! இன்னும் கொஞ்சம் பலமாகவே அவள் அடிபடவேண்டும் என்று சந்தோஷப்பட்டு, மறுபடியும் இவள்பேரில் குற்றங்கண்டுபிடிப்பதற்காக, "அரிசி அள்ளுங் காக்கை'' யைப்போல் சமயம் பார்த்துக்கொண்டேயிருப்பார்கள். ஏதாவது தப்பிதம் அகப்பட்டால், அவள் புருஷன் எங்கேயாவதுபோய்வந்தவுடன் அதை அவனிடத்தில் பாடமாய் ஒப்புவித்துப் போடுகிறார்கள். இதையவன் கேட்டவுடன் மனவருத்தப்பட்டு, வழக்கப்படி அவளை வைது அடிக்கிறான். இதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் மற்ற மூத்தார், மைத்துனர், நாத்தன்மார்களுக்கும் இவளிடத்தில் இளப்பமுண்டாய், இவர்களும் அவள்பேரில் குற்றம் சுமத்த வழிதேடிக்கொண்டே யிருப்பார்கள்.

ஆகையால் பெண்கள் இவ்வித கஷ்டங்களைச் சதாகாலமும் அனுபவிப்பதற்கு இடந்தேடிக்கொள்ளாமல், தங்கள் குடும்பத்தைச்சேர்ந்தவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, அவர்களைத் தங்கள் தாய், தந்தை, சகோதரர்களாகப்பாவித்து, அவர்கள் இடத்தில் பட்சத்துடன் நடந்துகொள்ளவேண்டும்.

47-ம் பாடம்.

பேராசை பெருநஷ்ட மென்பது.

பேராசை யென்பதற்கு அதிக ஆசை யென்றர்த்தமாகும். இது ஆண், பெண் ஆகிய இரண்டு வகுப்பாருக்கும் இருக்கக் கூடாது. ஆசையில் கொஞ்சம் அதிகமானல் "காணியாசை கோடி கேடு" என்பதைப்போல் அதிக நஷ்டமுண்டாகும். பெண்கள் தங்களுக்குக் கிட்டாத வஸ்துக்களில் மனதைச் செலுத்தக்கூடாது. செலுத்தினல் அனுகூலம் உண்டாகாமல் வியாகூலமே உண்டாகும். இப்படியாக தங்களுடைய எண் ணத்துக்கு அதிக தூரமான விஷயங்களில் இச்சைவைத்து, அநேக பெரிய நஷ்டங்களை யடைந்திருக்கிருர்கள். அப்படிப் பட்ட விஷயங்கள் கைகூடிவராமற்போனல்மாத்திரம் பெரி தல்ல; புதுவெள்ளம்வந்து பழைய வெள்ளத்தையும் அடித் துக்கொண்டுபோனதுபோல் தனக்கிருந்த பழைய நிலைமைக் கும் கேடு உண்டாகும்.

(மூதுரை.)

"ஆழவமுக்கி முகக்கினும் ஆழ்கடனீர்
நாழிமுகவாது நானுழி"

என்பதுபோல், ஒரு பெரிய சமுத்திரத்திலிருக்கும் ஜலத்தை ஒருபடியினல் எவ்வளவு ஆழத்தில் அமுக்கி மொண்டபோதி லும் அது நான்குபடி ஜலத்தை மொள்ளாது. அல்லது மேலே வீசம்படி ஜலத்தைக்கூட மொள்ளமாட்டாது. ஆகையால் பெண்கள் அவரவர்களுக்குக் கடவுள் கிருபையால் கிடைத்

திருப்பதோடு திருப்தியடைந்து, அதற்குமேல் அதிகத்துக்கு ஆசைப்படாமலிருக்கவேண்டும். அப்படிக்கில்லாமல் பேராசைப்பட்டால், பின்வரும் கதையில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் இடைச்சியைப்போல் பெருநஷ்டமடைவார்கள்.

48-ம் பாடம்.

பேராசை பெருநஷ்ட மென்பது. (தொடர்ச்சி.)

இடைச்சி பொன்னியென்பவள் கதை.

சென்னி என்னும் ஊரில் பொன்னியென்றொரு இடைச்சியிருந்தாள். இவள் சிறுவயதிலேயே புருஷனையிழந்து கைம்பெண்ணாகவே யிருந்தாள். இவள் ஒரு கிழப்பசுவை வைத்துக்கொண்டு அது கறக்கும் கொஞ்சம் பாலினால் மோர், தயிர் நெய் இவைகளை உண்டாக்கி, அவ்வூர் வீதிகளுக்குக் கொண்டு போய்விற்று ஜீவனம் செய்துகொண்டுவருவாள். இவள் அதிக பேராசைகொண்டவளானபடியால், கால்படிமோருக்கு முக்கால்படி ஜலம்கூட்டி, அதைப் பெருக்கி விற்றுக்கொண்டு வருவாள். இப்படி மோரில் அதிகமாய் ஜலம்சேர்த்து இவள் விற்பதினால், இவளிடத்தில் மோரை விலைக்குவாங்கப்பட்டவர்களெல்லாம் இவளை "பேராசைபிடித்த இடைச்சி"யென்று திட்டிக்கொண்டே வாங்குவார்கள். இவ்விதமாய் தானும் ஜீவனம் செய்துகொண்டு, மீதியாய் ஒருகுடம் நெய்யையும் சேர்த்து வைத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

[இடைச்சி பொன்னி என்பவள் கதை.]

ஒருநாள், தான் உத்தேசித்திருந்தபடி நெய்க்குடம் பூர்த்தியாய் விட்டபடியால், இதை ஏமாந்தவர்களிடம் கொண்டு போய் அதிக விலைக்கு எப்படியாவது விற்கவேண்டுமென்று, தலையின்மீது சும்மாடு இட்டு அக்குடத்தைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு, தான் வெகுநாளாய்க் கொண்டிருக்கும் உத்தேசங்களையெல்லாம் சிந்தித்துக்கொண்டே நடந்துபோய்க்கொண்டிருந்தாள். எப்படியென்றால், "இந்தக் குடத்திலிருக்கும் நெய் சுமார் பதினைந்து ரூபாய் விலையுள்ளது. இதை இருபத்தைந்து ரூபாய்க்குக் கஷ்டப்பட்டு யாரையாகிலும் ஏமாற்றி விற்றுப்போட்டு, நம்முடைய கிழப்பசுவுக்குப் பதிலாய் நல்ல பசுக்களாய் இரண்டு வாங்கவேண்டும்; அவ்விரண்டு பசுக்கள் கொடுக்கும் பாலைக்கொண்டு இவ்விதமாய் இரண்டு குடங்கள் நிரம்ப நெய்சேர்த்து, அதை ஐம்பது ரூபாய்க்கு எப்படியாவது விற்கவேண்டும். அந்தப் பணத்தைக்கொண்டு வேறே இரண்டு பசுக்கள் வாங்கி, அவற்றால் நான்கு குடங்கள் நிறைய நெய் உற்பத்தியாக்கி, அதை நூறு ரூபாய்க்கு விற்பனைசெய்ய வேண்டும். அப்போது நல்ல பட்டுச்சேலையொன்று மூன்று வராகனில்பார்த்து வாங்கிக் கட்டிக்கொள்ளவேண்டும். சேலை வாங்குவதில் நாம் பெண்பிள்ளையானதால் வியாபாரிகள் நம்மை யேமாற்றி முழமில்லாத சேலைகளை நம்முடைய தலையில் கட்டுவார்கள். ஆகையால், ஜாக்கிரதையுடன் விலை தீராததற்கு முன், நம்முடைய சொந்தக் கையினால் சேலை தாராளமாய் பதினாறு முழமிருக்கிறதா வென்று, இப்படியாக முழம் போட்டுபார்க்கவேண்டுமென்று, தலையிலிருந்த நெய்குடத்தை மறந்து, அதைப்பிடித்துக்கொண்டிருந்த கையினால் முழம் போட்டாள்.

இடைச்சியானவள், இவ்வாறு வெறுங்கையை முழம் போட்டு பார்க்கக் குடத்தின்பேரிலிருந்த தன் கையை எடுத்த வுடனே, அக்குடம் தரையில்விழுந்து உடைந்து, குடத்திலி ருந்த நெய் முழுமையும் அங்கிருந்த மணலில் சுவறிப்போய் விட்டது. இதைக்கண்ட பொன்னியானவள், வாயிலும் வயிற் றிலும் அறைந்துகொண்டு, ஐயோ! நான் வயிற்றைக்கட்டி, வாயைக்கட்டி, நல்ல துணியும் உடுக்காமல் எவ்வளவோ கஷ்டப் பட்டுச் சேர்த்துவைத்திருந்தநெய் இப்படி பாழாகிவிட்டதே! இதைக்கொண்டு பாவியாகிய நான், எத்தனையோ எண்ணங்க ளெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டிருந்தேனே; என் எண்ணங்க ளெல்லாம் ஊமைகண்ட கனவுபோலாய்விட்டதே! யென்று அழுதுகொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிப்போனாள். இதுசங்கதி கேட்ட அவ்வூராரெல்லாம் இவள் ஒருபடி மோருக்கு நாலு படிஜலம் சேர்த்து விற்கிற பேராசைக்காரியானபடியால், இவ ளுக்கு சுவாமிஇப்படி நஷ்டத்தை யுண்டுபண்ணினாரென்று, அவளைத் திட்டிக்கொண்டார்களேயொழிய, யாரும் இவளு டைய நஷ்டத்திற்காக இரங்கவில்லை.

ஆகையால் பேராசை யெப்போதும் பெருநஷ்டத்தை யுண்டாக்குமென்று பயந்து, பெண்கள் எவ்விஷயத்திலும் அளவுக்கு மிஞ்சி ஆசைப்படக்கூடாது.

49-ம் பாடம்.

துன்மார்க்கப் புருஷரைச் சன்மார்க்கத்தில் திருப்புதல்.

பெண்களுக்குவாய்க்கும் புருஷரெல்லாரும் பெரும்பாலும் யோக்யதையுள்ளவர்களாயிருப்பார்களென்று நினைக்கலாகாது. சிலர் விபசாரம் செய்பவர்களாயும், சிலர் குடியர்களாயும், சிலர் சூதாடுகிறவர்களாயும் நேரிடுகிறதுமுண்டு. அப்படிப்பட்ட புருஷர்கள் தங்களுக்கு அதிஷ்ட வசத்தால் வாய்த்தார்களானால் பெண்கள் அவர்களைத் தங்களுடைய விவேகத்தால் நல்வழிக்குத் திருப்ப முயற்சி செய்ய வேண்டும். அதற்குப் பெண்களுடைய பொறுமையே தக்க மருந்தென்று சொல்லலாம். பெண்கள் தங்கணவருடைய துஷ்ட செய்கைகளைக் கூடியவரையில் பொறுத்துக்கொண்டு நாள்கழித்து வருவார்களானால், நாளா வட்டத்தில் அவர்கள் தாங்களே நல்வழிக்கு வந்துவிடுவது முண்டு. அப்படிக்கில்லாமல் அவர்களுடைய நடத்தையைப் பற்றி எந்தநேரமும்பழித்து வெளியில் தூற்றி, அவர்களுக்குத் தக்க உபசாரம் செய்யாமலும், அவர்கள் அழைத்தால் பதில் பேசாமலும், "ஆண்டை கோபத்தை கடாமேல் காட்டினான்" என்பதைப்போல் யாதொரு குற்றமும் செய்யாத தங்கள் சிறு குழந்தைகளை வீணையழும்படி அடிக்கிறதும், வேண்டுமென்று சட்டியை யெடுத்துப் பானைமேல் போடுகிறதும், பானையை யெடுத்துச் சட்டியின்பேரில் போட்டுடைக்கிறதும், இப்படி சில விவேகமற்ற பெண்கள் தாருமாறுப்செய்து, தங்களைத் தாங்களே கெடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்படி கணவருக்கு எதிரிட்டு நடந்து கொள்வதினால், அவர்களுடைய துஷ்ட

செய்கையானது நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டே வருவதோடு, அவர்களுக்குத் தங்கள் மனைவியர் மேலும், பிள்ளைகள் மேலும், பிரியமும் அற்றுப்போய்விடும். இதனால் கடைசியாய் பெண்களுக்கேயல்லவா பெருத்த கஷ்டம் உண்டாகிறது?

ஆகையால், பெண்கள் எப்போதும் தங்கள் கணவருடைய துர் நடக்கையைக் கவனியாமல், அவர்கள் சன்மார்க்கரான புருஷராயிருந்தால் எப்படி நடக்கவேண்டுமோ அவ்விதமாய் அடங்கி நடந்தால், அவர்களுக்கே தங்கள் மனைவியர்பேரில் இரக்கமுண்டாய், அதினால் அவ்வித நடத்தைகளை விட்டு விடும்படியான விவேகமும் உண்டாகும்.

50-ம் பாடம்.

துன்மார்க்க புருஷரைச் சன்மார்க்கத்தில் திருப்புதல் (தொடர்ச்சி.)

சண்பகவல்லியின் கதை.

தென்னாட்டில் ஓர் கிராமத்தில் சண்பகவல்லி யென்னும் பெண் பிள்ளை யொருத்தி யிருந்தாள். இவள் நன்னடக்கையிற் சிறந்தவளாய் கணவனுக்கு எப்போதும் அடங்கி அவன் வார்த்தைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்துகொண்டே வருவாள். இவளுக்கிரண்டு குழந்தைகள் பிறந்து சிலநாட் சென்றபின், இவளுடைய அதிஷ்டக்குறைவால் இவள் கணவன் வனமாலை யென்னும் ஒரு வைப்பாட்டியை வைத்துக்கொண்டான். அவள் பேரில் அதிக மோகங் கொண்டவனாய் தன்னுடைய ஆஸ்தி

களை வெகுவாய் அவளுக்குக் கொடுத்துவிட்டான். தன்னுடைய சொந்தப் பெண்சாதி பிள்ளைகள் பேரில் கொஞ்சமாவது அவனுக்குக் கவனமேயில்லை. வேளைக்கு வீட்டுக்கு வந்து சாப்பிடுகிறதும், மற்றக்காலமெல்லாம் வைப்பாட்டியின் வீட்டிற்போயிருப்பதுமே இவனுடைய வேலையாயிருந்தது. இவ்வளவுக்கும் சண்பகவல்லியானவள் மனங்கோணாமல், தான் முன்னிருந்ததைக் காட்டிலும் புருஷன்பேரில் அதிக அன்பு வைத்து அவன் வீட்டுக்குவந்தவுடன் அவனுக்குவேண்டிய உபசாரங்களைச்செய்துகொண்டு வருவாள். மற்றவேளைகளில் தன் கணவனுக்கு நல்லறிவு பிறக்கவேண்டுமென்று, கடவுளைத் தியானித்துக்கொண்டே யிருப்பாள். இவளுடைய பிள்ளைகள் சில வேளைகளில் அந்த வனமாலையின் வீட்டுப் பக்கம் விளையாடப்போகும்போது, தங்கள் தகப்பன் அங்கே அவளோடு சந்தோஷமாய்ப் பேசிச் சிரித்துக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துவிட்டுவந்து, தங்கள் தாயினிடத்தில் சொல்லுவார்கள். இவைகளைக் கேட்டவுடன் அவளுக்கு மனதில் மிகுந்த துயரமுண்டானபோதிலும், அதைத்தன் விவேகத்தா லடங்கிக்கொண்டு, பிள்ளைகளை அப்படி வெளியிற் சொல்லவேண்டாமென்று கண்டித்து வருவாள். அண்டை அயலிலிருக்கும் மற்றப் பெண்களும் இவளைப்பார்த்து, என்னடி! சண்பகவல்லி! உன்புருஷன் எந்தநேரமும் கூத்தியார்வீட்டே கதியாயிருக்கிறானே? இப்படியும் உண்டா? என்று சற்றே இகழ்ச்சியாய்ப் பேசுவார்கள். அதற்கு "அவரவர்களுடைய விதியின் படி நடக்கிறது. நம்மாலாகிறதென்ன? அவருக்கே என்றைக்கு தன் சமுசாரத்தின்மீது தயை உண்டாகிறதோ உண்டாகட்டும். "தானாய்க்கனியாதகனியைத் தடிகொண்டடித்தால்கனியுமா" எத்தனை நாளானாலும் மனைவி மக்களென்கிற கியாபகம் அவ

ருக்கு வராமற்போகுமா பார்க்கலாம்; கிணற்று ஜலத்தை வெள்ளங்கொண்டுபோகுமா?" என்று மிகப் பொறுமையோடும் பெருமையோடும் அந்தப் பெண்களுக்குச் சமாதானம் சொல்லிக்கொண்டு வருவாளே யல்லாமல், தன் புருஷனைச் சற்றுகிலும் அகவுரவமாய்ப் பேசமாட்டாள். "இப்படியாக இவள் நடந்து கொண்டு வரும் நாளில், இவளுடைய புருஷன் போஜனவேளைக்குத் தன் வீடுதேடிக்கொண்டு போய், அவனுடைய சொந்த பெண்சாதியினிடத்தில் போஜனம்செய்து கொண்டுவருவது, அந்த வைப்பாட்டிக்குச் சரிப்படாமல், இவனை மெதுவாய் வீட்டுவழி எட்டிப்பார்க்க வொட்டாமல், செய்துவிடவேண்டுமென்றெண்ணி, அதற்கு அவளொரு உபாயஞ்செய்தாள். அதாவது, அவன் ஒருநாள் இவளுடன் சந்தோஷமாய் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருக்கும்போது, என் உயிர்த்தோழரே! நான் ஒரு சங்கதி சில மாதங்களாய்க் கேள்விப்பட்டுக்கொண்டு வந்தேன். ஆனால் அதினுடைய உண்மையை யறிகிறவரையில், அதை உம்மோடு பிரஸ்தாபிப்பதற்கு எனக்கு மனமில்லாமலிருந்தது என்று சொன்னாள். இதைக்கேட்டவுடன், இவன் என் கண்ணே? அதென்ன சங்கதி! அதென்ன சங்கதி !! நானறியச் சொல்ல வேண்டுமென்று அவளை வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டான். அதற்கவள், என் கண்ணாளரே! அந்தச்சேதியை நான் என்னவென்று வெளிப்படையாய்ச் சொல்லப்போகின்றேன்; சொன்னால் துக்கம் அழுதால் வெட்கம், என்றிருக்கிறதே; ஆயினும் அதனால் உமக்கு பெரிய மானக்குறைவு உண்டாவதாயிருக்குமே யென்றஞ்சி இப்போது அதைச் சொல்லுகிறேன், என்று விவரமாய்ச் சொல்லத் தொடங்கினாள். கேளும் பிராண நாதரே! அடுத்த வீதியிலிருக்கும் உமக்கு வெகுநாளைய விரோதியான மண்டோதரனென்பவன், தலையில் முக்காடு போட்டுக்கொண்டு, தினந்

தோறும் இரவில் நீர் என்னிடம் வந்துவிட்டவுடனே உம்முடைய பெண்ஜாதியினிடம் போயிருந்துவிட்டுப், பொழுது விடியுமுன் ஒருவருக்குந் தெரியாமல் தன் வீட்டுக்குப் போய் விடுகிறான்; இது ஊரெங்கும் குழப்பமாயிருக்கிறது; நீர் ஆத்திரக்காரனென்று பயந்து, நானிதுவரையில் இந்த துக்க சமாச்சாரத்தை உம்மோடு சொல்லவில்லை; இது நிசமோ, பொய்யோவென்று நானும் பலவகையாய்ச் சோதித்துப் பார்த்ததில், அவன் ஒரு நாள் விடியற் காலத்தில் உங்கள் வீட்டிலிருந்து முக்காடு போட்டுக் கொண்டு வரும்போது, நானே என் கண்களால் பார்த்துவிட்டேன். அவன் என்னைப்பார்த்தவுடன் விசையாய்நடந்து போய்விட்டான் என்று சொல்லி முடித்தாள்.

இவ்விதமாய்த் தன்னுடைய பெண்சாதியின் துர்நடத்தையைப் பற்றி அவள் சொன்னவுடனே, இவனுக்குக் கோபாவேசம் உண்டாய்ப் பல்லை நற நற வென்று கடித்துக்கொண்டு, அந்தக்ஷணமே தன் பெண்சாதியை வெட்டிப் போடவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டே கத்தியைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான். இப்படி கொஞ்ச தூரம் போன பிற்பாடு, அவனுக்குக் கோபம் சற்றே தணிந்து, இதென்ன! ஆச்சரியம்! நாம் எப்போதும் கேட்காத சங்கதியை யின்று கேள்விப்பட்டோம்; நம்முடைய அநுபவத்திற் கண்டவரையில் யோசித்துப்பார்த்தால், நம்முடைய மனைவி அப்படிப்பட்ட செய்கையுள்ளவளாய்க் காணப்படவில்லையே; அவளுடைய செய்கையை நாம் பிரத்தியட்சமாய்க் கண்டபிற்பாடு அவளைக் கொல்லுவது தகுதி யென்று நினைத்துக்கொண்டு, தன் வைப்பாட்டியின் வீட்டுக்கு வந்து, தான் திரும்பி வந்த காரணத்தை யவளோடு சொன்னான். இதைக் கேட்டவுடனே அவள் ஆ!

ஆ! அப்படியே செய்யலாம்; நீர் ஒரு நாளைக்கிரவில் மாறு வேஷம் போட்டுக் கொண்டு, எதிர் வீட்டுத்திண்ணையில் படுத்துக்கொண்டிரும். அப்போது நான் சொன்னதற்குத் திருஷ்டாந்தமாக அயல்மனிதன் முன்னேரத்தில் உள்ளே முக்காடு போட்டுக்கொண்டு நுழைவதையும், விடியற்காலத்தில் அவன் அதேபிரகாரம் உம்முடைய வீட்டிலிருந்து வெளியில் வருவதையும் பார்த்துக்கொண்டு, அவனைக் கோபத்தினால் ஒன்றும் செய்யாமலும் அவனை இன்னுனென்று கண்டுகொள்ளாமலும், அமரிக்கையாய் வந்துவிடும். பொழுது விடிந்த பிற்பாடு உங்கள் உறவின்முறையாரை யெல்லாம் சேர்த்து, உன்பெண்சாதிக்குச்செய்யவேண்டிய தண்டனைகளைச் செய்து அவளை வீட்டை விட்டு ஓட்டிவிடலாம், என்று தந்திரம் சொல்லிக் கொடுத்தாள்.

இதைக் கேட்ட சண்பகவல்லியின் கணவனுனவன் சரி! சரி!! இது நல்ல உபாயந்தானென்று அதற்குச் சம்மதித்து, மறு நாள் இரவில் அப்படியே எதிர் வீட்டுத்திண்ணையின் பேரில் ஒரு வழிப்போக்கனைப்போல உருமாறிப் படுத்துக் கொண்டிருந்தான். வனமாலையானவள் தன் வீட்டுக்குவரும் வண்ணானைப் பக்குவப்படுத்தி, அப்பா! நீ யின்றைய இரவில் எங்கள் எஜமானர் வீட்டுக்குப் போய், வீட்டிலிருப்பவர்களுக்குத் துணையாய்ப் படுத்துக்கொள் என் தமையன் தினந்தோறும் அங்கே போய்ப் படுத்துக்கொள்வது வழக்கம்: இன்றையதினம் அவனுக்குக் கொஞ்சம் அசந்தர்ப்பமாயிருப்பதால் அவனுக்குப் பதிலாய் இராத்திரிக்கு மாத்திரம் நீ போய் படுத்துக்கொள், நீ போய் படுத்துக்கொண்டதை எங்கள் எஜமான் பார்த்தால் என் தமையன் பேரில் கோபித்துக்கொள்வார், ஆகையால், நீ வீட்டுக்குள் போகும்போது, என் தமை

யன் போகிற வழக்கப்படி தலையில் முக்காடு போட்டுக்கொண்டு போய், விடியற்காலத்திலும் அப்படியே முக்காட்டுடன் திரும்பி ஒருவருக்குந் தெரியாமல் வந்துவிடவேண்டும், என்று அவனுக்கு வேண்டிய தந்திரங்களைக் கற்பித்து அனுப்பினாள். அவள் கற்பித்தனுப்பிய பிரகாரம், வண்ணானும் அன்றிரவில் சுமார் ஒன்பது மணிக்கு முக்காடு போட்டுக்கொண்டு வீட்டுக்குள்ளே நுழைந்தான். எதிர்வீட்டுத் திண்ணையின்பேரில் படுத்துக்கொண்டிருக்கும் சண்பகவல்லியின் கணவன் இவன் உள்ளே நுழைந்ததைப் பார்த்து, அட்டா! நம்முடைய வைப்பாட்டியின் வார்த்தை நிஜமாய்விட்டது. அவள் சொன்னபோதே சந்தேகியாமல் சண்பகவல்லியைக் கொன்றுபோட்டிருக்கவேண்டும்.

(குறள்.)

"சிறை காக்குங் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறை காக்குங் காப்பே தலை"

என்றபடி, ஸ்திரீகள் தங்களுடைய கற்பினால் காத்துக்கொள்வதே காவலாகுமேயன்றி, சிறை முதலான வேறுவித காவல்கள் அவர்களுக் கென்னசெய்யும் என்று மிகுதியான வியாகூலமும் மனக்கொதிப்புமடைந்து, நித்திரையின்றிச் சிந்தாக்கிரந்தனாய் இரவில் வீட்டுக்குள்ளே நுழைந்தவன் விடியற்காலத்தில் திரும்பி வருவதை யெதிர்ப்பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தான். வனமாலையானவள் போதித்தனுப்பியபடி வீட்டுக்குள்ளே நுழைந்த வண்ணான், தன்னை யின்னானென்று வீட்டிலுள்ளோர் கண்டுகொள்ளப் போகிறார்களென்று அச்சப்பட்டு நடைத்திண்ணையின் ஒரு மூலையில் படுத்துத் தூங்கிவிட்டான். இப்படி யிருக்கும்போது சற்று நேரம் பொறுத்து

அந்த வீட்டுக்குள் கொஞ்சம் அழுகை சத்தங்கேட்டது. இதென்ன! அழுகை சத்தங்கேட்கிறதேயென்று, தன் பெண் சாதி படுத்திருக்கும் அறையின்சுவரோரமாய்வெளியில் நின்று, சண்பகவல்லியின் கணவன் உற்றுக்கேட்டான். அப்படிக் கேட்டதில், அது தன் வீட்டு வேலைக்காரியின் குரலோசையா யிருக்கிறதென்று அறிந்து, இன்னும் என்ன நடக்கிறது கேட்கலாமென்று, அங்கேயே அசையாமல் நின்றுகொண்டி ருந்தான். அப்போது சண்பகவல்லி தன் வேலைக்காரியை அழவேண்டாமென்று தேறுதல்கள் சொல்லிக்கொண்டு வரு கிறாள். எப்படியென்றால், அடி பெண்ணே! உன் புருஷன், நாலுநாளாய் இரவில் வீட்டில் தங்காமல் யாரோ ஒரு வைப் பாட்டியினிடம் போய்விடுகிறானென்று அழுகிறாயே; நீ அழு வதினால் ஆகப்போகிறதென்ன? எத்தனைவைப்பாட்டிகளிடம் போனபோதிலும், அவன் உனக்குப் புருஷனென்பது அற்றுப் போகுமா! மாங்காய்திருட மரமேறினவன், பல் கூசினால் தானாக மரம்விட்டுக் கீழே யிறங்குவான். அவனை ஒருவர் கீழே யிறங்கிவிடப்பா! வென்று, கேட்கவேண்டுவதில்லை. அதைப்போல் எல்லாம் அதனதன் காலம் வந்தால் தானாய் நடக்கும். ஆனால், அதுவரையில் நீ செய்யவேண்டிய கடமை யென்னவென்றால், உன்னுடைய மனவருத்தத்தை உன் கண வனுக்குக் காட்டிக்கொள்ளக்கூடாது. அதிக சாக்கிரதையாய் அவனுக்கு நாள்தோறும் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்துகொண்டுவரவேண்டும். உன் வீட்டைவிட்டு வைப் பாட்டியின் வீட்டுக்குப்போகும்வரையில் அவனுக்கு உன் விஷயத்தில் சற்றுவதுகோபம் உண்டாகாதபடிநடந்துகொள்ள வேண்டும். உன் புருஷன்செய்யும் விபசாரத்தைப்பற்றி என்னுடன் சொன்னபடி வேறே யாரோடும் நீ சொல்லிக் கொள்ளவேண்டாம். பொதுவாய்ப் பெண்கள் கணவரால்

எவ்வித மனக்குறைகள் நேரிட்டபோதிலும், அவைகளைப் பெற்ற தாயோடும் சொல்லிக்கொள்ளக் கூடாது. தங்கள் கணவருக்குச்செய்யும் உபசாரங்களாலும், பணிவிடைகளாலும் அவர்களைச் சந்தோஷப்படுத்தி, அவர்களால் உண்டான மனக்குறைகளை நீக்கிக்கொள்ளவேண்டும். அதைவிட்டு அவர்களோடு எதிர்த்துப்பேசி, நீ வேறே ஸ்திரீகளிடம் போனால், நானும் வேறே புருஷனைத் தேடிக்கொள்ளுகிறேனென்று சில இழிந்தசாதிப் பெண்கள் பேசுவதைப்போல் நீ பேசக்கூடாது. அப்படிப்பட்ட எண்ணத்தை நீ கனவிலுங் கொள்ளக்கூடாது. எப்போதும் அந்நியஸ்திரீகளிடத்தில் புருஷர்களுக்கு நீடித்து விருப்பமிருக்கமாட்டாது. "ஊரெல்லாம் சுற்றினபோதிலும், தேர் முடிவில் தன் நிலையிலேதான் வந்து நிற்கும்." "ஆகாயத்தில் விட்டெறிந்த கல் சந்திரமண்டலம் வரையிற்போனாலும் தரையில்தான் விழவேண்டும்" என்பதுபோல் கடைசியாய் உன் புருஷன் உன்னிடத்திலேயே வந்து சேருவான். அதுவரையில் நீ மனதைத் தேற்றிக்கொண்டு, சீக்கிரத்தில் உன் கணவன் இப்போது கொண்டிருக்கும் எண்ணமானது மாறிப்போகவேண்டுமென்று, உன்னிஷ்டதெய்வத்தை தியானித்துக்கொண்டிரு; வேறுவிதமாய் விசனப்படவேண்டாம், என்று சண்பகவல்லியானவள் தன் வேலைக்காரிக்கு வேண்டிய தேறுதல்களைச் சொன்னாள். இந்த நீதிகளை யெல்லாங்கேட்டு அவள் அழாமல் நின்று, தாயே! நீ நாலு வருஷங்களாய் நம்முடைய எஜமானர் வைப்பாட்டி வலையிலகப்பட்டு, ஒருநாளாகிலும்வீட்டில்தங்காமலிருப்பதைப்பொருத்துக்கொண்டிருக்கும்போது, அற்பஸ்திரீயாகிய நான் எவ்வளவு? என்று சொன்னவுடன், அப்புறம் யாதொரு அரவமுமில்லாமல் நிசப்தமாயிருந்தது.

சுவரின் வெளிப்பக்கத்தில் இவைகளையெல்லாம் உற்றுக் கேட்டுநின்ற சண்பகவல்லி கணவனானவன் திப்பிரமைகொண்டவனாய் அடா! இதென்ன ஆச்சரியம்! யாரோ ஒரு அன்னிய மனுஷன் வீட்டுக்குள்ளே சற்றுநேரத்திற்குமுன் நம்மெதிரில் நுழைந்தான். அவனுடைய பேச்சுக்குரலைக்காணோம். நம்முடைய மனைவி தன் வேலைக்காரிக்கு நாம் இதுவரையில் ஒருபோதும் கேள்விப்படாத உயர்ந்த புத்திகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறாளே, இப்படிப்பட்ட நீதிகளைப் போதிக்கும் விவேகமுள்ள நம்முடைய மனைவியினிடத்தில் சற்றுவது கெட்ட நடத்தை யிருக்குமா? இவைகளெல்லாம் சூதுக்காரியாகிய அந்தப்பாவி வனமாலையின் தந்திரங்களென்று தீர்மானித்துத், தன் மனைவியின் வார்த்தைகளைக்கேட்ட சந்தோஷப் பெருக்கினால், இதற்குமுன்னிருந்த வழக்கப்படி "சண்பகம்" என்று கூப்பிட்டுக் கதவைத்தட்டினான். இதைக்கேட்ட சண்பகவல்லியானவள், இதேது! இந்நேரத்தில் நம்முடைய கணவன் குரல்போல் கேட்கின்றது; மேலும், பழைய வழக்கப்படி நம்முடைய பேரிட்டழைக்கிறாரே! இன்றைக்கேதோ நல்ல காலம் வந்ததாய்க் காணப்படுகிறது, என்று சந்தோஷத்துடன் தன் வேலைக்காரியையுங் கூட்டிக்கொண்டுவந்து கதவைத் திறந்தாள். உடனே விளக்கைக்கொண்டுவரச்சொல்லி உள்ளே நுழைந்தவன் எப்படிபோனானென்று வீட்டுக்குள் அவன் சுற்றிப் பார்த்துக்கொண்டு வருகையில், நடைத்திண்ணையில் ஒரு மூலையில் யாரோ ஒருமனிதன் படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து, அவனுக்குச் சமீபத்திற்போய் அவனை தட்டியெழுப்பி யாரடா! இங்கே படுத்துக்கொண்டிருப்பவன், என்று கூவினான். ஐயோ! செத்தேன்! என்று படுத்துக்கொண்டிருப்பவன் அலறியெழுந்து, சுவாமி! நான் ஏகாலி; வனமாலையம்மாள் படுத்துக்கொள்வதற்கு இங்கே அனுப்பி

ஞள், என்று எல்லாசங்கதிகளையும் உள்ளபடி சொல்லிவிட்டான். பின்பு அவனை ஓடிப்போகச்சொல்லித் துரத்திவிட்டு, தன் வைப்பாட்டிசெய்த உபாயத்தினுல் நம்மைப் பிடித்த சனி இன்றையதினம் தொலைந்துபோய்விட்டதென்று, தன்மனைவியாகிய சண்பகவல்லியைக்கட்டி முத்தமிட்டு, அவளுடைய மேன்மையான அறிவிற்கும், குணத்திற்கும், நன்னடக்கைக்கும் வியந்து, வைப்பாட்டியின் வீட்டுவழி போவதை மறந்து, அன்றுமுதல் பழையபடி தன் மனைவி மக்கள்மேல் ஆசை வைத்துப் புத்தியுடன் வாழ்ந்துவந்தான்.

ஆகையால், பெண்களே! சண்பகவல்லியினுடைய பொறுமையினுலும், விவேகத்தினுலும் உண்டான நன்மைகளைப் பாருங்கள். துன்மார்க்கரான புருஷரை நல்லவழியில் திருப்புவதற்கு நீங்கள் மேற்சொன்னவைகளைக் கவனிக்கவேண்டும்.

51-ம் பாடம்.

மனைவியின் யுக்தியினுல் கணவனுக்கு நேரிட்ட ஆபத்து நீங்கியது.

அளகாபுரியென்னும் பட்டணத்தில் நளகேசரி யென்னும் ஓர் அரசனிருந்தான். அவனுக்குக் கலைபூஷணி யென்னும் ஒரு மனைவி யிருந்தாள். அவள் மகா விவேகசாலியாகவும், தன் கணவனுக்கு அப்போதைக் கப்போது தகுந்த யோசனை சொல்ல வல்லவளாயுமிருந்தாள். இப்படியிருக்கும் நாளில், அப்பட்டணத்திலிருந்து வேறோர் பட்டணத்துக்குப் போகுமார்க்கத்தில்

இருந்த ஓர் பெரிய ஆலமரத்தில் ஒருவேதாளம் (ஒருவகைப் பேய்) வசித்துக்கொண்டு பிரயாணிகளுக்கு அடிக்கடி துன் பங்களைச் செய்துகொண்டே வந்தது. அதின்பேரில் அந் நாட்டுக் குடிகளெல்லாங் கூடி, இதைப்பற்றித் தங்கள் அரச னிடத்தில் வந்து ஒரு நாள் முறையிட்டுக் கொண்டார்கள். இதைக்கேட்ட அரசன் தன்னுடைய தளகர்த்தனை யழைப் பித்து, நீ போய் அந்த வேதாளத்தைப் பிடித்துத் தண்டித்து, அந்த வழியிலிருக்காமல் ஜனங்கள் வருத்துப் போகில்லாத வேறோரிடத்திற்கு ஒட்டிவிட்டுவந்துவிடென்று ஆக்கியாபித் தனுப்பினன். அப்படியே அத்தளகர்த்தனும் அரசனுடைய ஆக்கினையின்படி ஆலமரத்தினிடம் சென்று, அதிலிருந்த வேதாளத்துக்கு அரசனுடைய கட்டளையை அறிக்கை யிட்டான்.

இதைக்கேட்ட வேதாளமானது அவனைப்பார்த்து நகைத்து, போ! போ! பயித்தியக்கார! உங்கள் அரசனுக்கும் புத்தி யில்லை, உனக்கும் புத்தியில்லை; நான் அந்த அரசனுடைய ஆக் கினைக்குட்பட்டவனென்று அவன் நினைத்துக்கொண்டிருக்கி றது வீணெண்ணம். என்னைப்பிடிப்பதற்கு உன்னாலுமாகாது, உங்களுடைய அரசனாலுமாகாதென்று அவனுக்குப்போய்ச் சொல், என்று சொல்லிவிட்டு, அந்த தளகர்த்தனுடன் கூடப் போயிருந்த யானை, குதிரை, காலாள் முதலிய சில சேனைகள் இறங்கியிருந்த இடத்தின்பேரில் பெரிய மலையை தூக்கிக் கொண்டுவந்து போட்டு, அவைகளையெல்லாங் கொன்று விட் டது. இதைப் பார்த்த தளகர்த்தன் பயந்து, ஓ! ஓ! இதேது விபரீதமாயிருக்கிறதே! "கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்டது போல் ஆயிற்றே!" இன்னும் சற்றுநேரம் இதனுடன் பேசினால் நம்முடைய பிராணனையும் இது வாயில் போட்டுக்கொள்ளும்

போலிருக்கிறது. ஆகையால் நாம் தப்பித்துக்கொண்டு ஓடிப் போவதே நல்லது, என்று ஒரே ஓட்டமாய் ஓடிப்போய், அரச னிடத்தில் நடந்த வர்த்தமானங்களைச் சொன்னுன். இதைக் கேட்ட அரசன் அதிக கோபங்கொண்டு, தன்னுடைய சேனை களை யெல்லாம் ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டுபோய், ஆலமரத் தைச் சுற்றி முற்றுகை போட்டு, அந்த வேதாளத்தைப் பிடித் துக்கொண்டான். இப்படியாக அரசன் கையில் அகப்பட்ட வேதாளம் அவனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறது. ஓ! நளகேசரி யென்னும் அரசனே! என்னைப் பிடித்து விட்டதினுல் நீ மகா வீரனென்று நினைத்துக்கொள்ள வேண்டாம். இப்படி எத் தனையோபேர்கள் என்னைப்பிடித்து மறுபடியும் பயத்தினுல் விட்டிருக்கிருர்கள். அதில் நீயுமொருவனென்று நினைத்துக் கொள் என்றது.

இதைக்கேட்ட அரசன் ஓ! வேதாளமே! நீ சொல்லுவது எனக்கு நன்ருய் விளங்கவில்லை. உன்னைப்பிடித்தவர்கள் மறு படியும் ஏன் விட்டுவிட்டார்கள்? சொல் என்று உக்கிரத் துடன் கேட்டான். அதற்கு வேதாளம் சொல்லுகிறது; ஓ! அரசனே! நான் எந்நேரமும் என் சக்திக்குத் தகுந்த காரியங் களைச் செய்துகொண்டே யிருக்கவேண்டும். இது என் இயற் கை; என்னைப் பிடிப்பவர்கள் என் சக்திக்கேற்ற வேலையை ஓயாமல் இட்டுக்கொண்டே யிருக்கவேண்டும். அப்படிச்செய் வதற்கு சற்று தாமதிப்பார்களானுல், என்னைப் பிடித்தவர் களையே நான்பட்சித்துப்போடுவேன்; அந்தப்படி யெனக்குத் தக்கவேலை யிடுவதற்கு உனக்கு வல்லமை யிருந்தால் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு போகலாம். இல்லாவிட்டால் பேசாமல் என்னை விட்டுப்போட்டு, நீ வந்த வழியைப் பார்த்துக்கொண்டு

உன் பெண்சாதி பிள்ளைகள் முகத்திற்போய் விழி யென்றது. இதைக் கேட்ட அரசன் இந்த வேதாளத்துக்குத் தகுந்த வேலை நம்முடைய இராச்சியத்தில் இல்லாமல் போய்விட்டதா என்று நினைத்து, நல்லது! அப்படியே உன் சக்திக்குத் தகுதி யான வேலைகளை யென் இராச்சியத்தில் காண்பிக்கிறேன் வா வென்று அதைப்பிடித்துக்கட்டிக்கொண்டு தன் நகரம் வந்து சேர்ந்தான்.

அந்த அளகாபுரி பட்டணம்வந்து சேர்ந்தவுடனே, வேதாளம் அரசனே! நீ யெனக்கு என்ன வேலை காட்டுகிறுய் என்று கேட்டது. அதற்கு அரசன் இதென்ன! ஊர்வந்து சேருவதற்குமுன் வேலையிடச்சொல்லுகிறதே யென்று, இதற் கொரு பெரிய வேலையாய்க் கொடுத்துவிட்டோமானுல், அடிக் கடிவந்து நம்மை வேலை கேட்கமாட்டாதென்று யோசித்து, ஒரு பழைய கோட்டையைப்பிரித்து வேரிடத்தில் கட்டிவிட வேண்டுமென்று சொல்லிக்கட்டவேண்டிய இடத்தை அதற்கு அரசன் காட்டினுன். இவன் காட்டின ஒரு நிமிஷத்துக்குள் இவனுடைய உத்தேசப்படி கோட்டையைக்கட்டி முடித்து விட்டு, வேதாளம் அரசனிடம்வந்து, இராஜாவே! நீர்சொன்ன வேலை முடிந்துவிட்டது; வேறென்னவேலை சொல்லப்போகி றீர்? உடனே சொல்லும், என்றது. அதற்கு அரசன், இதென்ன! சனியனை விலைக்கு வாங்கினதுபோ லாச்சுதே யென்று மனதிலெண்ணிக்கொண்டு, இப்படிப்பட்ட அசாத்திய மானவேலைகளையெல்லாம் அநேகமாய்ச் சொல்லியும், அவை களை வேதாளமானது ஒரு நொடியிற்செய்து முடித்துவிட்டு, அரசனிடம் வேலைகேட்டுக்கொண்டே வந்தது. வேலை சொல் வதற்கு அரசன் கொஞ்சம் தாமதித்தால் ஏன்? இராஜாவே! உம்மை பட்சிக்கட்டுமா? என்று கேட்கும். இப்படியாக

வேதாளத்துக்கு வேலை சொல்லிக்கொண்டிருப்பதே அரசனுக்கு வேலையாய்விட்டது. ஊர்வந்து சேர்ந்தும் இன்னும் ஸ்நான பானம் செய்துகொள்வதற்கும் சாவகாசமில்லாமல் அரசன் திகிலடைந்து, ஓ! ஓ! இந்த வேதாளத்திற்கு ஓயாமல் வேலைசொல்ல யாரலாகும்; எப்படியும் நாம் இதற்கு பட்சணமாய் விடுவது நிச்சயந்தான், என்று மனதில் தீர்மானித்துக்கொண்டான். இந்த ஆச்சரியங்களைக் கேட்ட கலைபூஷணி யென்னும் அரசன் மனைவி, உடனே விரைந்தோடிவந்து, வேதாளத்துக்கு வேலையிட்டு அரசன் களைத்து மூர்ச்சையாயிருப்பதை யறிந்து, அரசனுக்குத் தைரியஞ்சொல்லி ஓ! பிராணநாதா! நீர் ஒன்றுக்கும் அஞ்சவேண்டாம். வேதாளம் வேலைக்கேட்டவுடன், என் மனைவியை வேலை கேளென்று சொல்லிவிடும். அது பின்னும் நல்லதாயிற்றென்று என்னிடத்தில்வரும்; நான்பேசிக்கொள்ளுகிறேன் என்றாள். வேதாளம் மறுதடவை வேலைகேட்க வந்தபோது, அரசன் அப்படியே சொல்லிவிட்டான். அந்தப்பிரகாரம் அவ்வேதாளம் கலைபூஷணியிடம்வந்து, அம்மணீ! நான் செய்யத்தக்க வேலையாது? என்று கேட்டது. கலைபூஷணி உடனே தன் கூந்தலையவிழ்த்து அதில் ஒரு தலைமயிரைய றுத்து, அதன் கையிற்கொடுத்து ஓ! வேதாளமே! இதை உடனே நூறுப்பிளந்து, ஒன்றின்பேரிலொன்று கீழே சாயாமல் நேராய் நிற்க வைத்து, அதின் உச்சியில் நீ அசையாமல் உட்கார்ந்து காட்டிவிட்டு, பின்பு வேறே வேலைகளுக்கு உத்திரவு கேளென்றாள். வேதாளம் அதை வாங்கிக் கையில்வைத்துக்கொண்டு நாலு பாகமாய்ப் பிளந்தது; அதற்குமேல்பிளப்பது அதற்கு அசாத்தியமாகமுடிந்தபிற்பாடு, ஐயோ! இதை நாலாய்ப்பிளப்பதற்கே அசாத்தியமாய்விட்டதே, இதை இன்னம் நூறுப்ப்பிளப்ப

தெப்படி? சமுத்திரங்களெல்லாந்தாண்டி விட்டு, ஒரு சிறு வாய்க்காலில்வந்து மாட்டிக்கொண்டோமே, என்று வேதாளம் விசனப்பட்டுக்கொண்டு, கலைபூஷணியினிடம் வந்து நின்றது. அவளும் அதைப்பார்த்து, நான் உனக்காக அநேக வேலைகளை ஆயத்தப்படுத்திவைத்திருக்கிறேன்; முன்னே கொடுத்த வேலை யென்னவாயிற்று என்று கேட்டாள். அதற்கு வேதாளம் இராஜனுடைய மனைவியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறது; அம்மணீ! நானிதுவரையில் எத்தனையோ இராஜாக்களை யேமாற்றி காலம்தள்ளிக்கொண்டு வந்தேன். இன்றைக்கு உன்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டேன். நீ கொடுத்த வேலை யென்னால் செய்யச் சாத்தியமானதாயிருக்கவில்லை என்று கலைபூஷணியின் காலில் சாஷ்டாங்கமாய்விழுந்து, இனி தாயே! உனக்கு நானடிமை; நீ யிட்டவேலைகளை நான் செய்துகொண்டிருக்கிறேன்; நான் வலிய இனி வேலைகேட்கிறதே இல்லை. எனக்கு இதோடே புத்திவந்தது, என்று சொல்லிக் கன்னத்திலறைந்துகொண்டது. அப்புறம் அரசன் இவைகளை யெல்லாம் கண்டு தன் மனைவியின் விவேகத்திற்காகவும், தந்திரத்திற்காகவும் அதிக சந்தோஷப்பட்டு இப்போதுதான் நம்முடைய உயிர் அபாயத்திலிருந்து தப்பித்துக்கொண்டது, என்று சந்தோஷமடைந்து அச்சந்தோஷத்திற் கறிகுறியாய்த் தன் சீமையெங்கும் சர்க்கரை வழங்கும்படி உத்தரவு கொடுத்தான். இவ்விதமாகவல்லவோ கணவனுக்கு இடையூறு வந்தபோது மனைவி தன் விவேகத்தால் அவனைக் காப்பாற்ற வகைதேட வேண்டும்.

52-ம் பாடம்.

பெண்பிள்ளைக் கல்வி.

பெண்பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி அவசியமென்பதைப்பற்றி இதற்கு முன் பல பல விதங்களாய் அநேக கல்விமான்கள் விவரித்தெழுதி யிருக்கிறார்கள். ஆயினும், மாதர்நீதி யென்று பெயர் வகித்த இந்நூலில் அதைக் குறித்து யாதுங் கூறாமலிருப்பது குறைவாய்க் காட்டுகிறபடியால், அதின் விஷயமாய் இங்கு சற்றுச் சுருக்கிச் சொல்வோம்.

பெண்களுக்கு ஆடையாபரணங்களினாலும், ரூபலாவண்ணியங்களினாலும் உண்டாகும் அழகைப்பார்க்கிலும் கல்வியறிவினால் உண்டாகும் அழகே மிக்க சிறப்புள்ளதாக இருக்கின்றது. எப்படி யென்றால், முருக்கம் பூவானது, பார்ப்போர் கண்களை மயக்கும்படியான நிறமும், அழகுமுள்ளதாயிருந்தும், அதனிடத்தில் புஷ்பங்களுக்கிருக்கவேண்டிய வாசனை யில்லாமையால், அதற்கு யாதொரு சிறப்பும் இல்லாமலிருக்கிறது. இவ்வளவு அலங்காரத்தோடு மணமுங் கூடியிருந்தால் அதற்கு எவ்வளவு மேன்மை யுண்டாகுமென்று யோசித்துப்பாருங்கள். அதைப்போலவே பெண்களுக்கு மற்றெல்லா அழகுகள் அமைந்திருந்தும், வாசிப்பில்லாவிட்டால் அவர்களுடைய அழகினால் என்ன பயன் உண்டாகும்?

(சிறுபஞ்சமூலம்.)

“ மயிர்வனப்புங் கண்கவரு மார்பின் வனப்பும்
உகிர்வனப்புங் காதின் வனப்பும்—செயிர்தீர்ந்த
பல்லின் வனப்பும் வனப்பல்ல நூற்கியைந்த
சொல்லின் வனப்பே வனப்பு.”

என்று சொல்லியிருக்கிறபடி, பெண்களுக்குக் கூந்தலினாலும், ஸ்தன்னியங்களினாலும், நகங்களோடு கூடிய விரல்களினாலும், ஆபரணங்களணிந்த காதுகளினாலும், தந்த வரிசைகளினாலும் உண்டாகும் அழகை அழகென்று சொல்லக்கூடாது. ஆனால், கல்வியறிவோடுகூடிய வார்த்தைகளே அவர்களுக்கு அழகென்று சொல்லவேண்டும். மேலும், பொதுவாய் யோசித்துப் பார்க்குமிடத்து, உலகத்தில் மனிதர்களுக்குக் கல்வியே எல்லா நன்மைகளுக்குங் காரணமாக இருக்கின்றது; அவை யாவையெனில்,

(நீதிநெறி விளக்கம்.)

"அறம் பொருளின்பமும் வீடும் பயக்கும்
புறங்கடை நல்லிசையு நாட்டும்—உறுங்கவலொன்
றுற்றுழியுங் கைகொடுக்குங் கல்வியினூ உங்கில்லை
சிற்றுயிர்க் குற்றதுணை."

என்றபடி, கல்வியானது மனிதருக்கு தருமத்தையும், செல்வத்தையும், இன்பத்தையும், மோட்சத்தையும் கொடுக்கும்; இவற்றோடே உலகத்தில் நீங்காத கீர்த்தியையும் உண்டாக்கும். துன்பம் வந்தகாலத்தில் கைகொடுத்துதவும்; ஆகையால் அற்ப வாழ்நாட்களையுடைய மனிதர் உயிர்களுக்கு இக்கல்வியைவிட உற்ற துணை வேறொன்றுமில்லை.

நம்முடைய தேசத்துப் பெண்களுக்குத் தொன்றுதொட்டுக் கல்வியில்லாமலே யிருந்ததென்று சொல்லக்கூடவில்லை. ஏனென்றால், பூர்வத்தில் அநேக இந்து ஸ்திரீகள் கல்வியிற் சிறந்தவர்களாய் இருந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், மத்தியில் கல்வியபிவிர்த்தியைப்பற்றி, சிரத்தை யில்லாத அரசர்கள் நமது தேசத்தின் அரசாட்சியைக் கைக்கொண்டபோது,

பெண்களுக்கு கல்வி கற்பிக்கும் வழக்கம் மாறிப்போனதாகத் தோன்றுகிறது. முன்னோர் வழக்கத்தையே சாஸ்திர விதியாய் அனுசரிக்கும் நம்முடைய நாட்டார் அதை மாற்றுவதற்கு முயலாமல், நாளுக்கு நாள் அவர்களை அவிவேக சாகரத்தில் அமிழ்த்தி விடுகிறார்கள். கடவுளுடைய அனுக்கிரகத்தால் நமக்கு இப்போது கிடைத்திருக்கும் ஆங்கிலேய அரசாட்சியின் நாகரீகத் தேர்ச்சியினால், மீண்டும் நம்முடைய பெண்பிள்ளைகளுக்குப் பூர்வத்தில் இருந்த கல்வி நாளடைவில் விர்த்தியடையு மென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. துரைத்தனத்தார் இப்போது அங்கங்கே பெண்களுக்காக ஸ்தாபித்திருக்கும் எண்ணிறந்த கல்விச்சாலைகளும், அவற்றின் அபிவிர்த்திக்காக அவர்கள் அப்போதைக்கப்போது செய்துகொண்டு வரும் அளவற்ற முயற்சிகளுமே அதற்கு திருஷ்டாந்தமாய்ச் சொல்லலாம்.

பெண் பிள்ளைகளின் கல்வியைப்பற்றி நம்முடைய இராஜாங்கத்தார் இவ்வளவு சிரமங்களை யெடுத்துக்கொண்டு முயற்சி செய்து வந்தும், இத்தேசத்தாரில் அனேகர் இன்னும் அதினால் உண்டாகும் நன்மைகளை அறியாமலே இருக்கிறார்கள். பெண்களுக்கு எழுத்து வாசனை யுண்டானால் அவர்கள் தங்கள் சோரநாயகர்களுக்குக் கடித மெழுத வகை தேடுவார்களென்றும், அதினால் விபசாரத்துக்கு இடமுண்டாகுமென்றும், சிலர் சந்தேகிக்கிறார்கள். இது சுத்த அவிவேகம்; எப்படியென்றால், வாசிப்புண்டாவதினால் ஸ்திரீகள் விபசாரம் செய்வார்களென்றும், அஃதில்லாவிடில் அவர்கள் நன்னடக்கையோடு இருப்பார்களென்றும் சொல்வதற்குக் கூடவில்லை. ஏனென்றால், இப்போது உலகத்தில் விபசாரம் செய்யும் துஷ்டஸ்திரீகளெல்லாம்தங்கள்சோரநாயகருக்குக்கடிதமெழுது

வதிலேயே தங்கள் எண்ணங்களை நிறைவேற்றிக்கொள்ளு கிறார்களா வென்று யோசித்துப் பார்ப்போம். அப்படி யொன் றுங் காணப்படவில்லை. தனக்குத் தெரிந்த படிப்பினால் எங் கேயோ ஒரு துஷ்டை தன் சோரநாயகனுக்குக் கடிதமெழுதி விட்டாளென்றால், அப்படியே எல்லா ஸ்திரீகளும் தங்களுக் குக் கற்பிக்குங் கல்வியை துர்விநியோகப் படுத்துவார்களென்று நாம் எண்ணலாமா? இப்போது, ஔஷதப் பிரயோகத்தால் மனிதருக்குப் பலவித நோய்கள் நீங்கிச் சவுக்கியம் உண்டா கிக்கொண்டுவந்தும், நூற்றிலொருவருக்கு அதே ஔஷதத் தினால் நோய் அதிகரித்து மரணமும் உண்டாகிறது. இவ் வாறு ஔஷதம் உட்கொண்டதினால் ஒரு மனிதன் இறந்து போனானென்று, மனிதருக்கு ஔஷதமே கூடாதென்று தீர் மானித்துவிடலாமா? இதைப்போலவே பெண்களுக்குக் கல்வி கெடுதியை உண்டாக்குமென்று நினைப்பது பெரிய அவிவேகம். அது அவர்களுக்கு விவேகத்தை அபிவிர்த்தி செய்து பதிவிரதா தர்மத்தை விர்த்தியாக்குமே யொழிய ஒருக்காலுங் கெடுதியை உண்டாக்கமாட்டாது.

மேலும், இப்போது நம்முடைய துரைத்தனத்தாரின் நன்முயற்சியால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் வித்தியாசாலைகளில் கல்விப்பயிற்சிசெய்து, ஆண்பிள்ளைகள் மாத்திரம் மிகவும் தேர்ச்சியடைந்திருந்தும், அவர்களுடைய மனைவியர் அப்படிக் கில்லாமல் அவிவேகிகளாயிருப்பது, பெரிய குறைவாகக் காட் டுகிறது. ஒரு வீட்டில் கணவன் மாத்திரம் கல்வியிற்சிறந்து சகல கலைவல்லவனாயிருந்து, அவனுடைய மனைவி கல்வியறி வின்றி அவிவேகக் களஞ்சியமாயிருப்பாளானால் அப்படிப் பட்ட காட்சியைக்காணும்போது அது எவ்வளவோ மனவருத் தத்தை நமக்கு உண்டாக்குகிறதல்லவா? மனைவியும் வாசித்து

விவேகியாயிருப்பார்களானல், அவள் அந்த வீட்டுக்கு ஒரு மாணிக்கதீபம்போல் காணப்படுவாள் என்பதற்குச் சந்தேகமென்ன? மேலும், கல்வி யறிவு உண்டாயிருக்கும் ஸ்திரீயானவள், தன் கணவனுடைய சவுக்கியத்தைப்பற்றி அதிக ஜாக்கிரதை யெடுத்துக்கொள்ளுவாள்; தன் கணவனையே தெய்வமென்று முழுமனதோடு எண்ணி நடப்பாள். தன்னுடைய வீட்டுச்செலவு விஷயங்களிலும், வரும்படிக்குத் தக்கபடி சிக்கனமாய்ச் செலவு செய்துகொண்டு வருவாள்; சவுக்கியத்தின் அபிவிர்த்தியையறிந்து, தன் வீட்டை யெப்போதும் பரிசுத்தமாகவே வைத்திருப்பாள். தன் குழந்தைகளையும் சன்மார்க்கத்தில் நடக்கும்படி பயிற்சி செய்துவருவாள்.

பெண்பிள்ளைகள் கல்வியறிவுள்ளவர்களா யிருப்பார்களானல், மேற்சொன்ன பலவிதமான நன்மைகளுக்கு ஏதுவாயிருக்குமென்று உணர்ந்து, நம்முடைய தேசத்தார் அவர்களுக்குக் கல்வியபிவிர்த்தியாகும்படி தக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

மூன்றாவது முதுமைப் பருவம்.

53-ம் பாடம்.

முதுமையில் ஸ்திரீகளுக்கு உண்டாகும் துர்க்குணங்கள்.

முன் விவரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் கணவனோடு கூடி வாழும் பருவத்திற்குப் பிந்திய பாகத்தை, முதுமைப் பருவ மென்பதாக இங்கே பெயரிட்டுச் சொல்லி யிருக்கின்றோம். முன் பருவத்தில் ஒரு ஸ்திரீயானவள் தன் கணவனோடு கூடி வாழுங் காலத்தில் அநுசரிக்கவேண்டிய விதிகளையும், அவனை மேன்மைப் படுத்துவதற்கு அறிய வேண்டிய பல நீதிமார்க்கங் களையும் எடுத்துக் காட்டினோம். இம்முதுமைப் பருவத்தில், அந்த ஸ்திரீயானவள் தன்னுடைய புத்திரனுடைய சவரக்ஷணை யின்கீழ் வந்தபிற்பாடு, அவள் நடக்கவேண்டிய வகைகளையும், தன்னுடைய குடும்ப க்ஷேமத்தினிமித்தம் அவள் இருக்க வேண்டிய நிலைமையையும் இனி விவரித்துச் சொல்லப் போகிறோம்.

இப்பருவத்தில் ஒரு ஸ்திரீயானவள், தன்னுடைய பெண் குழந்தைகளும், ஆண் குழந்தைகளும் தக்க வயதடைந்தபின் மேல், தன் கணவனுடைய முயற்சியால் அவர்களுக்கு விவாகம் நடத்திவைக்கக் கடமைப்பட்டவளாயிருக்கிறாள். இவ்வாறு அவ்வாலிபர்களுக்கு விவாகமானபிற்பாடு, முன்னால் தானும் தன் கணவனும் தங்களுடைய இல்வாழ்க்கையை யெவ்வாறு

நடத்த ஆரம்பித்தார்களோ, அவ்வாறே அவர்களும் தங்கள் இல் வாழ்க்கையிற் பிரவேசித்து, அதை ஒருமித்து நடத்தவேண்டிய வர்கள் ஆகிறார்கள். அப்போது தன் பிள்ளைக்குப் பெண்சாதி யாய் வரப்பட்ட மருமகளுக்கும், தன் பெண்ணுக்குப் புருஷ னாய் வரப்பட்ட மருமகனுக்கும் இவள் மாமியார் ஆகிறாள். பெண்ணுக்குப் புருஷனாய் வரப்பட்ட மருமகன் தனக்கு நெருங்கின பந்துவாய் இராவிட்டாலும், அவன் விஷயத்தில் நம்முடைய தேசத்து ஸ்திரீகள், இயல்பாகவே அதிக பட்சம் வைத்துக் கடைசிவரையில் அவனை மிகவும் மரியாதையாகவே நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். சிலர் தங்கள் சொந்தக் குமார ரைப் பார்க்கிலும் அதிக பட்சத்தோடே அவர்களை நடத்திக் கொண்டு வருகிறார்கள்; ஆகையால் அதைப்பற்றி இவர் களுக்கு நாம் ஒன்றையும் போதிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை.

ஆனால், அப்படிப்பட்ட ஸ்திரீகள் தங்கள் குமாரருக்குப் பெண்சாதிமாராய் வரும் பெண்கள், தங்களுக்கு மிகவும் நெருங்கிய பந்துக்களாயிருந்தபோதிலும், ஐயோ! அவர்களை அவ்வித பட்சத்தோடு எல்லாரும் நடத்துகிறதில்லையே; அப் படி நடத்தாமல் அவர்களுக்கு எந்நேரமும் மனவருத்தம் உண்டாகும்படி நடத்துகிறபடியால், நம்முடைய தேசத்தில் அநேக குடும்பங்களில் அளவில்லாத தீங்குகள் உண்டாவதற் குக் காரணமாகின்றது. அவ்வித தீங்குகள் உண்டாகாமல் தடுப்பதற்காக அவர்களுடைய அக்கிரமங்களையும், அவற்றின் விளைவையும் இங்கே விரிவாய் எடுத்துக்காட்டத்துணிந்தோம். தங்கள் மருமக்கள்மாரை அநேக ஸ்திரீகள் மிகுந்த பட்சத் தோடும், உள்ளன்போடும், சொந்த குமாரத்திகளைப்போல் நடத்தி வருகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட புத்திசாலிகளான

ஸ்திரீகளுக்கு ஒருவரும் போதிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. ஆனால், தங்கள் மருமக்கள்மாரை அவ்வாறு பட்சத்தோடு நடத்தாமல் எந்நேரமும் அவர்கள்பேரில் குற்றம் சுமத்திக் கொண்டேயிருக்கும் கொடுமைக்காரிகளான ஸ்திரீகளுக்கு மாத்திரம், நல்வழிகளைப் போதிக்கவேண்டுவது அவசியமாயிருக்கிறது. ஆகையால், "உள்ளத்தைச்சொன்னால் நொள்ளை கண்ணிக்கு நோப்பாளம்" என்பதுபோல், அப்படிப்பட்ட செய்கையுள்ளவர்கள் இதற்காகக் கோபிக்காமல் நாம் சொல்லப்போகிற விஷயங்களைச் சரியாய்க் கவனித்து நடப்பது உசிதம்.

54-ம் பாடம்.

ஸ்திரீகள் தங்கள் மருமக்கள்மாருக்குச் செய்யும் கொடுமைகளும், அவற்றின் விளைவும்.

மேற்சொன்னவிதமாய் ஒருத்திக்கு மருமகளாய் ஒரு பெண் வீட்டுக்குவந்தவுடன், அவளைத் தன் மகளுக்குவந்த மருமகனைப்போல் பட்சமாய்ப் பாராமல், சந்தையில் விலைக்கு வாங்கின ஒரு மாட்டைப்போலவும், அல்லது, தனக்கு வலியக் கிடைத்த ஒரு அடிமையைப்போலவும், அவள் நினைத்துக் கொள்ளுகிறாளேயல்லாமல், தனக்குப்பின் தன் குடும்பத்தை விளங்கவைப்பதற்கு வந்துதோன்றியமங்கையாச்சுதேயென்று சற்றுவது எண்ணிப்பார்க்கிறதில்லை. ஒரு பெண்ணை யொருவனுக்குக் கலியாணம்செய்துகொடுத்தபிறகு, அவள் தன்னைப் பிறந்ததுமுதல் அதுவரையில் வளர்த்துக் காப்பாற்றிவந்த தன் தாய் தந்தையரையும், பால்ய முதல் கூடவே பழகி விளை

யாடிக்கொண்டுவந்த தன் சகோதரரையும் விட்டுப்பிரியவேண்டியவளாகிறாள். அவ்வாறு பிரிந்து அந்நிய மனிதன் ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு வந்தவிடத்தில், அவ்வீட்டுக்குத் தலைமையாயிருக்கும் மாமியாரானவள், பூனை யெலியைப் பார்ப்பதுபோல், குரூர மனதோடு பார்த்தாளானால், அந்தப் பெண்ணினுடைய மனது எவ்வளவு வருத்தமடையுமென்று யோசித்துப் பாருங்கள். அவளை யொரு பயங்கரமான காட்டில் விட்டு விட்டதைப்போல் அவளுக்கிருக்குமல்லவா? அவளுக்குத் தன் மாமியார் வீட்டில் நிலைத்திருக்க விருப்பம் எப்படியுண்டாகும்? எந்நேரமும் தான் தன் தாய்வீட்டில் முன் இருந்த நிலைமையை நினைத்துப் புலம்பிக்கொண்டிருப்பாள் அல்லவா?

மேலும் சிலர், தங்கள் மருமக்கள்மாரை இவ்வளவோடே விடுகிறதுமில்லை; அவர்கள்மேல் புருஷருடன் அடிக்கடி கோள்சொல்லி, அவர்களுக்குத் தங்கள் மனைவியர்மேல் பிரியமில்லாமற்போகும்படி செய்துவிடுகிறார்கள். ஒரு வீட்டுக்கு நூதனமாய் வாழவந்த பெண்ணுக்கு இத்தனை சங்கடங்கள் இருந்தால், அவள் இவைகளைப் பொறுத்துக்கொண்டு எவ்வளவு காலம் குடித்தனம் செய்துவருவாள்? மாமிமார் அவர்களை யிவ்வாறு நடத்துவதனால் அநேகபெண்கள் ஒருவரோடும் சொல்லாமல் மூடத்தனமாய் தங்கள் பிராணன்களுக்கே முடிவைத் தேடிக்கொள்ளுகிறார்கள். சிலர் இப்படிப்பட்ட செய்கைகளைப் பொறுக்கமாட்டாமல், தங்கள் தாய்வீடுகளுக்கு ஓடியும் போய்விடுகிறார்கள். இவைகளால் ஒரு குடும்பத்துக்கு எவ்வளவு நஷ்டங்கள் உண்டாகுமென்பதை விவரித்துச் சொல்லவேண்டுமா?

55-ம் பாடம்.

ஸ்திரீகள் தங்கள் மருமக்கள்மாரை நடத்தவேண்டிய நல்வழிகள்.

மேற்சொன்னவிதமாய் ஸ்திரீகள் தங்கள் மருமக்கள்மாரைக் குரூரமாய் நடத்துவதற்கு என்ன காரணமென்று யோசித்துப் பார்ப்போம். ஒன்றையுங் காரணமாய்ச் சொல்லக்கூடவில்லை. ஆனால், அந்த மருமக்கள்மார் தங்கள் புருஷரோடு சந்தோஷமாய் ஒருமித்துவாழ்வதினாலும், அவர்கள் நல்ல உடைமைகளை அணிந்துகொள்வதினாலும், நல்ல சாப்பாட்டைச் சாப்பிடுவதினாலும், மாமியார் அவைகளைப்பார்த்து மனந்தாளாமல் இவ்விதகொடுமைகளைச்செய்ய ஆரம்பிக்கிறதாகத் தோற்றுகிறபடியால், இவைகளுக்குக் காரணம் பொறாமை யென்று ஒருவாறு சொல்லலாம். இந்த பாபிஷ்டிகள் தங்கள் மருமக்கள்மார் விஷயத்தில் இப்படி யேன் பொறுமைப்படவேண்டும்? தான் ஒருத்திக்கு மருமகளாயிருந்தபோது அவள் தன்னை இவ்விதமாய் நடத்தி, தன்மீது பொறாமைகொண்டிருந்தால், அதற்காக இவள் எவ்வளவு துக்கங்களை அனுபவித்திருப்பாள்? தன் மருமகளை அதேவிதமாய் இப்போது நடத்தினால் அவளுக்கும் அப்படித்தானே யிருக்கும்? இவைகளையெல்லாம் யோசித்து இவள் தன் மருமகளை யேன் பட்சத்துடன் நடத்தக்கூடாது? மேலும் தன் வயிற்றிற் பிறந்தபெண்ணை அவளுடைய மாமியார் இவ்வாறு நடத்தினால், அதைப் பார்க்கும்போதாவது, கேட்கும்போதாவது, தனக்கு எப்படி யிருக்கும்? தன்னுடைய வயிறு எரியாதா? ஐயோ! தன் மகளை இப்படி கொடுமையாய் அந்தப்பாவி நடத்துகிறாளே யென்று, அதை

நினைக்கும்போதெல்லாம் இவளுக்குக் கண்களில் நீர் சிந்தாதா? இப்படித்தானே தன் மருமகளுடைய விஷயமும் இருக்குமென்று ஏன் எண்ணி நடக்கக்கூடாது?

நம்முடைய தேசத்தில், மாமியார் உத்தியோகத்திற்கு வரும் எல்லா ஸ்திரீகளும், இப்படியே கொடுமையாய்த் தங்கள் மருமக்கள்மாரை நடத்துகிறதில்லையென்று முன்னமே சொல்லிவிட்டோம். சில புண்ணியவதிகள், அவர்களைத் தங்கள் சொந்த குமார்த்திகளைப்போல் அதிக பட்சத்துடன் நடத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள். அப்படி நடத்துவதில் ஏதாவது கெடுதியுண்டாகுமாவென்று யோசித்துப் பார்த்தால், யாதொரு கெடுதியும் உண்டாகிறதில்லை. மாமியாரால் உண்மையான பட்சத்தோடு நடத்தப்படும் பெண்ணானவள், அவளைத் தன் தாயைப்போல் எண்ணி நடக்கிறாள். ஆனால், சில அவிவேகமுள்ள பெண்கள் அப்படிச்செய்யாமல், புருஷரைக் கைவசப்படுத்திக்கொண்டு, மாமியாரை வீட்டைவிட்டுத் துரத்திவிடுகிறதுமுண்டு. இது சாதாரணமாய் எங்கும் நடக்கிற விஷயமல்ல. இது புருஷருடைய மூடத்தனத்தினால் நடக்கிறதென்று சொல்லலாம். "தந்தைதாய்ப்பேண்" என்னும் நீதிவாக்கியத்தை மறந்து, சில ஆண்பிள்ளைகள் தங்கள் தாய்மாரை அசட்டை செய்கிறார்கள். பத்துமாதம் சுமந்துபெற்று பால் கொடுத்து வளர்த்துவந்த தாயை அலட்சியஞ்செய்வது கொடிய பாதகம்.

(பட்டணத்துப் பிள்ளை.)

"ஐயிரண்டு திங்களாய் அங்கமெலாம் நொந்து பெற்றுப்
பையலென்றபோதே பரிந்தெடுத்துச்—செய்யவிரு

கைப்புரத்திலேந்திக் கனகமுலை தந்தாளை
யெப்பிறப்பிற் காண்பேன் இனி.''

என்று சொல்லியிருப்பதில், தன்னைப்பெற்ற தாயை ஒருவன் எவ்வளவு மேன்மையாய் நினைக்கவேண்டுமென்று பாருங்கள். ஆனால், இவ்வளவு மேன்மையாய் தங்கள் குமாரர்கள் எண்ணி நடந்துவந்தபோதிலும்,—

(நாலடியார்.)

"உப்பொடு நெய் பால் தயிர் காயம் பெய்தடினும்
கைப்பறு பேய்ச்சுரையின் காய்.''

என்றபடி, சில ஸ்திரீகள் தங்களுக்கு இயல்பாய் உண்டான துர்க்குணங்களை விடுகிறதில்லை.

தங்கள் மருமக்கள்மாரை உள்ளன்புடன் நடத்திவரும் மாமிமார்கள், அவர்களை யெப்போதாவது தங்கள் குமாரர்கள் கோபத்தினால் அடிக்கும்போது கண்டால், மனம் சகியாமல் தங்கள் குமாரரை அதற்காக கடிந்து பேசுகிறார்கள். மேலும், புருஷனும் பெண்ஜாதியும் ஏதாவது மனஸ்தாபத்தால் ஒருவருக்கொருவர் பேசாமலிருந்தார்களானால், மாமியார் அதைப் பார்த்து மனவருத்தப்பட்டு, தன்னுடைய மகனுக்கு வேண்டிய புத்திமதிகளைச்சொல்லி, அவர்கள் இருவருக்கும் சிநேகமுண்டாக்குகிறாள். இப்படிச் செய்வதல்லவோ உத்தமிகளுடைய கடமையாய்ச் சொல்லவேண்டும்.

56-ம் பாடம்.

ஸ்திரீகள் முதுமையில் கவனித்து நடக்கவேண்டிய முறைமைகள்.

ஓ சகோதரிகளே! நீங்கள் அருமையாய்ப் பெற்று வளர்த்த ஒரு ஆண்பிள்ளைக்கு, வயதுவந்த பிற்பாடு ஒரு பெண்ணைத் தேடி என் விவாகம் செய்துவைக்கிறீர்கள்? அவன் உலகத்தில் எல்லா மனிதர்களைப்போல், வேண்டிய போக பாக்கியங்களை யனுபவித்து, வாழையடி வாழையாய் உங்களுடைய சந்ததி விளங்குவதற்காக புத்திர பாக்கியங்களையும் பெறுவதற் கல்லவா? இவ்வளவு சிறந்த காரியங்களும் நீங்கள் கலியாணஞ் செய்துவைக்கும் பெண்ணால்தானே ஆகவேண்டும். ஒரு மனிதனுக்கு உலகத்தில் உண்டாகவேண்டிய சகல இன்பங்களுக்கும் அவனுடைய பெண்ஜாதியல்லவா காரணமாயிருக்கிறாள்! இதற்குத் திருஷ்டாந்தமாகக் கணவனோடு கூடிவாழும் பருவத் திற்சொல்லியிருக்கும் நீதிகளைக் கவனித்துப்பாருங்கள்; அப்படியிருக்க, ஐயோ! அந்த ஊரார் பெற்ற பெண்ணை நீங்களேன் அநியாயமாய் நடத்துகிறீர்கள்? உங்களுடைய மகனும் மருமகளும் எப்படியாவது ஒருமித்து நடந்துகொள்ளட்டுமே; அதனால் உங்களுக்காகவேண்டியதென்ன? உங்களுக்கு வேண்டியவை எல்லாங்கூடி, வேளைக்குத்தகுந்த போஜனமும், உடுத்திக்கொள்ளத் தேவையான வஸ்திரங்களுந்தானே? இவைகளில் ஒன்றும் அவர்கள் குறைவு செய்யாமல் நடத்திவரும் போது, வீணில் அவர்களை ஏன் வருத்தப்படுத்துகிறீர்கள்? உங்களுக்கு அவர்கள் அன்ன வஸ்திரங்களைக் குறைவின்றி கொடுத்து நடத்துவதோடு, தங்களைப் பெற்று வளர்த்த தாய்

மாராச்சுதே யென்கிற மதிப்பும், விசுவாசமும் உங்கள் மீது அவர்களுக்கிருக்கவும்பார்க்கவேண்டுவதுதான். அப்படிக்கில்லா விட்டால், அவர்களுடைய துர்மார்க்கத்தைப்பற்றி நீங்கள் அண்டை அயலில் சொல்லித் தூஷித்து, அவர்களுக்கு விவே கம் வரும்படி செய்வது ஞாயந்தான். அவர்கள் உங்கள்மீது அன்புவைத்து நடக்கும்போது, வீணுப் அவர்களை யேன் தூற்றுகிறீர்கள்? அவர்களும் அவர்கள் பெண்ஜாதிமாரும் அந் நியோந்நியமாய் வாழ்வதைப் பார்த்து நீங்களேன் பொருமைப் படுகிறீர்கள்? ஒரு ஆண்பிள்ளை தன் பெண்ஜாதியுடன் ஒரு மித்து வாழ்வதினுல், எத்தனை அனுகூலங்களிருக்கின்றன வென்று யோசித்துப்பாருங்கள். தன் பெண்ஜாதியுடன் சந் தோஷமாய் வாழ்வதற்கு அவனுடைய தாயானவள் இடந்தரா விட்டால், அவன் இதரமான வேசியர் முதலான பரஸ்திரீக ளிடத்தில்போய் சந்தோஷமாய்க் காலங்கழிக்க வகைதேடு கிருன். அதனுலவன் பொருளிழந்து, மானங்கெட்டுதேகத்தைக் கெடுத்துக்கொண்டு, வியாதிகளுக்கிடங்தேடி, அநேக துன் பங்களை இம்மையிலும் மறுமையிலும் அனுபவிக்கிருன். அப்படி அவன் கெட்டழிவது உங்களுக்கு இஷ்டமாயிருக்கிறதா? அவன் வீட்டில் தன் பெண்ஜாதியுடன் அந்நியோந்நியமாய்க் கலந்து வாழ்வதற்கிடமிருந்தால், இப்படிப்பட்ட கேடுகளுண் டாகுமா? ஒருபோதும் உண்டாகாது.

மேலும் உங்களுக்குக் கிழத்தனம் வந்த பிற்பாடு, உங் கள் ஆசைப் புத்திரரை ஆதரிக்கவேண்டியவர்கள் யார்? "தாய்க்குப் பின் தாரம்" என்றபடி, அவர்களுடைய மனை விகளல்லவோ அவர்களுக்குத்தாயைப்போல் போஷிப்பதற்கு வேண்டிய முயற்சிகள் செய்யவேண்டியவர்களா யிருக்கிருர்கள். இது உங்களுக்குத் தெரியாதா? இப்படிக்கெல்லாம் உங்களு

டைய குமாரர்கள் விஷயத்தில் அன்பு பாராட்டி இன்பங் கொடுத்து நடக்கவேண்டிய அந்தப் பெண்களும், எத்தனையோ தவங்கள் செய்ததினுல் உங்களுடைய மேன்மை பொருந்திய கர்ப்பங்களிலுதித்த அவ்வருமையான புத்திரர்களும், ஒரு மித்து மனமகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வதைக் கண்குளிரப்பார்த்து நீங்கள் ஏன் ஆனந்தமடையக் கூடாது! "அம்மா! எங்கள் மகனும் மருமகளும் எவ்வளவு அந்நியோந்நியமாய் இருக் கிருர்கள் பார்த்தீர்களா! இனி யெங்களுக்கு வேறென்ன மனக்குறை இருக்கிறது" என்று சொல்லி, அவர்களைப்பற்றி சிலாக்கியமாய் ஏன் பேசக்கூடாது! இப்படிச் செய்தாலல் லவோ உங்கள் குடும்பத்துக்கு க்ஷேமமும், விர்த்தியும், கீர்த்தி யுமுண்டாக்கும். அப்படிக்கில்லாமல், அவர்களை யெந்நேரமும் புண்ணில் கோலிட்டதுபோல வதைத்துக்கொண்டிருந்தால், உங்கள் கோத்திரம் விளங்குமா? உங்கள் வயிற்றிற் பிறந்த பெண்கள் வாழ்க்கைப்பட்டுப் போனவிடத்தில் மங்களகரமாய் வாழ்வார்களா? உங்கள் மருமக்கள்மார்களுடைய வயிற்றெரிச் சல் அவர்களுக்குண்டாகாதா! உங்கள் மருமக்கள்மாரை அன்புடன் நடத்திக்கொண்டு வருவீர்களானுல், "மாதா செய்தது மக்களைக் காக்கும்" என்று சொல்லியிருக்கிறபடி, நீங்கள் செய்யப்பட்ட நன்மைகளெல்லாம், உங்கள் வயிற்றில் அருமையாய் உதித்து, அதிக மேன்மையாய் வளர்ந்து, வே ருெரு மாமியாரிடத்தில் குடித்தனம் செய்யும்படியாய் ஒப்பு விக்கப்படும் உங்களுடைய சொந்தப் பெண்களுக்கு ஒரு குடையைப்போல் காப்பாற்ருதா?

மேலும், "மருமகள் மெச்சின மாமியாரில்லை, மாமியார் மெச்சின மருமகளில்லை" யென்பதாய் இக்காலத்தில் வழங்கி

வரும் பழமொழி யெதற்காக உண்டாயிருக்கிறது? நீங்கள் செய்யுங் கொடுமையினுலல்லவா? அவ்விதமான மொழிகளை நீங்கள் கேட்கும்போது உங்களுக்கு அவமானமில்லையா? அந்த மருமக்கள்மாரை யினியாகிலும் அன்புடன் நடத்திவருவீர்களானல், அப்பழமொழியைப் பொய்யாக்கி "மாமியாரை மெச்சாத மருமகளில்லை, மருமகளை மெச்சாத மாமியாரில்லை" என்று ஒரு புதுமொழி யுண்டாகாதா? இதுவுமல்லாமல் உங்கள் மருமக்கள்மார் குடித்தனம் செய்வதில் குற்றமுண்டாகாமலிருக்குமா? இதுவரையில் அவர்கள் தாயின்கீழ் பெண்ணுயிருந்தவர்கள்தானே? அவர்கள் இதற்குமுன் வேறே யாரிடத்திலாவது மருமக்களாயிருந்து பழகி யிருக்கிறுர்களா? இனிமேல் தானே அவர்கள் குடித்தனஞ்செய்து பழகவேண்டும்? ஆகையால் ஏதாவது அற்ப குற்றங்கள் உண்டானபோதிலும், அதற்காக அவர்களுக்கு நல்லதனத்தோடே புத்திகளைச் சொல்லி, அண்டை அயலில் அவர்களைத்தூற்ருமல்,

(நறுந்தொகை.)

" சிறியோர் செய்த சிறுபிழை யெல்லாம்
பெரியோராயிற் பொறுப்பது கடனே."

என்றபடி, பொறுத்து அடக்கிக்கொண்டுபோனுலல்லவா, உங்களுக்கு மேன்மையுங் கீர்த்தியுமுண்டாகும். அப்படிச்செய்வதை விட்டு, அற்ப குற்றங்களுக்கெல்லாம் அவர்களைத்தூற்றி, வாயில் விழங்காத வார்த்தைகளால் அடிக்கடி அவர்களைத் திட்டிக்கொண்டே யிருந்தால், உங்களிடத்தில் அவர்களுக்கு மதிப்பிருக்குமா? அடீ! இந்த கிழப்பிணத்துக்கு வேறே வேலையில்லை; ஏதாவது கொஞ்சம் தப்பிதம் அகப்பட்டால், அதையே எந்நேரமும் ஊரெல்லாம் தூற்றிக்கொண்டு திரிகி

ருளே! அம்மா! இவள் ஒருத்திக்கு மருமகளாயிருந்தபோது எப்படி வாழ்ந்திருப்பாளோ தெரியாது; ஊரில் வரப்பட்ட சாவும் இவளுக்கு வரவில்லையே; எனக்கென்று இந்த ராக்ஷசி மாமியாராய் எங்கிருந்து வாய்த்தாள்? என்று சாதாரணமாய் இப்போது கொடுமையாய் நடத்தும் மாமியார்களை மருமக்கள் மார் திட்டுவதைப்போல், உங்களையும் உங்கள் மருமக்கள் மார் திட்டிக்கொள்ள மாட்டார்களா? இப்படிக்கெல்லாம் அற்ப செய்கைகளால் உங்களுக்கிருக்கும் கவுரவத்தை ஏன் வீணில் அழித்துக்கொள்ளுகிறீர்கள்?

இவ்வாறாக மறுமக்கள்மார்பட்சம் நாம் பேசுவதில் அவர்கள் செய்யும் எல்லா குற்றங்களுக்கும் அவர்களைக்கண்டிக்கவே கூடாதென்று நீங்கள் எண்ணிக்கொள்ளவேண்டாம். மருமக்கள், வீட்டை விட்டுக்காரணமில்லாமல் தனியே வேறு இடங்களுக்குப் போனாலும், நம்முடைய தேசாசாரத்துக்கு விரோதமாய் அந்நிய புருஷரோடு நாணமில்லாமல் பேசித் திரிந்துக் கொண்டிருந்தாலும், வீட்டு விஷயங்களில் வரவுக்கு மிஞ்சி வீண்செலவுகள் செய்தாலும், அவளைக் கண்டிக்காமல் விடக் கூடாது. இப்படிப்பட்டகுற்றங்களை அவளுடைய புருஷனோடு சொல்லித் தகுந்தபடி அவளுக்குப் புத்திவரும்படி தண்டிப்பது ஞாயந்தான். அதைவிட்டு, அவள்பேரில் ஏதாவது குற்றம் அகப்படுமாவென்று, அதற்காக எந்நேரமும் இடுப்புக்கட்டிக் கொண்டிருக்கக் கூடாதென்பது நம்முடைய கருத்து; "ஆனைக்கும் அடிசறுக்கும்" என்று சொல்லுகிறபடி, உலகத்தில் யாதொரு தப்பிதமும் செய்யாமல் நடக்கவல்லவர்கள் யார்? அப்படியிருக்க, தாயின்கீழ் பெண்ணாயிருந்து சுகமாக விளையாட்டில் நாள் கழித்துவிட்டு, உடனே ஒருத்திக்கு மருமகளாய்

வரும் ஒரு பெண்ணுக்கு, சமுசாரவிஷயத்தில் யாதொரு குற்றமும் செய்யாமல் நடந்துகொள்ளத் தெரியுமாவென்று சரியாய் ஆலோசித்து, அவளுக்கு நாளுக்குநாள் வீட்டு விஷயங்களில் தேர்ச்சியுண்டாக்கும்படி நீங்கள் வழிகாட்டவேண்டும். இவ்வாறு செய்வதினல் உங்களுடைய குடும்பத்துக்குப் பலவித நன்மைகளுண்டாகும்.

57-ம் பாடம்.

முதுமைப் பருவத்தில் ஸ்திரீகள் தங்கள் புத்திரருக்கு அடங்கியிருக்க வேண்டுமென்பது.

ஸ்திரீகள் தங்களுக்கு வயது முதிர்ந்தபின்னிட்டு, சமுசார விஷயங்களின் சுமைமையைத் தங்கள் மருமக்கள்மார் தலையின் பேரில் இறக்கி விடவேண்டும். அக்காலத்தில் அவர்கள், அவசியமில்லாமல் குடும்ப விஷயங்களில் தலையிட்டுக் கொள்வதினல், அவர்களுடைய மனதுக்கு எந்நேரமும் சஞ்சலமாகவேயிருக்கும். அவைகளால் தங்கள் மருமக்கள்மாரோடு வீணில் சண்டைபோடும்படி நேரிடும். தங்கள் தேகத்துக்குச் சவுக்கியக்குறைவும் உண்டாகும். விர்த்தாப்பியம் வந்தபின்னிட்டு, இவ்வித சல்லியங்களுக்கு இவர்கள் ஏன் வழி தேடிக்கொள்ள வேண்டும்? முதுமைப் பருவத்தில் ஒரு ஸ்திரீயானவள், தன்னுடைய வீட்டு விருந்தாளியைப்போல் குறைவில்லாமல் சாப்பிட்டுவிட்டு, குடும்ப விஷயங்களில் கவலைப்படாமல், தன் பேரன்மார், பேத்திமார் முதலானவர்களை ஜாக்கிரதையுடன் வளர்த்

துக்கொண்டுவந்தால், எவ்வளவு அழகாயிருக்குமென்று யோசித்துப்பாருங்கள். இதைவிட வேறே முக்கியமான வேலை யிவர்களுக்கு என்ன இருக்கிறது?

மேலும், ஸ்திரீகளுடைய வாழ்நாட்களில் பால்யமுதல் அந்தியம்வரையில் இவர்களுக்குச் சுதந்தரமில்லை யென்றும், அதினால் முதுமையில் இவர்கள் தங்கள் புத்திரருக்கடங்கி நடக்க வேண்டுமென்றும் நூற்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(நீதிசாரம்.)

"மங்கையை வாழுநாளில் வளமொடு பிதாவே காப்பான்
பொங்கிய யௌவனத்திற் பொருந்து பத்தாவே காப்பான்
தங்கிய மூப்பிலேதன் தநயனே காப்பா னன்றிச்
சங்கையா மெக்காலத்தும் சுதந்தர மில்லை தானே."

என்றபடி, ஒரு ஸ்திரீயானவள், பால்யத்தில் தன்னுடைய பிதாவின் சவரக்ஷணையிலும், யௌவனத்தில் தன் கணவனுடைய ஆக்கினையிலும், முதுமையில் புத்திரனுடைய ஆதரவிலும் இருக்கவேண்டியவளாய் இருக்கிறாள். ஆகையால் வயது முதிர்ந்த பிற்பாடு தங்கள் புத்திரருடைய இஷ்டப்படி நடந்து குடும்பங்களில் தங்களால் யாதொரு கலகமும் சச்சரவும் உண்டாகாதவிதமாய் ஸ்திரீகள் நடந்துகொள்ளவேண்டும்.

மாதர் நீதி

முற்றிற்று.

உ

கடவுள் துணை.

நீதிமார்க்கக் கொம்மி.

சீர்பெறு மிப்புவி மீதினில் மானிடர்
திண்ணமுடன் வாழ முனிவர்சொன்ன
ஏர்பெறு மாரிய நீதியைக் கொம்மியாய்
இயம்பப் பாராபரனைத் துதிப்போம்.

1. மாதா பிதா குரு தெய்வம் இவரை
மதியாது விட்டால் மாபாதகம்;
ஆதாரம் உன்னை யீடேற்று வதற்கிவர்
ஆய்ந்து பாரடி ஆரணங்கே!

2. உண்மையே உயிர்களுக் குற்றதுணை யென்று
உபநிடதங்க ளெல்லா முரைக்கும்;
புண்ணியங்கட்கு வழிகாட்டும் அது
புந்தியிற் கொள்ளடி பூங்குயிலே!

3. தன்னைப் போலவே அந்நியரு மென்று
தருமஞ் செய்வாயவர் தளரும்போது;
அந்நியர் துன்பம் அசட்டை செய்தால் நீ
அடைவதில்லைப் பேறு ஆரணங்கே!

4. அந்நியர்க்குத் துன்பஞ் செய்யாதே அதை
ஆவலாய் மனதில் எண்ணாதே;
மன்னுந் தர்மமும் மற்றத் தவங்களும்
மாய்ந்து போகுமடி மானினியே.

5. அந்நியர் வேதைப்படும்போது மேலோர்
சொந்த நன்மைகளைப் பாரார்கள் ;
இன்னுயிர்களையும் ஈவார் அதற்குப்
பின்னுமென் சொல்வது பெண்மயிலே!

6. சந்தன மரத்தை வெட்டும் கோடாலிக்கு
கந்த ஜலத்தைத் துளிப்பதுபோல்,
சிந்தையில் எண்ணுது தீங்கு செய்வாருக்கு
வந்தனஞ் செய்வது வண்ணமாமே.

7. ஜாதி குலங்களைப் பாராதே ஒருவர்
வேதனைகள் படும் போதவர்க்கு ;
சாத்தியமான வுதவி செய்து அவர்
சங்கடந் தீர்ப்பது தர்மமாமே.

8. தரும விதிவழி நடப்போர்க் கதனல்
தரித்திரம் மென்மேல் வந்திடினும் ;
பெருமையாய் மனதையதர்மச் செய்கையில்
போகவிடாதே நீ பூங்குயிலே!

9. "நன்றி மறப்பதை நாடாதே அது
நரக வேதனைக்கு ஆளாக்கும்."
என்று முன்னோர்கள் சொன்னதை யுணர்ந்து
இடர்களைத் தேடாதே இட்டவர்க்கு.

10. பொன்னுடன் மண்ணுங் கலந்திருக்கக் கனியில்
மண்ணைவிட்டுப் பொன்னைக் கொள்வதுபோல்,
இன்னல் தருங் கன்மம் இழிவான தென் றெண்ணி
ஈட்டுவாய் புண்ணியம் ஏந்திழையே!

11. "மண்ணோரம் சொன்னார் மனையழியு" மென்று
மாதமுன் சொன்ன மறைமொழியை
யெண்ணியே யெந்நாளும் ஏதமில்லாமலே
எட்டி நடவடி ஏந்திழையே!

12. கோபமே பாபத்துக் காதாரம் அதைக்
கொள்ளி கொண்டே நீ சுட்டெரிப்பாய்;
ஆபத்துகள் வரும் அறிவைக் கெடுக்கும்
ஆய்ந்து பாரடி ஆரணங்கே!

13. பொறுமையே யாவர்க்கும் பெருமை தருவதும்
போகங்களை யுண்டாக்குவதும்;
சிறுமைகளென்றும் உண்டாகாது அதைச்
சிந்தையில் வையடி தேன்மொழியே!

14. செல்வம் வந்தாலும் செருக்கடையாதே
சீக்கிரம் வந்திடும் அதற்கு நாசம்;
இல்லாமை நேர்ந்தாலும் இதயத்தில் சஞ்சலம்
நில்லாமல் பாரடி நேரிழையே!

15. "முயற்சி யுடையவர் எக்காலத்திலும்
இகழ்ச்சி யடையார்கள்" என்று நினை;
உயர்ச்சி யடைவாய் நீ உண்மை வழிகளால்
உறுதியாய் நம்படி ஒண்டொடியே!

16. ஈசனளித்தது எவ்வள வானாலும்
அவ்வளவே போது மென்றிருப்பாய்;
பேசாதே குறைகள் பேசிடில் வந்திடும்
பெரிய துன்பங்கள் பெண்மயிலே!

17. கொலை களவு காமம் கள்ளுண்ண லானவை
கொடிய பாதகமென்று தவிர்ப்பாய்;
நிலையாக மனதை நித்திய வஸ்துவில்
நிறுத்துவதே மோட்சம் நேரிழையே!

18. தெய்வ பக்தி யில்லாதவர்க் கென்றும்
தீங்குகள் நேரும் அஃதுள்ளவர்க்கு
வையம் புகழ நல் வாழ்வுக ளுண்டாகும்
வானோர் உறவாவார் வாள் விழியே!

19. நீரின்மேற் பிறக்குங் குமிழியானது
நிமிஷத்தில் தோன்றி மறைவதைப்போல்,
பாரின்மீது மாந்தர் தேகமும் வாழ்வும்
பார்க்கும்போதே போகும் பைங்கிளியே.

20. ஈசனிருப்பிடம் இதயத்திலே இதை
யின்னபடி யென் றறியாமல்,
தேசமெல்லாஞ் சுற்றித் திரிந்தலைகிறார்
திண்மை யில்லாதவர் தீங்கியிலே!

21. நீ செய்யுஞ் செய்கையும் நினைக்குமெண்ணமும்
நீயே யறிவாயென் றெண்ணாதே;
நேசமா யுன் னுள்ளே வாசமா யிருக்கும்
நித்திய வான்மா வெல்லா மறியும்.

22. ஜென்மங் கிடைப்பது கன்மத்தின்படியே
துன்புறுங் காரியஞ் செய்யாதே;
உண்மையாய்க் காயம் மனோவாக் கிவையால்
உத்தமி யென்று உயர்வடைவாய்.

23. தனக்குச் சத்துரு மித்துரு வாவதும்
தானே யென்றறிவாய் தையலே நீ;
தாழ்வதும் உயர்வதும் தன்னாலே அதன்
தன்மை யறிவது ஞானமாமே.

24. ஆசை யுண்டாவதும் அது அழிவதும்
ஆகியவைகள் மனத்தாலே;
நேசமாய் மனதை நிறுத்தி ப்ரம்மத்தில்
நிராசை தேடடி ஞானப் பெண்ணே!

25. உற்றார் பெற்றார் முதலாகிய சுற்றத்தார்
ஒருவரும் உன்னுடன் வாரார்கள்;
பற்றும் நீ முன்செய்த பாவ புண்ணியங்கள்
பார்த்துத் தேரடி பைங்கிளியே!

26. ஆரிய நீதியை ஆவலாய்த் தமிழில்
அவனியி லுள்ளோர்க் குதவும்படி
சீருடனே சீனிவாச நாமன் சொன்ன
சிங்காரக் கொம்மியை பாடுவாய் நீ.

RU5
N30

நிதிமார்க்கக் கோம்மி முற்றிற்று.

... ஆவணக்காப்பக நூலகம் ... சென்னை-600 008
120365

PRINTED AT THE
AMERICAN ARCOT MISSION PRESS,
ARNI & VELLORE